

Dyrektywa Rady
z 26 marca 1990 ustalająca warunki zarządzające wytwarzaniem, wprowadzeniem na
rynek i użytkowaniem pasz leczniczych we Wspólnocie
90/167/EEC

RADA WSPÓLNOT EUROPEJSKICH

Uwzględniając Traktat ustanawiający Europejską Wspólnotę Gospodarczą a zwłaszcza artykuł 43, tamże;

Uwzględniając wniosek Komisji;

Uwzględniając opinię Parlamentu Europejskiego;

Uwzględniając opinię Komitetu Ekonomicznego i Społecznego;

Zważywszy, że warunki w których pasze lecznicze są stosowane a w szczególności dotyczy to ich wytworzenia, dostarczenia, użytkowania i podawania zwierzętom mają nie mają wpływ na racjonalny rozwój utrzymania i odchowu zwierząt i na produkcję produktów pochodzenia zwierzęcego;

Zważywszy, że utrzymanie i odchow zwierząt stanowi większą część ogólnej działalności rolniczej;

Zważywszy, że dla ochrony zdrowia publicznego przed niebezpieczeństwami wynikającymi z użycia pasz leczniczych dla zwierząt utrzymywanych dla produkcji żywności i dla zapobiegania nieprawidłowościom w rywalizacji w utrzymaniu i odchowu zwierząt ustalone powinny być warunki uwzględniające wytwarzanie, wprowadzanie na rynek oraz użytkowanie pasz leczniczych i uwzględniające wymianę tych produktów w obrębie Wspólnoty;

Zważywszy, że powinny być brane pod uwagę regulacje dotyczące weterynaryjnych produktów leczniczych, w szczególności Dyrektywa Rady 81/851/EEC o zbliżeniu uregulowań prawnych w Państwach Członkowskich w odniesieniu do analitycznych, farmakotoksikologicznych wzorców i protokołów badania weterynaryjnych produktów leczniczych uzupełnione Dyrektywą 87/20/EEC;

Zważywszy, że pasze lecznicze muszą w odniesieniu do składników leczniczych odpowiadać zarządzeniom stosowanym dla weterynaryjnych produktów leczniczych; zważywszy jednak, że głównym procesom w produkcji pasz leczniczych jest mieszanie; zważywszy jednak, że tylko dopuszczone premiksy lecznicze mogą być stosowane i że wydana musi być ścisłą instrukcja stosowania tych pasz leczniczych; zważywszy dodatkowo, że osoba odpowiedzialna za produkcję musi dysponować wystarczającym zespołem ludzi i pomieszczeniami odpowiadającymi wymogom tej Dyrektywy;

Zważywszy jednak, że do odpowiedzialności producenta należy prowadzenie kontroli jakości produktów wprowadzonych na rynek;

Zważywszy niemniej, że jednostki produkcyjne powinny znajdować się pod odpowiednią kontrolą urzędową;

Zważywszy, że dla celów tej Dyrektywy powinny być stosowane uregulowania dotyczące kontroli i środków bezpieczeństwa ustalonych Dyrektywą 89/662/EEC z 11 grudnia 1989, dotyczącą kontroli weterynaryjnej w wymianach wewnątrz Wspólnoty z odniesieniem do dostosowania do wewnętrznego rynku;

Zważywszy, że dostarczenie pasz leczniczych hodowcom może odbyć się jedynie na podstawie przepisu weterynarza, który sam musi dostosować się do szczególnych warunków wydających przepis;

Zważywszy, że w celu skutecznej kontroli, osoby których to dotyczy prowadzić muszą rejestr lub, kiedy byłoby to właściwe, do zatrzymania dokumentów przez wyszczególniony okres czasu;

Zważywszy, że w oczekiwaniu pełnej zgodności uregulowań zezwalających na wprowadzenie weterynaryjnych produktów leczniczych na rynek mogą być podjęte możliwości czynienia

odstępstw krajowych, zwłaszcza w odniesieniu do wytwarzania produktów pośrednich lub niektórych leczniczych premiksów;

PRZYJĘŁA TĄ DYREKTYWĘ:

Artykuł 1

Dyrektywa ustala - nie naruszając przyjęcia listy ustalonej w Artykule 2(3) Dyrektywy 81/851/EEC - warunki, poza dotyczącymi zdrowia zwierząt, które kierują przygotowaniem, wprowadzeniem na rynek i użytkowaniem pasz leczniczych w obrębie Wspólnoty.

Dyrektywa nie narusza uregulowań Wspólnoty stosujące się do dodatków używanych w paszach, lub krajowych uregulowań przyjętych dla dostosowania się do dodatków wprowadzonych do Aneksu II Dyrektywy 70/524/EEC uzupełnionej ostatnio Dyrektywą Komisji 89/583.

Artykuł 2

Dla celów tej Dyrektywy mogą być stosowane w miarę konieczności definicje ujęte w Artykule 1(2) Dyrektywy 81/851/EEC i w Artykule 2 Dyrektywy Rady 79/373/EEC z 2 kwietnia 1979 r., o wprowadzeniu na rynek pasz złożonych uzupełnionej ostatnio Dyrektywą 90/44/EEC. Następujące definicje mogą także być zastosowane:

a) „**Autoryzowane (dopuszczone) premiksy lecznicze**”: każdy premiks dla produkcji pasz leczniczych określonych w Artykule 1(2) Dyrektywy 81/851/EEC, któremu przyznano zezwolenie zgodnie z Artykułem 4 tejże Dyrektywy,

b) „**Wprowadzenie na rynek**” wprowadzenie na obszarze Wspólnoty do sprzedaży lub zadysponowania w jakiejkolwiek innej formie do krajów trzecich uwzględniając obecną sprzedaż lub dysponowanie.

Artykuł 3

Państwa Członkowskie przestrzegają zważywszy na składniki lecznicze, że pasze lecznicze mogą być wytworzone tylko z dopuszczonych premiksów leczniczych.

W drodze ustępstwa od pierwszego podparagrafu Państwa Członkowskie mogą pod warunkiem, że postępują stosownie z wymogami Artykułu 4 Dyrektywy 81/851/EEC:

- zastrzegać specyficzne warunki ustalone w zezwoleniu na wprowadzenie na rynek dopuszczonych premiksów leczniczych, dopuszcza pośrednie produkty, które są sporządzane z takich premiksów leczniczych dopuszczonych zgodnie z Artykułem 4 Dyrektywy 81/851/EEC oraz z jednej lub więcej pasz i które są przeznaczone dla następnej wytwórni pasz leczniczych gotowych do użycia.

Państwa Członkowskie podejmą wszelkie konieczne kroki dla zapewnienia, by pośrednie produkty były wytwarzane tylko przez zakłady dopuszczone produkcji zgodnie z Artykułem 4 i że podlegają zgłoszenia do kompetentnych władz,

- upoważnić (zezwoić) weterynarzowi do wytwarzania w warunkach ustalonych w Artykule 4 Dyrektywy 81/851/EEC i na jego odpowiedzialność i z jego przepisów pasze lecznicze z szeregu dopuszczonych premiksów leczniczych pod warunkiem, że nie ma specyficznego dopuszczonego czynnika leczniczego w postaci premiksu dla leczonego schorzenia lub dla gatunków których to dotyczy.

Do czasu, w którym Państwa Członkowskie dostosują się do nowych uregulowań ustanowionych w Artykule 4 Dyrektywy 81/851/EEC uregulowania państwowe pozostają w zastosowaniu z uwzględnieniem ogólnych ustanowień Traktatu.

Produkty dopuszczone stosownie do paragrafu 1 podporządkowane są uregulowaniem ustanowionych w Artykułach 24 do 50 Dyrektywy 81/851/EEC.

Artykuł 4

1. Państwa Członkowskie podejmą wszelkie niezbędne środki dla zapewnienia, że pasze lecznicze są produkowane wyłącznie w warunkach wyszczególnionych poniżej:

a) producent posiada obiekty, które zostały uprzednio uznane przez kompetentne władze państwowe, wyposażenie techniczne i odpowiednie możliwości magazynowania i kontroli,

b) zakład wytwarzający pasze lecznicze powinien być obsadzony zespołem ludzi, których wiedza i kwalifikacje w technologii mieszkalnictwa są odpowiednie,

c) producent jest odpowiedzialny za zapewnienie, że:

- użyte są jedynie pasze lub kombinacje tychże które odpowiadają zgodnie ustaleniom Wspólnoty o paszach,

- stosowane pasze tworzą jednolitą i stałą mieszaninę z dopuszczonym premiksem leczniczym,

dopuszczony premiks leczniczy jest stosowany w procesie wytwarzania zgodnie z warunkami ustalonymi przy zezwoleniu a w szczególności:

i) nie ma możliwości niepożądanych interakcji między lekami weterynaryjnymi, dodatkami i paszami,

ii) pasze lecznicze są przetrzymywane tylko w przepisany okresie

iii) pasze wykorzystane do produkcji pasz leczniczych nie zawierają tego samego antybiotyku lub kokcydiostatyku, który jest używany jako substancje czynne w premiksach leczniczych,

- dzienna dawka leku zawarta jest w ilości paszy, która odpowiada co najmniej połowie dziennej dawki leczonego zwierzęcia lub w przypadku przeżuwaczy, odpowiada co najmniej połowie dziennego zapotrzebowania na nie mineralną paszę uzupełniającą;

d) obiekty, ludzie i wyposażenie użytkowe i uczestniczące w całości procesu wytwarzania musi odpowiadać regułom higieny produkcji i zasadom obowiązującym w określonym Państwie Członkowskim: postępowanie produkcyjne musi odpowiadać regułom praktyki dobrej produkcji (G.M.P.),

e) produkowane pasze lecznicze muszą być poddane regularnym sprawdzeniom, włączając dostosowane testy laboratoryjne homogenności - przez jednostki produkcyjne pod nadzorem i okresową kontrolą urzędowego wydziału dla zapewnienia, że pasza lecznicza odpowiada wymaganiom tej Dyrektywy szczególnie w odniesieniu do homogenności, trwałości i podatności na przechowywanie,

f) producenci są zobligowani do prowadzenia codziennych zapisów rodzajów i ilości użytkowanych dopuszczonych premiksów leczniczych i pasz leczniczych wyprodukowanych, przetrzymanych i rozprowadzonych, łącznie z nazwiskami i adresami hodowców i użytkowników zwierząt a w przypadku uwarunkowanym przez Artykuł 10 nazwisko i adres upoważnionego dystrybutora i odpowiednio, nazwisko i adres weterynarza przepisującego paszę leczniczą Rejestr musi odpowiadać wymogom Artykułu 5 Dyrektywy 81/851/EEC, musi być każdorazowo dostępny kompetentnym władzom w przypadku kontroli,

g) premiksy i pasze lecznicze są gromadzone (przechowywane) w odpowiednich oddzielnych i zabezpieczonych pomieszczeniach lub w szczelnych zbiornikach (pojemnikach), które są specjalnie przeznaczone do przechowywania takich produktów.

2. W drodze odstępstwa od paragrafu 1 Państwa Członkowskie mogą zastrzegać odpowiednie gwarancje, pod warunkiem zgodności z tym paragrafem.

Artykuł 5

1. Państwa Członkowskie przestrzegają by pasze lecznicze były wprowadzane na rynek jedynie w opakowaniach lub kontenerach zamkniętych w ten sposób, że kiedy opakowanie jest otworzone, zamknięcie jest uszkodzone i nie może być wtórnie używane.

2. Jeśli używane są cysterny lub podobne zbiorniki do przewozu leczniczych pasz na rynek muszą one być czyszczone przed każdym ponownym użytkowaniem, by zapobiec niepożądanym w następstwie interakcjom lub zakażeniom.

Artykuł 6

1. Państwa Członkowskie podejmują wszystkie konieczne środki dla zapewnienia by pasze lecznicze nie zostały wprowadzone do obrotu jeśli oznakowania nie odpowiadają zarządzeniom Wspólnoty będącymi w mocy. Ponadto opakowania i kontenery wykazane w Artykule 5(1) powinny być wyraźnie oznakowane napisem „Paszec Lecznice”.

2. Jeśli używane są zbiorniki drogowc (cysterny, paszowozy) lub podobne zbiorniki dla przewozu pasz leczniczych na rynek odpowiedni zakres informacji omówionych w paragrafie 1 musi być ujęty w dokumentach dołączonych do przewozu.

Artykuł 7

1. Państwa Członkowskie podejmą wszelkie konieczne środki dla zapewnienia, że pasze lecznicze nie będą gromadzone, wprowadzane na rynek lub użytkowane jeśli nie zostały wytworzone zgodnie z tą Dyrektywą.

2. Stosownie do wymogów Artykułu 4(2) Dyrektywy 81/851/EEC uwzględniający badania prowadzone nad weterynaryjnymi środkami leczniczymi Państwa Członkowskie mogą jednak dla celów naukowych zarządzić odstępstwa od tej Dyrektywy pod warunkiem odpowiedniego urzędowego nadzoru.

Artykuł 8

1. Państwa Członkowskie zapewnią by pasze lecznicze nie były dostarczone użytkownikom zwierząt z wyjątkiem kiedy przepisane są przez rejestrowanego weterynarza w następującym ujęciu:

a) przepis weterynaryjny musi być dokonany na formularzu, który zawiera dane wykazane we wzorze w aneksie A: oryginalny formularz przeznaczony jest dla wytwórcy paszy lub dla dystrybutora uznanego przez kompetentne władze Państwa Członkowskiego dla którego przeznaczona jest pasza lecznicza,

b) kompetentne władze krajowe określą liczbę kopii formularzy przepisu, osoby które otrzymują kopie i okres przez który oryginał i kopie formularzy mają być przetrzymane,

c) pasze lecznicze nie mogą być używane dla więcej niż jednego leczenia z tego samego przepisu. Przepis weterynaryjny jest ważny tylko w czasie określonym przez kompetentne władze krajowe, a który nie może przekraczać trzech miesięcy.

d) przepis weterynaryjny może być stosowany tylko do zwierząt przez niego leczonych. Należy upewnić się przede wszystkim, że:

- stosowanie tego leku jest uzasadnione na gruncie weterynaryjnym dla gatunków których to dotyczy,

- podawanie produktu leczniczego nie jest sprzeczne z poprzedzającym leczeniem lub użytkowaniem i że nie ma przeciwwskazań lub interakcji z użytkowanymi premiksami,
e) weterynarz musi:

- przepisać pasze lecznicze jedynie w takich ilościach, które są konieczne dla celów leczenia, w obrębie maksymalnym granic ustalonych przez krajowe zezwolenia dla premiksów leczniczych wprowadzonych na rynek;

- upewnić się, że pasze lecznicze i pasze bieżąco użytkowane w żywieniu zwierząt leczonych nie zawierają ten sam antybiotyk lub ten sam kokcydiostatyk jako substancje czynne.

2. Jednakże, w przypadku produktów leczniczych przeciworobacznym Państwo Członkowskie może, do czasu kiedy ustalone będą w odniesieniu do Dyrektywy 81/851/EEC zagrożenia związane ze stosowaniem tych substancji, odstąpić w okresie 5 lat od przyjęcia tej Dyrektywy tj. od obowiązków ustalonych w paragrafie 1 do nie uzupełnienia pasz leczniczych uzyskanych z dozwolonych premiksów leczniczych za wyjątkiem przedłożenia przepisu weterynaryjnego, że:

- stosowany premiks leczniczy nie zawiera czynnych substancji, które należą do grupy chemicznej stosowanej w ich kraju w przepisach leczniczych dla ludzi,

- pasze lecznicze, którym przyznano takie zezwolenie użycia są stosowane w ich kraju tylko profilaktycznie i w dawkach niezbędnych dla celów rozważanych.

Państwa Członkowskie stosujące takie odstępstwa informują Komisję i inne Państwa Członkowskie o tymże przez Stały Komitet Weterynaryjny przed datą przewidzianą w tym celu w pierwszym zdaniu pierwszego podparagrafu Artykułu 15, wyszczególniając, zwłaszcza naturę produktów leczniczych oraz gatunki zwierząt objętych tym leczeniem.

Nie później niż w 6 miesięcy przed wygaśnięciem pięcioletniego okresu ustalonego w pierwszym podparagrafie Komisja przedstawia Radzie sprawozdanie o ryzyku (zagrożeniu) związanym z użyciem tych grup substancji i może włączyć wnioski, o których Rada zadecyduje kwalifikowaną większością.

3. Jeśli pasze lecznicze są podawane zwierzętom, których tkanki, mięso, podroby lub produkty są przeznaczone do spożycia dla ludzi hodowca lub utrzymujący zwierzęta, których to dotyczy muszą zapewnić, że leczone zwierzęta nie są poddane ubojowi w celu przeznaczenia do konsumpcji przed końcem okresu karencji nie są dysponowane w celu ich oddania do spożycia dla ludzi.

Artykuł 9

1. Państwa Członkowskie podejmą wszelkie konieczne środki dla zapewnienia, że pasze lecznicze są dostarczone bezpośrednio hodowcy lub utrzymującemu zwierzęta tylko przez wytwórcę lub dystrybutora specjalnie uznanego przez kompetentną władzę Państwa Członkowskiego dla którego lek jest przeznaczony.

Ponadto pasze lecznicze dla leczenia zwierząt, których ciało, mięso, podroby lub produkty są przeznaczone do spożycia dla ludzi nie mogą być rozprowadzone chyba, że:

- nie przekraczają ilości przepisanych dla leczenia, zgodnie z przepisem weterynaryjnym wydanym w tym celu,

- nie są dostarczone w ilościach większych od miesięcznego zapotrzebowania jakie zostało ustalone odpowiednio do wymogów pierwszego zamówienia,

2. Jednakże, niezależnie od paragrafu 1 Państwa Członkowskie mogą w szczególnych przypadkach zezwolić dystrybutorom specyficznie uznanym dla tych celów i na bazie przepisów weterynaryjnych na rozprowadzanie pasz leczniczych w małych ilościach,

przygotowanych do bezpośredniego użycia i sporządzonych bez naruszenia Artykułu 8(2) zgodnie z wymogami tej Dyrektywy pod warunkiem, że ci dystrybutorzy:

- spełniają te same warunki, co producenci odnośnie prowadzenia rejestrów, magazynowanie, transportu i rozprowadzanie produktów których to dotyczy,

- podlegają specjalnym kontrolom w tym celu pod nadzorem kompetentnych władz weterynaryjnych,

- mogą dostarczać tylko przygotowane lub przepakowane pasze lecznicze, gotowe do użycia przez hodowcę lub utrzymującego zwierzęta, do opakowań lub zbiorników dołączona jest instrukcja użycia tejże paszy leczniczej a w szczególności wskazany jest okres karencji.

3. Ustalenia paragrafu 2 nie naruszają państwowych uregulowań o legalnych prawach posiadania pasz leczniczych.

Artykuł 10

1. Państwo Członkowskie zapewniają, że nie naruszając uregulowań dotyczących zdrowia zwierząt, nie są stosowane zakazy, ograniczenia lub przeszkody w obrotach wewnątrz Wspólnoty:

- pasz leczniczych, które zostały wytworzone zgodnie z wymogami premiksów, które zawierają te same składniki czynne jak premiksy dopuszczone przez Państwo Członkowskie dla którego są przeznaczone, zgodnie z kryteriami Dyrektywy 81/852/EEC i o podobnym składzie jakościowym i ilościowym,

- przy stosowaniu specyficznych ustanowień Dyrektywy Rady 86/469/EEC z 16 września 1986 o badaniach zwierząt i świeżego mięsa na obecność pozostałości i Dyrektywy Rady 88/299/EEC o obrocie zwierzętami traktowanymi niektórymi substancjami o działaniu hormonalnym i obrocie mięsem z tych zwierząt, wykazanych w Artykule 7 Dyrektywy 88/146/EEC, zwierząt którym te pasze lecznicze były podawane z wyjątkiem tych pasz, które zostały wytworzone zgodnie z drugim paragrafem Artykułu 3 oraz do ciała, mięsa, podrobów lub produktów pozyskanych z tych zwierząt.

2. Tam, gdzie zastosowanie paragrafu 1 daje powód do sporu, zwłaszcza dotyczącego uznania podobieństwa natury premiksu Państwa Członkowskie, których to dotyczy lub Komisja mogą poddać spór do oceny przez eksperta z listy ekspertów Wspólnoty powołanego przez Komisję na wniosek Państw Członkowskich.

Jeśli oba Państwa Członkowskie dochodzą wcześniej do zgody strony utrzymują się przy opinii eksperta odpowiednio do legislacji Wspólnoty.

3. Państwo Członkowskie docelowe może żądać by do każdej wysyłki paszy leczniczej dołączone było świadectwo wydane przez kompetentną władzę, odpowiadając formularzowi z Aneksu B.

Artykuł 11

1. Środki bezpieczeństwa ustalone Dyrektywą 89/662/EEC mają zastosowanie przy obrocie dozwolonymi premiksami leczniczymi lub paszami leczniczymi.

2. Ustalone uregulowania dotyczące kontroli weterynaryjnej a w szczególności wymagania ustalone w Artykule 20 Dyrektywy 89/662/EEC mają zastosowanie w obrocie dozwolonych premiksów lub pasz leczniczych w zakresie odpowiadającym kontrolom weterynaryjnym.

Artykuł 12

Rada stanowiąc kwalifikowaną większością przyjmuje wnioski Komisji i zmiany, które są wprowadzone do tej Dyrektywy.

Artykuł 13

Państwa Członkowskie podejmą wszystkie konieczne środki wskazujące, że ich kompetentne władze zapewniają prawidłowe postępowanie przez:

- prowadzenie kontroli prób we wszystkich stopniach produkcji i sprzedaży produktów rozważanych przez tą Dyrektywę i sprawdzenie zgodności z ustaleniami tej Dyrektywy,
- w szczególności przez wprowadzenie kontroli prób w gospodarstwach chowu zwierząt i w ubojniach dla stwierdzenia, że pasze lecznicze są stosowane zgodnie z warunkami ich użycia i że przestrzegane zostały okresy karencji.

Artykuł 14

Do czasu wprowadzenia we Wspólnocie środków odnośnie importów pasz leczniczych z krajów trzecich Państwa Członkowskie zastosują do tych importów środki co najmniej równoważne do tych z tej Dyrektywy,

Artykuł 15

Państwa Członkowskie wprowadzą w moc ustawy, rozporządzenia i zarządzenia administracyjne konieczne dla uzyskania zgodności:

- z wymogami Artykułu 11(2) w czasie, w którym muszą odpowiadać uregulowaniom Wspólnoty dotyczącej ochrony pasz przed czynnikami patogennymi, lecz nie później niż do 31 grudnia 1992,
- przed 1 października 1991 w odniesieniu do innych ustaleń tej Dyrektywy. Powiadomią bezzwłocznie Komisję o tymże.

Artykuł 16

Niniejsza Dyrektywa jest adresowana do Państw Członkowskich.

**Czynione w Luksemburgu
26 marca 1990
Za radę - przewodniczący
M. O. Kennedy**

A N E K S A

(Kopia dla wytwórcy lub upoważnionego dystrybutora)¹ (ma być przetrzymane do)²

Nazwisko, imię i adres weterynarza wydającego przepis.

PRZEPIS NA PASZĘ LECZNICZĄ

Przepis ten nie może być wtórnie użytkowany.

Nazwiska, nazwa firmowa i adres wytwórcy lub dostawcy paszy leczniczej

.....
.....Nazwisko i
adres hodowcy lub utrzymującego zwierzęta

.....Rodzaj
(identyfikacja) i liczba zwierząt

¹ uzupełnione zgodnie z Artykułem 8(1)(b)

² określone przez kompetentne władze państwowe

..... Leczone
schorzenie³

..... Ilość paszy
lecniczej /kg/

..... Specjalne
pouczenie dla hodowcy

..... Udział
procentowy paszy leczniczej w dziennej dawce, częstotliwości i okres trwania leczenia

..... Okres
karencji przed ubojem lub czas oczekiwania przed wprowadzeniem na rynek produktów od
zwierząt leczonych

.....
..... podpis osobisty weterynarza

Uzupełnienie wytwórcy lub upoważnionego dystrybutora
Data dostawy
do użycia przed

.....
..... podpis wytwórcy lub dystrybutora

A N E K S B

Dołączone świadectwo do pasz leczniczych dla zwierząt przeznaczonych do sprzedaży

Nazwisko i adres wytwórcy lub upoważnionego dystrybutora

..... Nazwa paszy
lecniczej

Typ zwierząt dla którego pasza lecznicza jest przeznaczona

Nazwa i skład dopuszczonego premiksu leczniczego

Dawka premiksu leczniczego w paszy leczniczej

Ilość paszy leczniczej

Nazwisko i adres odbiorcy

Stwierdza się niniejszym, że pasza lecznicza opisana powyżej została wytworzona przez
upoważnioną osobę zgodnie z Dyrektywą 90/167/EEC.

Miejsce i data

Podpis
Nazwisko i stanowisko

Stempel upoważnionego weterynarza
lub innej kompetentnej władzy.

³ umieszczone tylko na kopii dla weterynarza

DYREKTYWA RADY

z 26 czerwca 1990

wnosząca poprawki do Dyrektywy 85/511/EEC wprowadzającej Wspólnotowe środki kontroli pryszczycy, Dyrektywy 64/432/EEC w sprawie problemów zdrowotnych zwierząt wpływających na handel krowami i trzodą chlewną w ramach Wspólnoty oraz Dyrektywy 72/462/EWG w sprawie problemów kontroli zdrowotnych i weterynaryjnych towarzyszących importowi krów i świń oraz świeżego mięsa i produktów mięsnych z krajów trzecich (90/423/EWG)

RADA WSPOLNOT EUROPEJSKICH

Uwzględniając Traktat o utworzeniu Europejskiej Wspólnoty Gospodarczej, a zwłaszcza jego Artykuł 43;

Uwzględniając propozycję Komisji ¹;

Uwzględniając stanowisko Parlamentu Europejskiego ²;

Uwzględniając stanowisko Komitetu Ekonomiczno - Społecznego ³;

Zważywszy, że Dyrektywa 85/511/EEC ⁴ wprowadziła Wspólnotowe środki kontroli pryszczycy;

Zważywszy, że ze względu na realizację zasad jednolitego rynku przed 1 stycznia 1983, konieczna jest zmiana środków dotychczas podjętych na szczeblu Wspólnotowym w celu kontroli pryszczycy na całym obszarze Wspólnot; zważywszy, że istotna jest realizacja jednolitej polityki w całej Wspólnotcie;

Zważywszy, że badania Komisji dotyczące kontroli pryszczycy wykazały, że przyjęcie praktyki nie szczepienia w całej Wspólnotcie byłoby bardziej wskazane niż polityki szczepień; zważywszy, że wywnioskowano, iż przy manipulacji wirusem w laboratoriach istnieje ryzyko jego przedostania się do miejscowych zwierząt podatnych i użycia szczepionek w sytuacji braku zapewnienia ich bezpieczeństwa przez procedury unieszkodliwienia;

Zważywszy, że badania Komisji dotyczące przyszłej polityki szczepień jasno wykazały, że oficjalne wycofywanie szczepionki przeciwko chorobie powinno rozpoczynać się w wyznaczonym dniu, oraz że powinna mu towarzyszyć polityka ogólnego uboju i niszczenia (likwidacji) zarażonych zwierząt;

Zważywszy, że Decyzja Komisji 88/379/EEC z 12 lipca 1988 koordynująca zasady sformułowane przez Państwa Członkowskie przy zastosowaniu zapisu Artykułu 6 Dyrektywy Rady 85/511/EEC ⁵ przedstawiła minimalny zbiór zasad do zastosowania przez wszystkie Państwa Członkowskie przyznając wyłączenia zarażonemu gospodarstwu z ogólnego uboju;

¹ OJ Nr C 327, 30.12.1989, str. 84

² OJ Nr C 113, 07.05.1990, str. 179

³ OJ Nr C 62, 12.03.1990, str. 44

⁴ OJ Nr L 315, 26.11.1985, str. 11

⁵ OJ Nr L 189, 20.07.1988, str. 25

Zważywszy, że w sytuacjach krańcowych, kiedy choroba epizootyczna zagraża rozprzestrzenieniem się, może okazać się konieczne odwołanie się do nagłych szczepień; zważywszy, że niezbędne jest określenie warunków, w jakich szczepienie może być prowadzone;

Zważywszy, że przyjęcie jednolitej polityki Wspólnotowej w walce przeciwko pryszczycy obejmuje dostosowanie do zasad regulujących handel żywymi zwierzętami w ramach Wspólnoty oraz import żywych zwierząt i niektórych produktów zwierzęcych z krajów trzecich;

Zważywszy, że pomoc finansowa Państwom Członkowskim dotycząca uboju, niszczenia i innych krytycznych działań powinna zostać regulowana oddzielnymi środkami

Zważywszy, że funkcjonowanie nowych środków musi znajdować się pod kontrolą Komisji, którą składa doroczny raport Radzie z ich realizacji,

PRZYJĘŁA NASTĘPUJĄCĄ DYREKTYWĘ:

Artykuł 1

Dyrektywa 85/511/EEC jest zmieniona jak następuje:

1. Artykuł 1 jest zastąpiony przez:

“Artykuł 1

Niniejsza Dyrektywa określa środki kontroli Wspólnoty stosowane w obliczu wybuchu pryszczycy, bez względu na rodzaj wirusa”

2. W Artykule 5:

a) w punkcie 2, “(a) na terenie Państw Członkowskich lub regionów, gdzie szczepienie jest zabronione’ oraz cały punkt (b) są usunięte;

b) w punkcie 3 “nie stosują się” jest zastąpione przez “nie muszą być stosowane”.

3. W Artykule 6:

a) w pierwszym podparagrafie paragrafu 1, “Artykuł 5(2)(a), pierwszy i drugi akapit oraz punkt (2)(b)(i)” jest zastąpione przez “Artykuł 5(2), pierwszy i drugi akapit”;

b) w drugim podparagrafie paragrafu 1, “(a)” jest usunięte;

c) paragraf 2 jest zastąpiony przez: “punkt 2”. Powołując się na treść paragrafu 1, Państwa Członkowskie stosują środki określone w Decyzji Komisji 88/397/EEC⁶.

4. W Artykule 9:

a) ostatnie zdanie paragrafu I jest zastąpione przez:

“Ustanowienie stref musi uwzględniać granice naturalne, udogodnienia dla nadzoru oraz postęp technologiczny, który umożliwia przewidzieć możliwość rozproszenia wirusa w powietrzu i

⁶ OJ Nr L 189, 20.07.1988, str.25

innych ośrodkach i, jeśli zajdzie potrzeba, musi być analizowane z uwzględnieniem tych czynników.”

b) w paragrafie 2(a), pierwszy akapit jest zastąpiony przez dwa następujące akapity:

- sporządzenie spisu wszystkich gospodarstw ze zwierzętami z gatunków podatnych,
 - gospodarstwa objęte takim spisem muszą okresowo poddawać się kontroli weterynaryjnej,
5. W Artykule 11 (1), pierwszy i drugi akapit, “Aneks” i “Aneks 1” są zastąpione każdorazowo przez “Aneks B”.
6. Artykuł 13 jest zastąpiony następującym:

“Artykuł 13”

1. Państwa Członkowskie zapewniają, że:
- używanie szczepionek przeciwko pryszczycy jest zabronione,
 - manipulacja wirusem pryszczycy dla celów badawczych, diagnozy i/lub produkcji szczepionek jest prowadzona tylko przez uprawnione przedsiębiorstwa i laboratoria wymienione w Aneksie A i B,
 - przechowywanie, dostarczanie, dystrybucja i sprzedaż szczepionek przeciwko pryszczycy na obszarze Wspólnoty jest prowadzone pod oficjalną kontrolę,
 - przedsiębiorstwa i laboratoria, o których mówi drugi akapit otrzymują uprawnienia tylko wtedy, gdy spełniają minimalne normy zalecane przez FAO dla laboratoriów pracujących z wirusami pryszczycy *in vitro* oraz *in vivo*.
2. Eksperti weterynaryjni z Komisji, we współpracy z kompetentnymi władzami Państw Członkowskich przeprowadzają kontrole na miejscu w celu upewnienia się, czy systemy bezpieczeństwa stosowane w przedsiębiorstwach i laboratoriach, o których mowa w Aneksach A i B są zgodne z minimalnymi normami FAO.

Komisja przeprowadza te kontrole przynajmniej raz w roku, pierwsza z nich ma się odbyć przed 1 stycznia 1992, i przedkłada, również przed tą datą, wstępny raport do Stałego Komitetu Weterynaryjnego. Lista przedsiębiorstw i laboratoriów w Aneksach A i B może zostać przez Komisję zweryfikowana w świetle tych kontroli, zgodnie z procedurą, o której mowa w Artykule 17, do 31 grudnia 1991. Lista będzie regularnie uaktualniana zgodnie z tą samą procedurą.

Zgodnie z tą samą procedurą może zostać podjęta decyzja o przyjęciu jednolitego kodu ułatwiającego kontakt systemom bezpieczeństwa stosowanym w przedsiębiorstwach i laboratoriach wymienionych w Aneksach A i B.

3. Pomimo postanowień paragrafu 1 dotyczącego użycia szczepionki przeciwko pryszczycy, może zostać podjęta decyzja, jeżeli obecność pryszczycy zostanie potwierdzona i okaże się, że choroba grozi rozprzestrzenieniem się, o wprowadzeniu krytycznego szczepienia przy użyciu procedur technicznych gwarantujących całkowitą odporność zwierząt. W takim przypadku, podejmowane środki powinny obejmować:

- geograficzny zasięg obszaru, na którym przeprowadzone zostanie krytyczne szczepienie,
- gatunki i wiek szczepionych zwierząt, - czas trwania akcji szczepienia,
- szczegółowe miejsce pobytu szczepionych zwierząt i ich produktów,
- specjalna identyfikacja oraz specjalna rejestracja szczepionych zwierząt,
- inne sprawy typowe dla sytuacji krytycznej.

Decyzja o wprowadzeniu szczepień krytycznych jest podejmowana przez Komisję we współpracy z danym Państwem Członkowskim, działającym zgodnie z procedurą o której mowa w Artykule 16. Decyzja ta odnosi się zwłaszcza do stopnia koncentracji zwierząt w pewnym regionach i potrzeby ochrony specjalnych stad.

Jednakże, abstrahując od zapisu pierwszego podparagrafu, decyzja o wprowadzeniu krytycznych szczepień w obliczu wybuchu choroby może zostać podjęta przez odpowiednie Państwo Członkowskie po uprzednim powiadomieniu Komisji, przy założeniu, że nie są zagrożone podstawowe interesy Wspólnoty. Decyzja ta jest niezwłocznie analizowana przez Stały Komitet Weterynaryjny zgodnie z procedurą, o której mowa w Artykule 16.

7. Artykuł 14 jest zastąpiony przez następujący:

“Artykuł 14”

1. W trakcie tworzenia Wspólnotowych rezerw szczepionki przeciwko pryszczycy, Państwa Członkowskie są upoważnione do utrzymywania rezerw antygenów w jednym z przedsiębiorstw, o których mówią Aneksy.

W tym celu zawierane są kontrakty pomiędzy Komisją i przedstawicielami przedsiębiorstw wyznaczonych przez Państwa Członkowskie; kontrakty określają w szczególności niezbędną ilość dawek antygeny, uwzględniając wymagania oceniane w kontekście planów, o których mowa w Artykule 5(1) Dyrektywy 90/423/EEC⁷, maksymalnie dla 10 rodzajów serotypów.

Po tym okresie przejściowym, Państwa Członkowskie zostają upoważnione do utrzymywania, pod nadzorem Wspólnoty, przedsiębiorstw zajmujących się pakowaniem i przechowywaniem gotowych do użycia szczepionek do krytycznych szczepień.

2. Przed 1 kwietnia 1991, Rada działając kwalifikowaną większością głosów na wniosek Komisji wyznacza wyspecjalizowany instytut do kontroli szczepień i systemów odpornościowych oraz określa jego uprawnienia.

3. Przed 1 kwietnia 1991, Komisja przedkłada Radzie raport oraz, gdzie to możliwe, propozycje zasad związanych z pakowaniem, produkcją, dystrybucją i stanem asortymentu szczepionek przeciwko pryszczycy we Wspólnocie, łącznie z propozycjami utworzenia przynajmniej dwóch Wspólnotowych rezerw szczepionki przeciwko pryszczycy.

⁷ OJ Nr L 224, 18.08.1990, str. 13

8. Artykuł 15 jest usunięty.

9. Artykuł 18 jest zastąpiony następującym:

Artykuł 18

Na podstawie raportu Komisji na temat doświadczeń ze stosowania niniejszej Dyrektywy, któremu towarzyszą propozycje, Rada dokonuje przeglądu sytuacji w ciągu dwóch lat od chwili przyjęcia Dyrektywy 90/423/EEC⁸.

10. Dyrektywa zostaje uzupełniona o Aneks A, znajdujący się w Aneksie do niniejszej Dyrektywy. Obecny Aneks, zatytułowany 'Krajowe laboratoria zajmujące się pryszczycą' zostaje przekształcony w Aneks B.

Artykuł 2

Artykuł 4a Dyrektywy 64/432/EEC⁹, z ostatnimi poprawkami wniesionymi w Dyrektywie 89/662/EEC¹⁰, jest poprawiony jak następuje:

1. W pierwszym podparagrafie, w punkcie 1:

i) wiersz 3 mówi: "... które nie prowadziły szczepień przez okres przynajmniej 12 miesięcy i ...
“

ii) B jest zastąpione jak następuje:

“B. gdy zwierz przybyło z Państwa 1 . Bez naruszenia Artykułu 3(I), Państwa Członkowskiego, które w ciągu ostatnich 12 miesięcy prowadziło profilaktyczne szczepienie lub odwoływało się, w wyjątkowych sytuacjach, do szczepienie krytycznego na swoim obszarze”;

iii) następujący podparagraf jest dodany na końcu punktu B i na końcu pierwszego podparagrafu punktu 2:

“W takim przypadku, wcześniej wspomniane gwarancje mogą być wymagane przez okres 12 miesięcy po zakończeniu szczepień krytycznych.”

2. W pierwszym podparagrafie, w punkcie 2, słowa, wprowadzenia są zastąpione następującymi:

“2 Państwa Członkowskie odwołujące się, w sytuacjach wyjątkowych, do szczepień krytycznych na całości swojego obszaru i dopuszczające szczepione zwierzęta na swoim obszarze wprowadzają na swoje terytorium żyjące bydło z uwzględnieniem następujących uwarunkowań;”

3. Poniższy podparagraf jest umieszczony przed ostatnim podparagrafem:

⁸ OJ N r L 224, 18.08.1990, str. 13

⁹ OJ r 121, 29.07.1964, str. 1977/64

¹⁰ OJ Nr L 395, 30.12.1989, str. 13

Jeżeli Państwo Członkowskie uzyskało zezwolenie, zgodnie z Artykułem 13(3) Dyrektywy 85/511/EEC¹¹, z ostatnimi poprawkami wniesionymi przez Dyrektywę 90/423/EEC¹², na odwołanie się do szczepienia krytycznego na ograniczonej części swojego obszaru, status pozostałej części nie jest naruszony pod warunkiem, że środki unieruchamiające szczepione zwierzęta są skuteczne przez okres 12 miesięcy od zakończenia szczepień.

Artykuł 3

Dyrektywa 72/462/EEC¹³ z ostatnimi poprawkami wniesionymi w Dyrektywie 89/662/EEC¹⁴, jest poprawiona jak następuje:

1. Artykuł 6 jest zastąpiony następującym:

“Artykuł 6

1. Bez naruszenia Artykułu 3(1), Państwa Członkowskie nie zezwalają na import zwierząt objętych treścią niniejszej Dyrektywy jeżeli nie pochodzą one z krajów trzecich:
 - a) które były wolne od chorób, na które zwierzęta są podatne:
 - przez ostatnie 12 miesięcy, w odniesieniu do pomoru bydła, zakaźnego zapalenia płucnej i płuc, niebieski nalot (blue tongue), świńskiej gorączki afrykańskiej oraz zakaźnego paraliżu świńskiego (choroba Teschena),
 - przez ostatnie sześć miesięcy, w odniesieniu do zakaźnego pęcherzykowatego zapalenia śluzówki pyska;
 - b) w których, przez ostatnie 12 miesięcy, szczepienia przeciwko chorobom, o których mowa w pierwszym akapicie punktu (a), na które zwierzęta te są podatne, nie były prowadzone.
2. Państwa Członkowskie zezwalają na wprowadzenie na ich obszar zwierząt z gatunków podatnych na pryszczycę z obszaru krajów trzecich podlegających następującym uwarunkowaniom:
 1. Jeżeli zwierzęta pochodzą z kraju trzeciego, który był wolny od pryszczycy przez przynajmniej dwa lata, który nie prowadził szczepienia przynajmniej przez 12 miesięcy, i który nie wpuszcza na swoje terytorium zwierząt, które były szczepione w ciągu ostatniego roku, wymagana jest gwarancja, że nie były one szczepione przeciwko pryszczycy;
 2. jeżeli zwierzęta pochodzą z kraju trzeciego, który był wolny od pryszczycy przez przynajmniej dwa lata, który prowadził szczepienia, i który wpuszcza szczepione zwierzęta na swoje terytorium:
 - a) wymagana jest gwarancja, że zwierzęta nie były szczepione przeciwko

¹¹ OJ Nr L 315, 26.11.1985, str. 11

¹² OJ Nr L 224, 18.08.1990, str. 13

¹³ OJ Nr L 302, 31.12.1972, str. 28

¹⁴ OJ Nr L 395, 30.12.1989, str 13

pryszczycy;

- b) wymagana jest gwarancja, że bydło zareagowało negatywnie na test wirusa pryszczycy prowadzony metodą skrobienia laryngo gardłowego (test zgłębnikowy);
 - c) wymagana jest gwarancja, że zwierzęta zareagowały negatywnie na test serologiczny prowadzony w celu wykrycia obecności antyciał pryszczycy;
 - d) wymagana jest gwarancja, że zwierzęta zostały odizolowane w kraju eksportującym w stacji kwarantanny na okres 14 dni pod nadzorem oficjalnego weterynarza. W tym powiązaniu, żadne ze zwierząt znajdujące się w stacji kwarantanny nie był szczepione przeciwko pryszczycy w ciągu 21 dni poprzedzających eksport i żadne ze zwierząt, spoza tworzących wysyłaną partię, nie było wprowadzane na miejsce kwarantanny w tym samym okresie;
 - e) wymagane jest umieszczenie w stacji kwarantanny na okres 21 dni.
3. Jeżeli zwierzęta pochodzą z kraju trzeciego, który nie był wolny od pryszczycy przynajmniej w ciągu dwóch lat:
- a) wymagane są gwarancje, o których mówi punkt 2;
 - b) wymagane są dalsze gwarancje, o których decyzje podejmowane są zgodnie z procedurą wymienioną w Artykule 30.

W celu realizacji zapisów tego paragrafu, kraj trzeci może dalej być uważany za wolny od pryszczycy przynajmniej w ciągu dwóch lat, nawet jeżeli zanotowano pewną liczbę wybuchów choroby na jego obszarze pod warunkiem, że objawy zostały zwalczone w okresie nie przekraczającym trzech miesięcy.

3. Zgodnie z procedurą wymienioną w Artykule 29:

- a) bez naruszenia zapisów Artykułu 3(1), przyjęta zostaje lista krajów trzecich, którym zezwolono na eksport zwierząt do Wspólnoty, i które spełniają wymagania paragrafu 2;
- b) przyjęta zostaje lista stacji kwarantanny, z których kraje te mogą eksportować zwierzęta na teren Wspólnoty, oraz
- c) podejmowana jest decyzja na temat wszelkich dalszych gwarancji w stosunku do każdego takiego kraju.'

2. Artykuł 14 jest poprawiony na następujący:

1. W paragrafie 2(a) słowa "egzotyczna pryszczycyca" są usunięte

2. Dodany jest następujący paragraf:

"3 Bez naruszania Artykułu 3(1):

a) import świeżego mięsa z krajów trzecich, w których

- pryszczycza (szczepcy A,O,C) jest endemiczna,
- systematyczny ubój nie jest prowadzony gdy dochodzi do wybuchu pryszczycy
- prowadzone są szczepienia,

jest dopuszczony tylko w następujących warunkach:

- i) kraj trzeci lub region w obrębie kraju trzeciego jest zatwierdzany w myśl procedury wymienionej w Artykule 29;
- ii) mięso jest dojrzałe, jego pH kontrolowane, pozbawione kości i głównych gruczołów limfatycznych.

Import podrobów przeznaczonych do konsumpcji człowieka jest ograniczony, uwzględniając opinie naukowe eksperta. W przypadku podrobów przeznaczonych do produkcji łąków i pokarmu dla zwierząt możliwe są specjalne uwarunkowania. Te ograniczenia i uwarunkowania są przyjmowane zgodnie z procedurą, o której mowa w Artykule 29.

b) Import świeżego mięsa z krajów trzecich, w których stosowane są szczepienia przeciwko szczepom SAT lub ASIA 1 pryszczycy jest dopuszczony tylko w następujących warunkach:

- i) kraj trzeci obejmuje regiony, w których szczepienie nie jest dopuszczone i pryszczycza nie wystąpiła w ciągu 12 miesięcy; regiony są zatwierdzone w toku procedury, o której mowa w Artykule 29;
- ii) mięso jest dojrzałe, pozbawione kości, z usuniętymi głównymi gruczołami limfatycznymi i nie jest importowane do 3 tygodni po uboju;
- iii) import podrobów z tych krajów nie jest dopuszczony.

c) import świeżego mięsa z krajów trzecich:

- w których stosowane są szczepienia oraz
- które były wolne od pryszczycy przez 12 miesięcy

jest dopuszczone zgodnie z uwarunkowaniami w toku procedury, o której mowa w Artykule 29.

d) import świeżego mięsa z krajów trzecich, w których:

- nie jest prowadzone rutynowe szczepienie, oraz
- nie zagraża pryszczycza

jest dopuszczony w toku procedury, o której mowa w Artykule 29 i zgodnie z zasadami regulującymi handel w ramach Wspólnoty.

Dodatkowe zasady, które mogą mieć zastosowanie dla krajów, o których mowa w punktach (a) i (b) pierwszego podparagrafu są ustalane zgodnie z procedurą, o której mowa w Artykule 29.

Artykuł 4

1. Państwa Członkowskie, które prowadzą szczepienia profilaktyczne na całości lub części swojego obszaru przeprowadzają szczepienie najpóźniej do 1 stycznia 1992 i nie dopuszczają, od dnia zakończenia szczepienia, szczepionych zwierząt na swój obszar.

2. Jednakże, paragraf 1 obowiązuje od dnia zastosowania decyzji, o których mowa w Artykule 14(3) Dyrektywy 85/511/EEC i Artykułu 23(1) Dyrektywy 90/423/EEC w odniesieniu do żywych zwierząt i produktów zwierzęcych, które są podatne na pryszczycę
3. Jeżeli decyzje, o których mowa w paragrafie 2 nie zostaną przyjęte do 30 czerwca 1991, Komisja zgłosi niezbędne propozycje.

Artykuł 5

1. Każde Państwo Członkowskie opracowuje plan ostrzegawczy, określający krajowe środki realizowane w przypadku wybuchu pryszczycy.

Plan ten umożliwia dostęp do zakładu, wyposażenia, personelu i innych materiałów niezbędnych w celu szybkiego i skutecznego wyłapania choroby. Musi on precyzyjnie określać wymagania dotyczące szczepionek, które każde Państwo Członkowskie uwzględni w przypadku powtórzenia szczepienia krytycznego.

2. Komisja, zgodnie z procedurą z Artykułu 16 Dyrektywy 85/511/EEC, określa do 31 grudnia 1990 kryteria stosowane przy opracowywaniu planów

3. Plany opracowane w oparciu o kryteria, o których mowa w paragrafie 2, są przedkładane Komisji do 31 grudnia 1991.

4. Komisja przegląda plany w celu stwierdzenia, czy pozwalają na osiągnięcie pożądanego celu i sugeruje danym Państwom Członkowskim wniesienie poprawek służących głównie zapewnieniu zgodności z planami pozostałych Państw Członkowskich
Komisja zatwierdza plany, w razie konieczności z poprawkami, zgodnie z procedurą, o której mowa w Artykule 16 Dyrektywy 85/511/EEC.

Plany mogą później zostać poprawione lub uzupełnione zgodnie z tą samą procedurą, uwzględniając rozwój sytuacji.

5. Komisja może, zgodnie z procedurą, o której mowa w Artykule 6 Dyrektywy 82/894/EEC ustalić, abstrahując od Artykułu 3(1) tej Dyrektywy, system wczesnego ostrzegania informujący Komisję i inne Państwa Członkowskie o wybuchu pryszczycy.

Artykuł 6

W celu uwzględnienia możliwych trudności, zwłaszcza w przypadku odwołania się do treści Artykułu 13(3) Dyrektywy 85/511/EEC, które mogą wynikać z przejścia od ustaleń istniejących przed zastosowaniem niniejszej Dyrektywy w jednym lub większej liczbie Państw Członkowskich, do ustaleń powołanych niniejszą Dyrektywą lub kiedy realizacja planów, o których mowa w Artykule 5, spowoduje taką konieczność, Komisja może zgodnie z procedurą o której mowa w Artykule 16 Dyrektywy 85/511/EEC przyjąć odpowiednie środki na okres maksimum dwóch lat. Środki powinny być przyjęte, bez naruszenia Artykułu 4(a) Dyrektywy 64/432/EEC, do 1 stycznia 1991 w odniesieniu do przemieszczania zwierząt nie szczepionych w ciągu ostatnich 12 miesięcy

Artykuł 7

Przed 1 stycznia 1992 Komisja przedkłada raport na temat struktury służb weterynaryjnych we Wspólnocie

Artykuł 8

Państwa Członkowskie wprowadzają w życie prawa, regulacje i przepisy administracyjne niezbędne do realizacji zapisów niniejszej Dyrektywy najpóźniej do 1 stycznia 1992. O czym niezwłocznie zawiadamiają Komisję.

Artykuł 9

Niniejsza Dyrektywa jest adresowana do Państw Członkowskich
Sporządzono w Brukseli, 26 czerwca 1990.

**W imieniu Rady
Przewodniczący
M. O'KENNEDY**

ANEKS**“ANEKS A”**

Państwo Członkowskie	Przedsiębiorstwa	
	Publiczne	Prywatne
Belgia	Uccle	-
Dania	Lindholm	-
Niemcy	-	Cooper
	-	Behringwerke
	-	Bayer
Grecja	Athens	-
Francja	LCRV	Alfort
		Rhône-Merieux
Irlandia	-	-
Włochy	Brescia	-
	Padua	-
	Perugia	-
Luksemburg	-	-
Holandia	Lelystad	-
Portugalia	-	-
Hiszpania	Madryt	Cooper
	-	Hipra
	-	Sabrino
Zjednoczone Królestwo	-	Cooper'

DECYZJA RADY
z dnia 26 czerwca 1990
o wydatkach na polu weterynaryjnym

(90/ 424/EEC)

zmieniona przez 90/638/EEC (OJ L 66, 13.03.91 p. 18)
zmieniona przez 91/133/EEC (OJ L 66, 13.03.91 p. 18)
zmieniona przez 91/3763/EEC (OJ L 356, 24.12.91 p. 1)
zmieniona przez 92/117/ EEC (OJ L 62, 07.07.92 p. 38)
zmieniona przez 92/118/EEC (OJ L 62, 07.07.92 p. 69)
zmieniona przez 92/337/EEC (OJ L 187, 07.07.92 p.45)
zmieniona przez 92/438/EEC (OJ L 243, 25.08.92 p. 27)
zmieniona przez 93/439/EEC (OJ L 203, 13.08.93 p.34)
zmieniona przez 94/77/EEC (OJ L 36, 08.02.94 p.15)
zmieniona przez 94/370/EEC (OJ L 168, 02.07. 94 p.31)
zmieniona przez 1258/1999/EC (OJ.L 160, 26.06.1999, p. 103)
zmieniona przez 2001/12/EC (OJ L 3, 06.01.2001 , p. 27)
zmieniona przez 2001/572/EC (OJ L 203, 28.07.2001, p. 16)

RADA WSPÓLNOT EUROPEJSKICH

Mając na uwadze Traktat ustanawiający Europejską Wspólnotę [Gospodarczą](#), a w szczególności jego Artykuł 43,

Mając na uwadze [wniosek](#) Komisji (¹)

Mając na uwadze opinię Parlamentu Europejskiego(²),

Mając na uwadze opinię Komitetu Ekonomicznego – [Społecznego](#)(³)

Zważywszy, iż żywe zwierzęta i produkty pochodzenia zwierzęcego pojawiają się na liście w Aneksie II do Traktatu; zważywszy iż hodowla pogłowa i wprowadzanie na rynek produktów pochodzenia zwierzęcego stanowi źródło przychodu dla znacznej części populacji ludzkiej zajmującej się rolnictwem;

Zważywszy, iż wymierny rozwój tego sektora oraz ulepszenie jego produktywności mogą być osiągnięte poprzez wprowadzenie środków weterynaryjnych skierowanych na ochronę i zwiększenie poziomu zdrowia ludzi i zwierząt we Wspólnocie;

Zważywszy, iż dążenie do powyższego celu czyni koniecznym zapewnienie przez Wspólnotę pomocy przeznaczonej na czynności wykonywane lub które będą podjęte;

Zważywszy, iż Wspólnota powinna przyjąć środki zaprojektowane do ustanowienia rynku wewnętrznego [stopniowo](#) w czasie do 31 grudnia 1992 roku;

Zważywszy na powyższe plany, Wspólnota powinna stworzyć finansowe wsparcie na rzecz zwalczania, tak szybko jak to możliwe, każdego z ognisk poważniejszych chorób zakaźnych;

Zważywszy, iż ważne jest także zapobieganie i zmniejszanie, poprzez stosowanie właściwych środków kontroli, pojawienia się zoonoz które mogą mieć znaczący wpływ na zdrowie ludzi;

¹ OJ No C 84, 2.4.1990, p.1.

² OJ No C 149, 18.6.1990.

³ OJ No 168, 10. 7. 1990, p. 5.

Zważywszy na nową strategię kontroli postulującą zniesienie wewnętrznej kontroli granic i harmonizację systemów kontroli dla produktów pochodzących z Państw Trzecich; zważywszy, że wydaje się właściwe **ułatwienie** wprowadzenia strategii poprzez zapewnienie wsparcia finansowego pochodzącego ze Wspólnoty na zapoczątkowanie i rozwój nowych strategii;

Zważywszy, iż harmonizacja **podstawowych** wymagań dotyczących ochrony zdrowia publicznego, ochrony zdrowia zwierząt i ochrony zwierząt, zakłada powstanie we Wspólnocie laboratoriów referencyjnych i podjęcie akcji technicznych i naukowych; zważywszy, iż wydaje się właściwe zapewnienie przez Wspólnotę pomocy finansowej; zważywszy, że w szczególności na polu ochrony zwierząt, wskazane jest stworzenie bazy danych w celu zbierania, przechowywania i rozpowszechniania informacji, gdy zachodzi taka potrzeba;

Zważywszy, iż środki **wspólnotowe służące do** zwalczania pewnych chorób zwierzęcych kwalifikują się już do pomocy **finansowej** ze strony Wspólnoty; zważywszy, że postanowienia takie **zawierają te, które** zostały przyjęte Dyrektywą Rady 77/391/EEC z 17 maja 1977r. wprowadzającą środki **wspólnotowe** do zwalczania brucelozy, gruźlicy i białaczki u bydła ⁽⁴⁾, ostatnio poprawiona Rozporządzeniem (EEC) Nr 3768/85 ⁽⁵⁾, Dyrektywą Rady 82/400/EEC z 14 czerwca 1982 roku poprawiającą Dyrektywę 77/391/EEC i wprowadzającą **wspólnotowe** środki uzupełniające **do** zwalczania brucelozy, gruźlicy i białaczki u bydła ⁽⁶⁾, ostatnio poprawioną Rozporządzeniem (EEC) Nr 3768/85, Decyzją Rady 89/145/EEC z 20 lutego 1989 roku ustanawiającą środki finansowe Wspólnoty do zwalczania **zarazy płucnej bydła** (CBPP) w Portugalii ⁽⁷⁾, Decyzją Rady 80/1096/EEC z 11 listopada 1980r. ustanawiającą środki finansowe Wspólnoty przeznaczone na zwalczanie klasycznego pomoru świń⁽⁸⁾, ostatnio poprawiona Decyzją 87/488/EEC ⁽⁹⁾, Decyzją Rady 86/649/EEC z 16 grudnia 1986r. ustanawiającą środki finansowe Wspólnoty przeznaczone na zwalczanie afrykańskiego pomoru świń w Portugalii ⁽¹⁰⁾, ostatnio poprawiona Decyzją 89/577/EEC ⁽¹¹⁾, Decyzją Rady 86/650/EEC z 16 grudnia 1986r. ustanawiającą środki finansowe Wspólnoty przeznaczone na zwalczanie afrykańskiego pomoru świń w Hiszpanii ⁽¹²⁾, Decyzją Rady 89/455/EEC z 24 lipca 1989r. ustanawiającą środki Wspólnoty na ustanowienie projektów pilotowych dla kontroli wścieklizny w celu jej zwalczania lub zapobiegania ⁽¹³⁾; zważywszy, iż celowa jest pomoc **finansowa** Wspólnoty przeznaczona na zwalczanie chorób wymienionych powyżej, kontynuowana Decyzją na ten temat; zważywszy, że **niemniej jednak co się tyczy** dodatkowych środków na zwalczanie brucelozy, gruźlicy i białaczki u bydła, tak jak to przewiduje Decyzja 87/58/EEC ⁽¹⁴⁾, dlatego też wydaje się usprawiedliwione, **w celu zapewnienia ciągłości**, zapewnienie możliwości zwiększenia się udziału finansowego Wspólnoty do 50 % kosztów ponoszonych przez Państwa Członkowskie na ubój zwierząt;

Zważywszy, iż postanowienie powinno być sporządzone odnośnie środków finansowych Wspólnoty przeznaczonych na zwalczanie i monitorowanie **pewnych** chorób zwierzęcych; zważywszy, że na całość środków finansowych Wspólnoty przeznaczonych na zwalczanie i monitorowanie chorób zwierzęcych, które są regularnie wydawane z budżetu Wspólnoty i powinny być zarządzane pod jednym kierownictwem;

Zważywszy, że właściwym jest przekazać Komisji zadanie koniecznych środków wykonawczych,

PRZYJĘTO POWYŻSZĄ DECYZJĘ

Artykuł 1

Decyzja ta ustanawia procedury regulujące wsparcie finansowe **Wspólnoty** na:

- specyficzne środki weterynaryjne
- środki na inspekcję weterynaryjną

⁴ OJ No L 145, 13. 6. 1977, p.14.

⁵ OJ No L 362, 31. 12. 1985, p.9.

⁶ OJ No L 173, 19. 6. 1982, p. 18.

⁷ OJ No L 53, 25. 2. 1989, p. 55.

⁸ OJ No L 325, 1. 12. 1980, p. 5.

⁹ OJ No L 280, 3. 10.1987, p. 26.

¹⁰ OJ L 382, 31 12 1986, p. 55.

¹¹ OJ L 322, 7. 11. 1989 p. 21.

¹² OJ L 382, 31. 12. 1986, p. 9.

¹³ OJ L 223, 2. 8. 1989, p. 19.

¹⁴ OJ L 24, 27. 1. 1987, p. 51.

- programy zwalczania i monitorowania chorób zwierzęcych

Decyzja ta nie będzie dotyczyć Państw Członkowskich które wybrały pomoc finansową Wspólnoty powyżej 50% na podstawie [Rozporządzenia](#) Rady Nr 2052/88 z 24 czerwca 1988 roku o Zadaniach Funduszy [Strukturalnych](#) i [ich skuteczności](#) oraz o koordynacji działań pomiędzy nimi oraz [z działaniami](#) Europejskiego Banku Inwestycyjnego i innymi istniejącymi instrumentami ⁽¹⁵⁾.

TYTUŁ 1

SZCZEGÓLNE ŚROKI WETERYNARYJNE

Artykuł 2

Szczególne środki weterynaryjne powinny obejmować:

- środki pogotowia
- działania przeciwko pryszczycy
- środki ochrony zwierząt
- współudział w narodowych programach zwalczania pewnych chorób
- środki techniczne i naukowe

ROZDZIAŁ 1

Środki pogotowia

Artykuł 3

1. Postanowienia tego Artykułu powinny zostać wprowadzone w przypadku wystąpienia [jednej z](#) następujących chorób na terenie Państwa Członkowskiego:

- pomór bydła
- pomór owiec i kóz
- choroba pęcherzykowa świń
- choroba niebieskiego języka
- choroba Cieszyńska
- pomór drobiu
- ospa owiec i ospa kóz
- gorączka doliny Rift
- guzowata choroba skóry
- choroba krwotoczna jeleniowatych
- afrykański pomór koni
- pęcherzykowe zapalenie jamy ustnej
- zakaźne wenezuelskie wirusowe zapalenie mózgu i rdzenia koni
- [klasyczny pomór świń](#)
- afrykański pomór świń
- [zaraza płucna bydła](#)

2. [Dane](#) Państwo Członkowskie powinno otrzymać pomoc finansową ze strony Wspólnoty na zwalczanie choroby, pod warunkiem że [natychmiast](#) zastosowane środki obejmą [przynajmniej](#) izolację gospodarstwa [od wystąpienia podejrzenia, oraz następnie po urzędowym potwierdzeniu choroby:](#)

- ubój zwierząt [podatnych](#) gatunków które są chore lub zakażone lub podejrzane o [zachorowanie lub zakażenie](#), i ich zniszczenie oraz, w przypadku pomoru drobiu, zniszczenie jaj,
- zniszczenie skażonej paszy i skażonego wyposażenia, który [to](#) nie [może](#) być poddany dezynfekcji zgodnie z trzecim akapitem,
- oczyszczenie, dezynsekcja i dezynfekcja terenu gospodarstwa oraz wyposażenia [znajdującego się w gospodarstwie](#),
- ustanowienie stref [ochronnych](#),
- wprowadzenie [stosownych](#) środków zapobiegających ryzyku rozprzestrzeniania się choroby,

¹⁵ OJ L 185, 15. 7. 1988, p. 9.

- ustanowienie okresu „oczekiwania” mającego na celu obserwację po uboju i przed ponownym wprowadzeniem hodowli na teren gospodarstwa
- szybkie i odpowiednie rekompensaty dla rolników za stracone pogłowie zwierząt

2a. Dane Państwo Członkowskie kwalifikuje się do pomocy finansowej ze strony Wspólnoty w przypadku gdy w wybuchu jednej z chorób wyszczególnionych w paragrafie 1, dwa lub więcej Państw Członkowskich ściśle współpracują w celu kontroli epidemii, w szczególności w przeprowadzaniu badań epidemiologicznych oraz w zakresie środków kontroli choroby. Nie naruszając środków zapewnionych poprzez wspólną organizację danych rynków, szczególna pomoc finansowa ze strony Wspólnoty powinna zostać podjęta zgodnie z procedurą określoną w Artykule 41.

3. Dane Państwo Członkowskie powinno bezzwłocznie poinformować Komisję i inne Państwa Członkowskie o środkach zastosowanych zgodnie z prawodawstwem Wspólnoty o zawiadomieniu oraz zwalczaniu chorób i rezultatach tych działań. Sytuacja powinna zostać zbadana, tak szybko jak to jest tylko możliwe, w ramach Stałego Komitetu Weterynaryjnego występującego dalej jako „Komitet”, który powołany został Decyzją 68/361/EEC ⁽¹⁶⁾. Specyficzna pomoc finansowa ze strony Wspólnoty powinna być określona zgodnie z procedurą określoną w Artykule 41 bez uszczerbku dla środków przewidzianych w kontekście wspólnej organizacji rozważanych rynków.

4. Jeśli mając na uwadze rozwój sytuacji we Wspólnocie, wydaje się niezbędne kontynuowanie środków przewidzianych w paragrafie 2, nowa decyzja dotycząca pomocy finansowej ze strony Wspólnoty, która mogłaby przekroczyć liczbę 50% ustanowioną w pierwszym wierszu paragrafu 5, może być przyjęta zgodnie z procedurą zawartą w Artykule 40. Gdy decyzja ta zostanie przyjęta, wszystkie środki jakie dane Państwo Członkowskie musi podjąć mając na celu zapewnienie powodzenia akcji mogą być ustanowione, a w szczególności środki inne niż te określone w paragrafie 2.

5. Bez szkody dla środków pomocy rynku podjętych jako część wspólnej organizacji rynków, finansowa pomoc Wspólnoty, podzielona jeżeli to konieczne, na kilka działów, może ona pokrywać:

- 50% kosztów poniesionych przez Państwo Członkowskie na rekompensaty dla właścicieli za ubój, zniszczenie zwierząt, oraz gdy to konieczne, ich produktów, za czyszczenie, dezynsekcję i dezynfekcję gospodarstw i sprzętu, a także za zniszczenie zanieczyszczonej paszy i skażonego wyposażenia jak to zostało określone w drugim wierszu paragrafu 2,
- jeżeli przeprowadzono szczepienia zgodnie z paragrafem 4, 100% kosztów dostarczenia szczepionki i 50% kosztów przeprowadzenia szczepień.

Artykuł 4

1. Postanowienia Artykułu 3 mają zastosowanie w przypadku kontroli poważnych zagrożeń dla zdrowia dla Unii, które są spowodowane przez choroby wyszczególnione w Artykule 3 (1), nawet na terytorium na którym pojawiają się choroby jest przedmiotem programów zwalczania zgodnie z Artykułem 24;

2. W przypadku wystąpienia Rzekomego pomoru świń na terytorium Państwa Członkowskiego ma zastosowanie Artykuł 3.

Jakkolwiek, z wyjątkiem sytuacji gdy Komisja podejmie decyzję zgodnie z procedurą przyjętą w Artykule 41, dopuszczając, pod pewnymi warunkami i przez ograniczony czas oraz na ograniczonym obszarze, zastosowanie szczepień, żadna finansowa pomoc ze strony Wspólnoty nie zostanie przyznana na dostarczenie szczepionek lub przeprowadzenie szczepień.

3. Postanowienia Artykułu 3, z wyjątkiem czwartego wiersza paragrafu 2, oraz drugiego wiersza paragrafu 5, mają zastosowanie w przypadku zoonoz wymienionych w Dyrektywie 92/117/EEC, pod warunkiem że to zdarzenie stanowi bezpośrednie zagrożenie dla zdrowia ludzi. Ten warunek będzie spełniony w przypadku gdy decyzja przewidziana w Artykule 3 (3) zostanie podjęta.

Artykuł 5

3. Zgodnie z procedurą zawartą w Artykule 41, Komisja, na prośbę Państwa Członkowskiego, może dodać do listy w Artykule 3 (1) chorobę egzotyczną, której zgłoszenie jest obowiązkowe i która może stanowić zagrożenie dla Wspólnoty.

4. Zgodnie z procedurą zawartą w Artykule 41, lista w Artykule 3 (1) może być uzupełniona, zgodnie z rozwojem sytuacji, poprzez włączenie chorób, które muszą być zgłaszane zgodnie z Dyrektywą 82/894/EEC i chorób które mogą być przenoszone na ryby, może też być lista ta poprawiona lub skrócona, biorąc pod

uwagę postępowanie w dziedzinie środków zaakceptowanych na poziomie Wspólnoty w celu kontroli pewnych chorób, a w szczególności klasycznego pomoru świń.

- Artykuł 3 (2) może być uzupełniony lub poprawiony zgodnie z procedurą zawartą w Artykule 41, a w szczególności mając na uwadze włączenie nowych chorób na listę w Artykule 3(1), na podstawie zdobytych doświadczeń lub przyjęcia przez Wspólnotę zarządzeń odnośnie kontroli chorób.

Artykuł 6

- Gdy Państwo Członkowskie jest bezpośrednio zagrożone występowaniem lub rozwojem, na terytorium przyległego państwa trzeciego lub Państwa Członkowskiego, jedną z chorób wymienionych w Artykule 3 (1), 4 (1) i (2) lub 11 (1), powinno ono zawiadomić Komisję i inne Państwa Członkowskie o środkach jakie zamierza wprowadzić dla swojej ochrony.
- Tak szybko jak to możliwe sytuacja powinna być zbadana przez Komitet opisany w Artykule 41. Zgodnie z procedurą zawartą w tym Artykule może zostać zdecydowane przyjęcie każdego środka właściwego dla danej sytuacji włączając w szczególności ustanowienie strefy szczepień ochronnych i zapewnienie pomocy finansowej przez Wspólnotę w stosunku do środków uważanych za szczególnie niezbędne do pomyślnego przeprowadzenia podjętej akcji.
- Decyzja opisana w paragrafie 2 ustawi odpowiednie koszty i poziom udziału finansowego Wspólnoty.

Artykuł 7

- Wspólnota może zdecydować, na prośbę Państwa Członkowskiego, że Państwa Członkowskie powinny ustanowić asortyment produktów biologicznych przeznaczonych do kontroli chorób opisanych w Artykule 3 (1), Artykule 4 (1) (szczepionki, standaryzowane serotypy wirusów, surowice diagnostyczne), i bez szkody dla decyzji przewidzianej w Artykule 14 (2) Dyrektywy 85/511/EEC, Artykuł 11 (1) niniejszej Decyzji.
- Akcja opisana w paragrafie 1 i zasady jej wprowadzania, w szczególności dotyczące wyboru, produkcji, przechowywania, transportu i używania takiego asortymentu produktów oraz poziom udziału finansowego Wspólnoty będzie określony zgodnie z procedurą ustanowioną w Artykule 41.

Artykuł 8

- W przypadku jeżeli wystąpienie lub rozwój w państwie trzecim jednej z chorób opisanych w Artykule 3 (1), 4 (1), 5 (1) lub 11 (1) może stanowić zagrożenie dla Wspólnoty, Wspólnota może udzielić wsparcia odnośnie kontroli środków przeciwko tej chorobie poprzez dostarczenie szczepionki lub finansowanie nabycia szczepionki.
- Akcja opisana w paragrafie 1, zasady jej wprowadzania, warunki jakie powinna spełniać oraz poziom finansowego udziału Wspólnoty będą określone zgodnie z procedurą zawartą w Artykule 41.

Artykuł 9

- Komisja przeprowadzi, we współpracy z właściwymi władzami państwowymi, kontrole na miejscu by upewnić się, z weterynaryjnego punktu widzenia, iż przyjęte środki zostały wprowadzone.
- Państwa Członkowskie podejmą wszystkie niezbędne kroki w celu ułatwienia tych kontroli, a w szczególności upewnią się czy eksperci mieli dostęp do wszystkich informacji i dokumentów niezbędnych do sprawdzenia czy środki zostały wprowadzone.
- Ogólne zasady wprowadzania tego artykułu, w szczególności dotyczącego szybkości i metod przeprowadzania kontroli opisanych w paragrafie 1, spotkań ekspertów weterynaryjnych i procedury, która muszą być spełnione w sporządzaniu przez nich raportu, i które będą przyjęte zgodnie z procedurą zawartymi w Artykule 41.

Artykuł 10

Wymagane wydatki dla środków opisanych w tym rozdziale będą określone co roku jako część procedury budżetowej.

Artykuł 10a

Pomoc finansowa Wspólnoty nie jest przyznawana w przypadku gdy całkowita suma środków jest mniejsza niż 10000 ECU.

ROZDZIAŁ 2

Działania przeciwko pryszczycy

Artykuł 11

1. Postanowienia tego artykułu będą miały zastosowanie w przypadku wystąpienia pryszczycy na terytorium Państwa Członkowskiego
2. Rozważane Państwo Członkowskie otrzyma pomoc finansową Wspólnoty na zwalczanie pryszczycy, pod warunkiem że środki przewidziane w Artykule 3(2) i właściwe postanowienia Dyrektywy Rady 85/511/EEC z 18 listopada 1985 wprowadzające środki **wspólnotowe w celu** kontroli pryszczycy (17), poprawione Dyrektywą 90/423/EEC (18), są wprowadzane natychmiast.
3. Artykuł 3 (3) powinien być zastosowany.
 1. 4. Bez szkody dla środków podjętych w kontekście wspólnej organizacji rynku by wspomóc rynek, szczególny udział **finansowy** Wspólnoty odnośnie tej Decyzji będzie wynosił 60% kosztów poniesionych przez Państwo Członkowskie na:
 - (a) rekompensaty dla właścicieli za:
 - (i) ubój i zniszczenie zwierząt
 - (ii) zniszczenie mleka
 - 15 (iii) czyszczenie i dezynfekcję gospodarstwa
 - (iv) zniszczenie zanieczyszczonej paszy i jeżeli nie może on zostać **zdezynfekowany**, skażonego sprzętu
 - (v) straty poniesione przez rolników w wyniku ograniczeń **dotyczących** wprowadzania na rynek pogłównia i zwierząt opasowych jako rezultat **ponownego** wprowadzenia szczepień ochronnych, zgodnie z przedostatnim **subparagrafem** Artykułu 13 (3) Dyrektywy 85/511/EEC.
 - (b) Gdy to konieczne, transportu tusz do zakładów przetwórczych;
 - (c) Każde inne środki które są niezbędne do zwalczania ognisk choroby.

Komisja, zgodnie z procedurą przewidzianą w Artykule 41, zdefiniuje naturę innych środków opisanych w punkcie (c), które mogą być odpowiednie dla **tej samej** pomocy finansowej Wspólnoty i przypadków w których punkty (a) (v) mają zastosowanie.

9. Pierwszy raz, nie później niż 45 dni od oficjalnego **potwierdzenia** pierwszego ogniska pryszczycy i późniejszego rozwoju wypadków, sytuacja będzie powtórnie skontrolowana przez Komitet opisany w Artykule 42. To badanie będzie obejmowało zarówno sytuację weterynaryjną jak i przewidziane wydatki już poczynione **lub** przewidziane. Po przeprowadzeniu badania, może być przyjęta zgodnie z procedurą określoną w Artykule 42 nowa decyzja dotycząca udziału finansowego Wspólnoty, który może **przekraczać poziom** 60% środków ustanowionych w paragrafie 4. Decyzja ta ustawi odpowiednie koszty i poziom udziału finansowego Wspólnoty. Dodatkowo, gdy decyzja ta zostanie przyjęta wszystkie środki, które **dane** Państwo Członkowskie **musi podjąć, aby zapewnić** powodzenie przeprowadzanej akcji, a w szczególności środki inne niż te opisane w paragrafie 2.
10. Jakkolwiek, na drodze wyjątku od paragrafu 4, szczególny udział finansowy Wspólnoty dla środków opisanych w tym paragrafie będzie wynosił 70% do 1 stycznia (94/370) 1998 roku.

Artykuł 12

Wszystkie środki przeznaczone przez Wspólnotę na pomoc w kampanii skierowanej przeciwko pryszczycy poza terytorium Wspólnoty, a w szczególności środki **przyjęte** zgodne z Artykułem 6 **oraz 8, mogą otrzymać pomoc finansową Wspólnoty.**

Artykuł 13

Środki i zasady wprowadzania środków określonych w Artykule 12, warunki do których mogą mieć one odniesienie i poziom udziału finansowego Wspólnoty będzie określony zgodnie z procedurami zawartymi w Artykule 42.

Artykuł 14

Pomoc Wspólnoty może być zapewniona **w celu utworzenia wspólnotowej rezerwy szczepionek** przeciwko pryszczycy jak to jest przewidziane w Artykule 14 (2) Dyrektywy 85/511/EEC.

Poziom udziału Wspólnoty i warunki do których taki udział (pomoc) może mieć odniesienie będą określone zgodnie z procedurami określonymi w Artykule 42.

Artykuł 15

Wymagane wydatki dla środków wyszczególnionych w Artykułach 12, 13, 14 będą określane co roku jako część procedury budżetowej.

Poważne ognisko pryszczycy czyni koniecznym wydatkowanie funduszy, zgodnie z przepisami tego rozdziału, a w części przekraczającej wymagania określone zgodnie z pierwszym podparagrafem, Komisja **podejmie, w ramach swoich istniejących kompetencji**, niezbędne środki lub przedłoży do władzy budżetowej niezbędne propozycje w celu zapewnienia zgodnie z Artykułem 11, iż zobowiązania finansowe są wypełniane.

ROZDZIAŁ 3

Ochrona zwierząt

Artykuł 16

Wspólnota stworzy pomoc finansową przeznaczoną na ustanowienie polityki informacyjnej na polu ochrony zwierząt, włączając w to:

- wprowadzenie i rozwój systemu, włączając w to właściwe bazy danych dla zbierania i przechowywania wszystkich informacji odnoszących się do prawodawstwa Wspólnoty odnośnie ochrony zwierząt utrzymywanych w gospodarstwach, ochrony zwierząt w czasie transportu i ochrony zwierząt przeznaczonych do uboju, oraz przekazywania takich informacji do właściwych władz, producentów i konsumentów,
- wykonanie badań niezbędnych do przygotowania i rozwoju prawodawstwa odnośnie ochrony zwierząt,
- **pomoc ta nie powinna odnosić się do informacji przekazywanych przez inne międzynarodowe organizacje, ani też dublować takich informacji**

Artykuł 17

Środki opisane w Artykule 16, zasady ich wprowadzanie i poziom pomocy finansowej Wspólnoty będą określone zgodnie z procedurą określoną w Artykule 41.

Artykuł 18

Wymagane wydatki dla środków opisane w tym rozdziale będą określane co roku jako część procedury budżetowej.

ROZDZIAŁ 4

Środki techniczne i naukowe

Artykuł 19

Wspólnota **podejmie**, lub będzie pomagać Państwom Członkowskim w **podjęciu środków naukowych i technicznych niezbędnych** do rozwoju prawodawstwa weterynaryjnego Wspólnoty oraz **do rozwoju edukacji lub szkoleń w zakresie weterynarii**.

Artykuł 20

Środki opisane w Artykule 19, zasady ich wprowadzania i poziom pomocy finansowej Wspólnoty będą określone zgodnie z procedurą określoną w Artykule 41.

Artykuł 21

Wymagane wydatki dla środków opisanych w tym rozdziale będą określone co roku jako część procedury budżetowej.

TYTUŁ II

Program zwalczania i monitorowania chorób zwierzęcych

Artykuł 22

1. Udział finansowy Wspólnoty w zwalczaniu brucelozy, gruźlicy i białaczki bydła będzie – bez szkody dla postanowień Artykułu 25(1) połączony z
 - Dyrektywą 77/391/EEC,
 - Dyrektywą 82/400/EEC,
 - Dyrektywą 87/58/EEC.

1. Pomoc finansowa Wspólnoty odnośnie zwalczania zarazy płucnej bydła jest określona Decyzją 89/145/EEC.
Artykuł 23

1. Pomoc finansowa Wspólnoty odnośnie zwalczania klasycznego pomoru świń jest określona Decyzją 80/1096/EEC.
2. Pomoc finansowa Wspólnoty odnośnie zwalczania afrykańskiego pomoru świń jest określona poprzez:
 - Decyzję 86/649/EEC,
 - Decyzję 86/650/EEC,
 - Decyzję Rady 90/217/EEC z 25 kwietnia 1990r. o pomocy finansowej Wspólnoty na zwalczanie afrykańskiego pomoru świń na Sardynii (19).
3. Pomoc finansowa Wspólnoty odnośnie zwalczania brucelozy owiec będzie określona Decyzją Rady 90/242/EEC z 21 maja 1990 wprowadzającą środki finansowe Wspólnoty na zwalczanie brucelozy owiec i kóz (20).
4. Pomoc finansowa Wspólnoty odnośnie zwalczania zakaźnej martwicy układu krwiotwórczego ryb łososiowatych będzie określona przed 31 grudnia 1990r. poprzez Decyzję Rady wprowadzającą środki finansowe Wspólnoty na zwalczanie zakaźnej martwicy układu krwiotwórczego łososiowatych we Wspólnocie.

Artykuł 24

2. Środki finansowe Wspólnoty będą wprowadzone w celu zwalczania i monitoringu chorób wymienionych w Aneksie. List ta może zostać uzupełniona lub poprawiona zgodnie z rozwojem sytuacji zdrowotnej we Wspólnocie na podstawie decyzji Rady, działającej większością kwalifikowaną na wniosek Komisji lub przez Komisję zgodnie z procedurą określoną w Artykule 41 biorąc pod uwagę zwalczanie pewnych chorób charakterystycznych dla departamentów zamorskich Francji.
3. Przed 1 października 1990 , Rada, działając kwalifikowaną większością, na wniosek Komisji, powinna ustanowić wspólnotowe kryteria właściwe dla środków opisanych w paragrafie 1. Jakkolwiek, dla chorób, dla których Wspólnota określiła już kryteria wspólnotowe mające zastosowanie do środków jakie będą wdrożone, Państwa Członkowskie mogą przedłożyć Komisji program zgodnie z paragrafem 3 po ogłoszeniu tej Decyzji.
4. Każdego roku, nie później niż 1 czerwca i po raz pierwszy nie później niż 1 sierpnia 1994r. Państwa Członkowskie przedkładają Komisji programy, na które chciałyby otrzymać wsparcie finansowe ze strony Wspólnoty.
W tej sytuacji, Państwa Członkowskie:
 - (i) powinny dostarczyć wszystkie właściwe informacje finansowe;
 - (ii) powinny wykazać przybliżone koszty każdego przedłożonego programu
 - (iii) powinny wykazać, w przypadku wieloletniego programu, długość tego programu oraz roczne oszacowanie finansowe.

Żaden program przedłożony po 1 czerwca lub po raz pierwszy po 1 sierpnia nie może być brany pod uwagę do finansowania w kolejnym roku.

W przypadku gdy Państwo Członkowskie przedłoży program, który ma być prowadzony przez kilka lat (program wieloletni), powinno dostarczyć wyżej wymienione informacje odnoszące się do pierwszego roku oraz dla wszystkich późniejszych lat.

4. Komisja rozważa przedłożone programy zarówno pod kątem weterynaryjnym jak i finansowym. Państwa Członkowskie powinny udzielić Komisji wszelkich dodatkowych informacji, których ona potrzebuje dla oszacowania programu. Okres przewidziany dla rozpatrzenia programów upływa 1 września każdego roku. Komisja żąda dodatkowych informacji nie później niż 15 lipca każdego roku.

5. Każdego roku, przed 15 października oraz zgodnie z procedurą określoną w Artykule 42, lista programów kwalifikujących do wsparcia finansowego ze strony Wspólnoty na kolejny rok powinna być sporządzona, a zaproponowane proporcje oraz wielkość wsparcia dla każdego programu powinny być określone. Ta Decyzja powinna również uwzględniać perspektywy finansowania bieżących programów, które mają być traktowane jako programy wieloletnie.

6. Każdy program wyszczególniony na liście przewidywanej w paragrafie 5, tam gdzie jest to właściwe poprawiony w celu uwzględnienia badań opisanych w paragrafie 4 i 5, powinien być zatwierdzany indywidualnie zgodnie z procedurą określoną w Artykule 42 przed 1 grudnia. Poziom wsparcia finansowego ze strony Wspólnoty, wszelkie warunki, którym może podlegać oraz górny limit wsparcia powinien zostać określony, dla każdego programu, zgodnie z tą samą procedurą.

7. Wszystkie programy są zatwierdzane na okres jednego roku i są wprowadzane pomiędzy 1 stycznia a 31 grudnia każdego roku.

Dla każdego programu, który jest w trakcie realizacji Państwa Członkowskie przedkładają Komisji, przed 1 czerwca wstępne techniczne oraz finansowe oszacowanie programu. Temu oszacowaniu może towarzyszyć żądanie kontynuacji środków zgodnie z paragrafem 3. Komisja informuje Państwa Członkowskie o sytuacji mając na względzie przyjęcie decyzji przewidzianej w paragrafie 5.

Wnioski dotyczące płatności, odnoszące się do wydatków poniesionych przez Państwo Członkowskie związanych z danym programem, są przedkładane Komisji przed 1 czerwca roku następującego po roku w którym program dobiega końca. W przypadku gdy wyszczególniony limit czasowy nie jest przestrzegany, finansowe wsparcie ze strony Wspólnoty jest redukowane o 25% z dniem 1 czerwca, 50% z dniem 1 września, 75% z dniem 1 października oraz o 100% z dniem 1 listopada tego roku.

9. Komisja rozporządza pomocą przed 15 października. Do 1 listopada, informuje Państwa Członkowskie, spotykające się w ramach Stałego Komitetu Weterynaryjnego, o decyzji tak aby mogły one przekazać swoje stanowisko.

10. Komisja może wykonywać kontrole na miejscu, przy współpracy kompetentnych władz krajowych, realizacji programów otrzymujących wsparcie finansowe ze strony Wspólnoty. W tym celu, departamenty Komisji mogą zweryfikować czy kompetentne władze monitorują zgodność z realizacją programu poprzez kontrolę reprezentatywnego procentu gospodarstw.

Wymienione powyżej kontrole mogą być wykonywane podczas innych kontroli przeprowadzanych przez ekspertów Komisji, zgodnie z ustawodawstwem weterynaryjnym.

Komisja informuje Państwa Członkowskie o rezultatach przeprowadzonych kontroli.

11. Szczegółowe zasady dotyczące realizacji niniejszego Artykułu, a w szczególności paragrafu 8 tamże, są przyjmowane zgodnie z procedurą określoną w Artykule 41.

12. Programy uprzednio zatwierdzone przez Komisję lub które będą zatwierdzone na okres od 1 lipca 1994r. do 31 grudnia 1994r. są nadal podlegają postanowieniom Artykułu 24 mającego zastosowanie przed zmianą wynikającą z Decyzji Rady 94/370/EC z dnia 21 czerwca 1994r. zmieniającej Decyzję 90/424/EEC dotyczącą wydatków na polu weterynaryjnym. Jednakże, powyżej wspomniane programy kończą się nie później 31 grudnia 1994r.

Artykuł 25

1. Pomimo Artykułów 22, 23 i 24 poziom udziału finansowego Wspólnoty przeznaczony na programy dotyczące chorób określonych w powyższych Artykułach będzie określony przez Komisję, zgodnie z procedurą przewidzianą w Artykule 41, na poziomie 50% kosztów poniesionych w Państwie Członkowskim na rekompensaty dla właścicieli bydła przeznaczonego na ubój z powodu rozważanych chorób.

2. Na wniosek Państwa Członkowskiego, Komisja w ramach Stałego Komitetu Weterynaryjnego, powtórnie bada sytuację mając na względzie choroby określone Artykułami 22, 23 oraz 24. To ponowne badanie będzie obejmowało zarówno sytuację weterynaryjną jak i oszacowanie wydatków poniesionych lub które będą poniesione.

Następnie, po tej kontroli, każda nowa decyzja o udziale finansowym Wspólnoty, która może przekroczyć 50% kosztów ponoszonych w Państwach Członkowskich na rekompensaty dla właścicieli zwierząt poddanych ubojowi w związku z rozważaną chorobą, będzie przyjęta zgodnie z procedurą przewidzianą w Artykule 42.

Gdy Decyzja ta będzie przyjęta, wszystkie środki jakie dane Państwo Członkowskie musi podjąć w celu zapewnienia powodzenia akcji, mogą być przyjęte.

3. Jednakże dla programów, które mają być finansowane oraz które będą zatwierdzone w 1994r., wsparcie finansowe ze strony Wspólnoty może być mniejsze niż 50%.

4. Rada działając kwalifikowaną większością na wniosek Komisji, dokonuje przeglądu niniejszego Artykułu najpóźniej przed 31 grudnia 1995r., w świetle zdobytego doświadczenia oraz celów utworzenia rynku wewnętrznego.

Artykuł 26

Dla środków przewidzianych w niniejszym Tytule, suma wymaganych wydatków jest określana każdego roku zgodnie z procedurą budżetową.

TYTUŁ III

INSPEKCJA WETERYNARYJNA

Artykuł 27

Wspólnota będzie brała udział w polepszaniu wydajności inspekcji weterynaryjnej poprzez:

- udzielania pomocy finansowej na laboratoria zrzeszone i referencyjne;
- ustanowienie pomocy finansowej przeznaczonej na przeprowadzanie inspekcji mającej na celu zapobieganie zoonozom;
- ustanowienie pomocy finansowej przeznaczonej na wprowadzanie nowych strategii kontroli zgodnych z założeniami rynku wewnętrznego

Rozdział 1.

Laboratoria zrzeszone i referencyjne

Artykuł 28

1. Jakikolwiek laboratorium zrzeszone lub referencyjne, wyznaczone zgodnie z weterynaryjnym prawodawstwem Wspólnoty i wypełniające zawarte w nim wymagania i obowiązki, może otrzymać pomoc Wspólnoty.

2. Porozumienia dotyczące przyznawania pomocy przewidzianej w paragrafie 1, warunki do których może mieć ona odniesienie oraz ich suma, będą określone zgodnie z procedurą zawartą w Artykule 41.

3. **Wydatki wymagane** dla środków opisanych w tym rozdziale będą określane co roku jako część procedury budżetowej.

Rozdział 2.

Kontrola mająca na celu zapobieganie zoonozom

Artykuł 29

Po wprowadzeniu zasad w zakresie kontroli zoonoz, Państwa Członkowskie mogą, jako część **narodowego** planu, który ma być zatwierdzony przez Komisję zgodnie z procedurą zawartą w Artykule 41, zwracać się o wsparcie finansowe ze strony Wspólnoty w swoich planach kontroli.

Artykuł 30

uchylony przez 94/370

Artykuł 31

uchylony przez 94/370

Artykuł 32

Dla potrzeb tego rozdziału, **ma zastosowanie Artykuł 24 (3) do (11)**.

Artykuł 33

Wymagane wydatki dla środków opisanych w tym rozdziale będą określane co roku **w ramach** procedury budżetowej.

Rozdział 3

Artykuł 34

1. Każde Państwo Członkowskie określi program wymiany urzędników pracujących w sektorze weterynaryjnym.
2. W **ramach** Komitetu, Komisja wraz z Państwami Członkowskimi będzie koordynować programy wymiany.
3. Rozważane Państwo Członkowskie powinno **podjąć** wszystkie środki niezbędne do wprowadzenia skoordynowanych programów wymiany.
4. Co roku, na podstawie raportów Państw Członkowskich, wprowadzanie programów wymiany będzie badane **w ramach** Komitetem.
5. Państwa Członkowskie powinny **uwzględnić zdobyte** doświadczenia w **celu** ulepszenia i poszerzenia programów wymiany.
6. Może być **przyznana** pomoc finansowa Wspólnoty mająca na celu **promowanie** sprawnie działających programów wymiany szczególnie poprzez późniejsze kursy szkoleniowe, o których mowa w Artykule 36 (1). Poziom pomocy finansowej Wspólnoty, **oraz jakiegokolwiek warunki którym musi być poddana**, będą określone zgodnie z procedurą zawartą w Artykule 41.
7. Dla potrzeb tego Artykułu mają zastosowanie Artykuły 20 i 21.

Artykuł 35

Artykuł 34 (6) i (7) ma zastosowanie odnośnie programów, które będą ustanowione decyzją przewidzianą w Artykule 19 Dyrektywy Rady 89/662/EEC z 11 grudnia 1989r. dotyczącej weterynaryjnej kontroli handlu wewnątrz Wspólnoty mając na względzie **utworzenie** rynku wewnętrznego (21), a także organizacji inspekcji weterynaryjnej na granicach zewnętrznych dla produktów wprowadzanych do Wspólnoty z państw trzecich.

Artykuł 36

1. Komisja może, albo bezpośrednio albo poprzez właściwe władze krajowe, organizować kursy oraz spotkania dla personelu w Państwach Członkowskich, a w szczególności dla osób odpowiedzialnych za kontrole opisane w Artykule 35.

Takie kursy lub spotkania mogą, zależnie od dostępności, być otwarte, na żądanie właściwych władz oraz po uzyskaniu zgody Komisji, dla personelu z krajów trzecich, które zawarły porozumienia dotyczące współpracy z Unią na polu inspekcji weterynaryjnych oraz dla absolwentów nauk weterynaryjnych aby poszerzyć ich biegłość w obszarze przepisów wspólnotowych.

2. Ustalenia odnośnie organizacji środków przewidzianych w paragrafie 1 i poziom pomocy finansowej Wspólnoty będą określone przez Komisję zgodnie z procedurą zawartą w Artykule 41.

Artykuł 37

1. Wprowadzenie systemu identyfikacji zwierząt i zgłaszania chorób zgodnie z prawodawstwem dotyczącym kontroli weterynaryjnych handlu żywymi zwierzętami wewnątrz Wspólnoty, mając na względzie utworzenie rynku wewnętrznego, może otrzymać finansową pomoc Wspólnoty.

2. Ustalenia odnośnie organizacji środków przewidzianych w paragrafie 1 i poziom pomocy finansowej Wspólnoty będą określone przez Komisję po konsultacjach z Komitetem.

Artykuł 37a

1. Wsparcie finansowe Wspólnoty może być przyznane w celu komputeryzacji weterynaryjnych procedur importowych jak to zostało określone w Decyzji 92/438/EEC.

2. Rozwiązania organizacyjne dotyczące finansowania zgodnie z paragrafem 1 oraz poziom wsparcia wspólnotowego będą określone zgodnie z procedurą ustanowioną w Artykule 41.

Artykuł 38

1. Jeżeli Państwo Członkowskie doświadczy, z punktu widzenia strukturalnego lub geograficznego, problemów związanych z pracownikami lub infrastrukturą w trakcie wprowadzania nowych strategii kontroli spowodowanych tworzeniem rynku wewnętrznego dla żywych zwierząt i produktów pochodzenia zwierzęcego, może ono, na czas przejściowy, uzyskać pomoc finansową Wspólnoty, która będzie stopniowo redukowana.

2. Rozważane Państwo Członkowskie powinno przedstawić Komisji program krajowy, wraz z dołączonymi wszystkimi właściwymi informacjami finansowymi, mający na celu poprawę systemu kontroli.

3. Dla potrzeb tego Artykułu, postanowienia Artykułu 24 (3) do (11) mają zastosowanie.

Artykuł 39

Wymagane wydatki dla środków opisanych w tym rozdziale będą określone co roku jako część procedury budżetowej.

TYTUŁ IV USTALENIA KOŃCOWE

Artykuł 40

Usunięty przez (EC) Nr. 1258/1999

Artykuł 40a

Wydatkami podlegającymi finansowaniu na warunkach niniejszej decyzji zarządza w sposób bezpośredni Komisja zgodnie z drugim ustępem artykułu 98 rozporządzenia finansowego z dnia 21 grudnia 1977 r. (*)

Artykuł 41

1. Gdy procedura ustanowiona w tym Artykule ma być zastosowana, przewodniczący bezzwłocznie przedstawia sprawę Stałemu Komitetowi Weterynaryjnemu, ustanowionemu Dyrektywą 68/361/EEC, następnie zwanemu „Komitetem”, albo z własnej inicjatywy albo na żądanie Państwa Członkowskiego.

2. Przedstawiciel Komisji przedstawi Komitetowi projekt środków, które należy podjąć. Komitet zaopiniuje dany projekt w czasie określonym przez przewodniczącego stosownie do pilności sprawy. Opinia będzie wydana większością głosów, co zawarte jest w Artykule 148 (2) Traktatu w przypadku decyzji, które Rada jest zobowiązana przyjąć na wniosek Komisji. Głosy przedstawicieli Państw Członkowskich w ramach Komitetu będą liczone w sposób określony w tym Artykule. Przewodniczący nie powinien głosować.

3. (a) Komisja przyjmie proponowane środki jeżeli są one zgodne z opinią Komitetu.

(d) Jeżeli przedstawione środki nie są zgodne z opinią Komitetu, lub jeżeli opinia nie została wydana, Komisja powinna, bezzwłocznie, przedstawić Radzie wniosek odnośnie środków które mają być podjęte. Rada podejmuje decyzje większością kwalifikowaną.

Jeżeli, po upływie okresu trzech miesięcy od dnia zwrócenia się do Rady, Rada nie podejmie żadnych działań, Komisja przyjmuje proponowane środki i niezwłocznie je wprowadza.

Artykuł 42

1. Kiedy procedura ustanowiona w tym Artykule ma być zastosowana, przewodniczący niezwłocznie przedstawia sprawę Stałemu Komitetowi Weterynaryjnemu ustanowionemu Dyrektywą 68/361/EEC, dalej zwanemu „Komitetem,” albo z jego własnej inicjatywy, lub na żądanie Państwa Członkowskiego.

2. Przedstawiciel Komisji powinien przedstawić Komitetowi projekt środków, które należy podjąć. Komitet powinien wydać opinię odnośnie danego projektu w ciągu dwóch dni. Opinia jest wydawana większością głosów ustanowioną w Artykule 148 (2) Traktatu w przypadku decyzji, które Rada jest zobowiązana przyjąć na wniosek Komisji. Głosy przedstawicieli Państw Członkowskich w ramach Komitetu będą liczone w sposób określony w tym Artykule. Przewodniczący nie powinien głosować.

3. (a) Komisja przyjmie proponowane środki jeżeli są one zgodne z opinią Komitetu.

(b) Jeżeli proponowane środki nie są zgodne z opinią Komitetu, lub jeżeli opinia nie została wydana, Komisja powinna, bezzwłocznie, przedstawić Radzie wniosek odnośnie środków, które mają być podjęte. Rada podejmuje decyzje większością kwalifikowaną.

Jeżeli, po upływie 15 dni od dnia zwrócenia się do Rady, Rada nie podejmie żadnych działań, Komisja powinna przyjąć proponowane środki i wprowadzić je jak najszybciej.

Artykuł 43

1. Decyzja Rady 77/97/EEC z 21 grudnia 1976 roku o finansowaniu przez Wspólnotę pewnych środków nadzwyczajnych w dziedzinie chorób zwierząt (24), ostatnio zmieniona Rozporządzeniem (EEC) Nr 3768/85 zostaje niniejszym uchylona z dniem ogłoszenia powyższej Decyzji.

Zgodnie z procedurą zawartą w Artykule 41, Komisja określi porozumienia odnośnie opłacania środków odnośnie szczepień przeciwko afrykańskiemu pomorowi koni od 1 września 1989 roku.

2. Jakkolwiek, decyzje przyjęte na podstawie Decyzji 77/97/EEC powinny pozostać w mocy.

Artykuł 43a

Komisja przedkłada co trzy lata raport Radzie oraz Parlamentowi Europejskiemu dotyczący warunków stosowania niniejszej Decyzji.

Artykuł 44

Decyzja jest adresowana do Państw Członkowskich.

Wykonano w Brukseli, 26 czerwca 1990 roku.

W imieniu Rady

M. O'KENNEDY

ANEKS

LISTA CHORÓB

Grupa 1

Choroby endemiczne będące przedmiotem obowiązkowych lub dobrowolnych kontroli i/lub środki zwalczania w stadach

- Gruźlica bydła
- Bruceloza bydła
- Zakaźne zapalenie nosa i tchawicy/otręt bydła (IBR/IPV)
- Bruceloza kóz i owiec (*B. melitensis*)
- Enzootyczna białaczka bydła (EBL)
- Choroba Aujeszky'ego
- *Salmonella pullorum*
- *Salmonella gallinarum*
- Wąglik
- Choroba Maedi/Visna oraz CAEV
- Paratuberkuloza
- Mykoplazmoza drobiu
- Zaraza płucna bydła (CBPP)
- Afrykański pomór świń
- Choroba pęcherzykowa świń
- Endemiczny klasyczny pomór świń
- Zakaźna martwica układu krwiotwórczego ryb łososiowatych (IHN)
- zakaźna anemia łososia (ISA) (ZAL) (*)
- choroba niebieskiego języka w obszarach endemicznego występowania choroby lub obszarach wysokiego ryzyka (**)
- Kowdrioza (*Heartwater*) przenoszona przez owady będące nosicielami we francuskich departamentach zamorskich
- Babeszioza przenoszona przez owady będące nosicielami we francuskich departamentach zamorskich
- Anaplazmoza przenoszona przez owady będące nosicielami we francuskich departamentach zamorskich

(*) Działania związane ze zwalczaniem ZAL kwalifikują się jedynie do finansowania ze środków Wspólnoty na mocy art. 15 ust. 3 lit. (g) rozporządzenia (WE) 2792/1999 (Dz.U. nr L 337, z 30.12.1999, str. 10). Do tych działań stosują się przepisy Tytułu III rozporządzenia Rady (WE) nr 1260/1999 z 21 czerwca 1999 r. określającego ogólne przepisy w sprawie funduszy strukturalnych na drodze derogacji od przepisów, o których stanowi art. 24, ust. 5, 6, drugie zdanie, ust. 8 i 9 niniejszej decyzji.

(**)Działania związane ze zwalczaniem choroby niebieskiego języka także kwalifikują się do finansowania ze środków Wspólnoty na mocy art. 24 ust.13 na pokrycie strat poniesionych na skutek padnięcia zwierząt w następstwie tej choroby; decyzje o tych działaniach należy podjąć zgodnie z procedurą ustaloną w artykule 41.

Grupa 2

Zoonozy lub epizootie nie opisane nigdzie indziej

- Wścieklizna
- Echinokokoza (Bąblowica)
- Gąbczasta encefalopatia bydła (BSE) lub każda inna wolno rozwijająca się choroba.

DYREKTYWA RADY
z 26 czerwca 1990 roku
dotycząca kontroli weterynaryjnych i zootechnicznych stosowanych w handlu
wewnątrz Wspólnoty, pewnymi zwierzętami żywymi i produktami, z zamiarem
zakończenia tworzenia rynku wewnętrznego
(90/ 425/EEC)

Poprawiona Dyrektywami Rady 90/667 z 27 listopada 1990 roku, 90/675 z 10 grudnia 1990 roku, 91/174 z 25 marca 1991 roku, 91/496 z 15 lipca 1991 roku, 91/628 z 19 listopada 1991 roku, 92/60 z 30 czerwca 1992 roku, 92/118 z 17 grudnia 1992 roku

RADA WSPÓLNOT EUROPEJSKICH,

Mając na względzie Traktat powołujący do życia Europejską Wspólnotę Gospodarczą, a w szczególności Artykuł 43 tam zawarty,

Mając na względzie propozycje Komisji¹

Mając na względzie opinię Parlamentu Europejskiego²

Mając na względzie opinię Komitetu Społeczno - Ekonomicznego³

Zważywszy, że Wspólnota przyjmie środki zmierzające do stopniowego ustanowienia wspólnego rynku, w czasie do 31 grudnia 1992 roku;

Zważywszy, że harmonijne działanie wspólnej organizacji rynku zwierzętami i produktami pochodzenia zwierzęcego, zakłada usunięcie barier zootechnicznych i weterynaryjnych, stanowiących przeszkodę w rozwoju handlu zwierzętami i produktami pochodzenia zwierzęcego, wewnątrz Wspólnoty; zważywszy, że w związku z tym, swobodne przemieszczanie zwierząt i produktów rolnych jest podstawową cechą wspólnej organizacji i powinno przyspieszyć rozwój produkcji rolnej oraz optymalne wykorzystanie czynników produkcji;

Zważywszy, że w działaniu służb weterynaryjnych, granice państwowe są wykorzystywane do przeprowadzania kontroli, mających na celu ochronę zdrowia ludzi i zwierząt;

Zważywszy, że ostatecznym celem jest sytuacja, iż kontrole weterynaryjne będą dokonywane tylko w miejscu wysyłki; zważywszy, że osiągnięcie tego celu nakłada obowiązek ujednoczenia podstawowych wymogów w zakresie zabezpieczenia zdrowia zwierząt;

Zważywszy, że mając na uwadze zakończenie budowy rynku wewnętrznego, do czasu osiągnięcia zamierzonego celu musi być położony nacisk na kontrole dokonywane w miejscu wysyłki oraz na kontrole, które mogą być dokonywane w miejscu przeznaczenia; zważywszy, że takie rozwiązanie może pociągać za sobą zawieszenie kontroli weterynaryjnych na granicach wewnątrz Wspólnoty, w związku z tym istnieje uzasadnienie dla zachowania świadectwa zdrowia zwierząt albo innego dokumentu identyfikacyjnego przewidzianego w przepisach Wspólnoty;

Zważywszy, że rozwiązanie to zwiększa zaufanie do kontroli weterynaryjnych dokonywanych przez kraj wysyłki, w szczególności przez ustanowienie systemu szybkiej

¹ OJ Nr C 225, 31. 8. 1988, str. 4

² OJ Nr C 326, 19. 12. 1988, str. 28

³ OJ Nr C 56, 6. 3. 1989, str. 20

wymiany informacji; zważywszy, że Państwo Członkowskie wysyłki musi zapewnić, że takie kontrole weterynaryjne są właściwie wykorzystane;

Zważywszy, że w kraju przeznaczenia wrywkowe kontrole weterynaryjne mogą być dokonywane w miejscu przeznaczenia; zważywszy, iż jednak w wypadku poważnego podejrzenia o nieprawidłowość, kontrola weterynaryjna może być dokonana podczas tranzytu zwierząt i produktów; zważywszy, że istnieje możliwość kontynuowania obowiązku umieszczania zwierząt na kwarantannie gdy przepisy nie zostały zharmonizowane;

Zważywszy, że muszą być wprowadzone przepisy umożliwiające podjęcie działań gdy kontrola weterynaryjna ustali, że wysyłka została dokonana niezgodnie z przepisami;

Zważywszy, że powinny być wprowadzone przepisy dla procedur rozwiązywania konfliktów, mogących powstać w związku z wysyłkami z gospodarstwa, ośrodka lub organizacji;

Zważywszy, że muszą być wprowadzone przepisy dla środków zabezpieczających; zważywszy, że w tym obszarze, szczególnie jeśli chodzi o skuteczność, odpowiedzialność musi ponosić Państwo Członkowskie wysyłki; zważywszy, że Komisja musi mieć możliwość szybkiego działania, szczególnie za pomocą wizyt na miejscu i podejmowania środków właściwych dla sytuacji;

Zważywszy, iż aby być efektywnymi przepisy ustanowione w tej Dyrektywie powinny objąć, wymogami weterynaryjnymi, wszystkie zwierzęta i produkty, które są przedmiotem handlu wewnątrz Wspólnoty;

Zważywszy, że jednak w sytuacji bieżącego ujednoczenia i ustanawiania przepisów, zwierzęta i produkty, które nie podlegają ujednoczonym przepisom powinny podlegać wymaganiom kraju przeznaczenia, zakładając, że wymagania te są zgodne z Artykułem 36 Traktatu;

Zważywszy, że wyżej wspomniane przepisy powinny być stosowane do kontroli zootechnicznych;

Zważywszy, że przepisy istniejących dyrektyw powinny być przystosowane do nowych przepisów ustanowionych w niniejszej Dyrektywie;

Zważywszy, że przepisy te powinny być ponownie przeanalizowane przed końcem 1993 roku;

Zważywszy, że Komisji powinno zostać powierzone zadanie przyjęcia środków umożliwiających zastosowanie tej Dyrektywy; zważywszy, że w tym celu powinny być ustanowione przepisy dla procedur ustalających bliską i efektywną współpracę pomiędzy Komisją i Państwami Członkowskimi w Stałym Komitecie Weterynaryjnym.

PRZYJĘŁA NINIEJSZĄ DYREKTYWĘ:

Artykuł 1

Państwa Członkowskie zapewnią, że kontrole weterynaryjne, które powinny być dokonywane na zwierzętach żywych oraz produktach objętych dyrektywami wymienionymi w Załączniku A albo na tych wspomnianych w ustępie pierwszym Artykułu 21, które to są przeznaczone do handlu, z zastrzeżeniem artykułu 7, nie są dłużej dokonywane na granicach lecz są przeprowadzane zgodnie z niniejszą Dyrektywą.

Co więcej Państwa Członkowskie zapewnią, że kontrole dokumentów zootechnicznych podlegają przepisom kontrolnym ustanowionym przez niniejszą Dyrektywę.

91/628

Dyrektywa ta nie może naruszać kontroli dokonywanych jako część zadań przeprowadzanych, w sposób niedyskryminujący, przez władze odpowiedzialne za porządek prawny w Państwie Członkowskim.

92/60

Dyrektywa ta nie dotyczy kontroli weterynaryjnych przewozów małych zwierząt domowych towarzyszących osobie lub będących pod opieką osoby fizycznej, pomiędzy Państwami Członkowskimi, gdy takie przewozy nie są związane z transakcjami handlowymi

Artykuł 2

90/425

Do celów niniejszej Dyrektywy;

1. „**kontrola weterynaryjna**” oznaczać będzie jakąkolwiek dokonaną kontrolę oraz / lub administracyjną formalność odnoszącą się do zwierząt oraz produktów wymienionych w Artykule 1, która bezpośrednio lub pośrednio, jest zamierzona dla ochrony zdrowia ludzi i zwierząt
2. „**kontrola zootechniczna**” oznaczać będzie jakąkolwiek fizyczną oraz / lub administracyjną formalność, która odnosi się do zwierząt objętych Dyrektywami wspomnianymi w sekcji II Załącznika A i która jest zamierzona dla bezpośredniego lub pośredniego doskonalenia ras zwierząt;
3. „**handel**” oznaczać będzie handel pomiędzy Krajami Członkowskimi w rozumieniu Artykułu 9 (2) Traktatu;
4. „**gospodarstwo**” oznaczać będzie farmę rolną albo pomieszczenia handlującego, jak są one określone w obowiązujących przepisach wewnętrznych, usytuowane na terytorium Państwa Członkowskiego i, w których są regularnie trzymane zwierzęta wymienione w Załącznikach A i B, z wyjątkiem zwierząt koniowatych. Oznaczać to również będzie gospodarstwo, jak określono je w Artykule 2 (a) Dyrektywy Rady 90/426/EEC z 26 czerwca 1990 roku o warunkach zdrowotnych dotyczących przywozu i importu żywych zwierząt koniowatych z krajów trzecich⁴;
5. „**ośrodek lub organizacja**” oznaczać będzie jakiekolwiek przedsiębiorstwo, które produkuje, gromadzi lub przetrzymuje produkty wymienione w Artykule 1;
6. „**właściwa władza**” oznaczać będzie władzę centralną Państwa Członkowskiego kompetentną do dokonywania kontroli weterynaryjnych i zootechnicznych lub jakąkolwiek inną władzę, której te kompetencje zostały przekazane;
7. „**urzędowy lekarz weterynarii**” oznaczać będzie lekarza weterynarii zatrudnionego przez właściwą władzę.

ROZDZIAŁ I

Kontrole w miejscu pochodzenia

Artykuł 3

1. Państwa Członkowskie powinny zapewnić, iż wyłącznie zwierzęta i produkty, wymienione w Artykule 1, które spełniają poniższe warunki mogą być przedmiotem handlu:

⁴ (1) patrz strona 42 Official Journal

(a) zwierzęta i produkty wymienione w Załączniku A muszą zaspokajać wymagania odpowiednich dyrektyw wyliczonych we wspomnianym Załączniku, a zwierzęta i produkty wymienione w Załączniku B muszą spełniać wymagania zdrowotne zwierząt Państwa Członkowskiego;

(b) muszą one pochodzić z gospodarstw, ośrodków i organizacji, które podlegają regularnym kontrolom weterynaryjnym, zgodnie z ustępem 3;

(c) muszą one z jednej strony być oznakowane, zgodnie z wymaganiami przepisów Wspólnoty, z drugiej strony być zarejestrowane w taki sposób, iż oryginalne lub tranzytowe gospodarstwo, ośrodek lub organizacja może być odnalezione; krajowe systemy identyfikacji lub rejestracji muszą być przekazane do Komisji w ciągu trzech miesięcy od notyfikacji niniejszą Dyrektywą.

Przed 1 stycznia 1993 roku Państwa Członkowskie muszą podjąć odpowiednie środki aby zagwarantować, że systemy identyfikacyjne i rejestracyjne, stosowane w handlu wewnątrz Wspólnoty, były również stosowane do przemieszczania zwierząt na własnym terytorium;

(d) muszą one, podczas transportu, posiadać świadectwa zdrowia oraz / lub jakiekolwiek inne dokumenty jakie są przewidziane w dyrektywach wyliczonych w Załączniku A, a dla innych zwierząt i produktów przez przepisy Państwa Członkowskiego przeznaczenia; Te świadectwa i dokumenty, wydane przez urzędowego lekarza weterynarii odpowiedzialnego za gospodarstwo, ośrodek lub organizację skąd zwierzęta są wysłane a w przypadku dokumentów wymaganych przez ustawodawstwo zootechniczne, wspomnianych w sekcji II Załącznika A, przez właściwe władze, muszą towarzyszyć zwierzęciu, zwierzętom lub produktom do miejsca jego / ich przeznaczenia lub przeznaczeń;

(e) wrażliwe zwierzęta lub produkty pochodzące ze zwierząt wrażliwych nie mogą pochodzić:

(i) z gospodarstw, ośrodków lub organizacji, obszarów lub regionów, które są przedmiotem restrykcji wprowadzonych zgodnie z przepisami Wspólnoty, dla zwierząt i produktów z tych zwierząt otrzymanych, z powodu podejrzenia, wybuchu lub zaistnienia choroby wymienionej w Załączniku C lub z powodu wprowadzenia środków zabezpieczających;

(ii) z gospodarstwa, ośrodka, organizacji, terenu lub regionu, które są przedmiotem oficjalnych restrykcji z powodu podejrzenia, wybuchu lub zaistnienia choroby innej niż wymienionej w Załączniku C lub wprowadzenia środków zabezpieczających;

(iii) z gospodarstwa, które nie zapewnia gwarancji wymaganych przez Państwo Członkowskie w związku z chorobami innymi niż tymi wymienionymi w Załączniku C, w przypadkach gdy są one przeznaczone dla gospodarstw, ośrodków i organizacji usytuowanych w Państwach Członkowskich, które otrzymały gwarancje zgodne z Artykułem 9 Dyrektywy 64/432/EEC lub innymi przepisami Wspólnoty, przyjętymi lub będących w przyjęciu albo gdy są one przeznaczone dla Państwa uznanego, przez ustawodawstwo Wspólnoty, jako wolne w całości lub części od choroby;

(iv) z gospodarstwa, ośrodka i organizacji oraz w koniecznych przypadkach z części terytorium, które nie udziela dodatkowych przewidzianych gwarancji, gdy są one przeznaczone dla Państwa Członkowskiego lub jego części korzystającego z dodatkowych gwarancji zgodnych z Artykułem 9 Dyrektywy 64/432/EEC lub innych równoważnych przepisów Wspólnoty, przyjętych lub będących w przyjęciu.

Właściwe władze kraju pochodzenia zapewnią, przed wystawieniem świadectwa lub dokumentu towarzyszącego, że gospodarstwa, ośrodki lub organizacje stosują się do wymagań przewidzianych w tym punkcie;

(f) gdy operacja transportowa dotyczy kilku miejsc przeznaczenia to zwierzęta i produkty muszą być pogrupowane w tyle partii ile jest miejsc przeznaczenia. Każda partia musi mieć załączone świadectwo oraz / lub dokumenty wymienione w punkcie (d);

(g) gdy zwierzęta i produkty objęte dyrektywami wymienionymi w Załączniku A, które stosują się do przepisów Wspólnoty, są przewidziane na eksport do kraju trzeciego poprzez terytorium innego Państwa Członkowskiego to operacja transportowa musi - z wyjątkiem przypadków nagłej potrzeby i należycie uzasadnionych przez właściwe władze dla zapewnienia dobra zwierząt - pozostawać pod nadzorem celnym aż do punktu opuszczenia Wspólnoty, zgodnie ze szczegółowymi ustaleniami sporządzonymi przez Komisję, działającą według procedury ustalonej w Artykule 18 oraz gdy stosowne również w Artykule 19.

Poza tym, w przypadkach zwierząt i produktów nie stosujących się do przepisów Wspólnoty lub w przypadku zwierząt i produktów wymienionych w Załączniku B, tranzyt może mieć miejsce wyłącznie jeśli był on wyraźnie autoryzowany przez właściwe władze tranzytowego Państwa Członkowskiego.

2. Państwa Członkowskie zapewnią także, że;

-- zwierzęta i produkty wymienione w Artykule 1, które muszą być ubite zgodnie z krajowym programem uwolnienia się od chorób nie wymienionych w Załączniku C, nie są wysyłane na terytorium innego Państwa Członkowskiego;

-- zwierzęta i produkty wymienione w Załączniku A oraz zwierzęta i produkty wymienione w Załączniku B nie są wysyłane na terytorium innego Państwa Członkowskiego, jeśli nie mogą one być sprzedawane na ich własnym terytorium z powodów związanych ze zdrowiem ludzi lub zdrowiem zwierząt, uzasadnionych przez Artykuł 36 Traktatu.

3. Z zastrzeżeniem co do obowiązków monitorowania, wyznaczonych dla urzędowego lekarza weterynarii, w myśl ustawodawstwa Wspólnoty, właściwa władza dokonuje kontroli w gospodarstwach, zatwierdzonych punktach skupu, miejscach gromadzenia, ośrodkach i organizacjach w celu upewnienia się, że zwierzęta i produkty przeznaczone do handlu stosują się do wymogów Wspólnoty a w szczególności spełniają warunki określone w ustępie 1 (c) i (d), jeśli chodzi o ich identyfikację.

Gdy są powody do podejrzeń, że wymagania Wspólnoty nie są spełnione, to właściwa władza dokonuje niezbędnych kontroli i jeśli podejrzenie zostanie potwierdzone podejmie odpowiednie kroki, które mogą obejmować izolację gospodarstwa, ośrodka lub organizacji, których to podejrzenie dotyczy.

4. W myśl procedury ustanowionej w Artykule 18, lub gdzie stosowne w Artykule 19, Komisja może przyjąć szczegółowe przepisy dla zastosowania tego Artykułu, biorąc szczególnie pod uwagę gatunki zwierząt, których to dotyczy.

Artykuł 4

1. Państwa Członkowskie wysyłki powinny podjąć niezbędne środki aby zapewnić że:

(a) właściciele zwierząt i produktów wymienionych w Artykule 1 stosują się do wymogów zdrowotnych lub zootechnicznych, krajowych lub Wspólnoty, wspomnianych w niniejszej Dyrektywie, na wszystkich etapach produkcji i marketingu;

(b) zwierzęta i produkty wymienione w Załączniku A są kontrolowane tak starannie, z weterynaryjnego punktu widzenia, jakby były one przeznaczone na rynek krajowy o ile nie określono tego inaczej w przepisach Wspólnoty;

(c) zwierzęta są transportowane w odpowiednich środkach transportowych, które są zgodne z zasadami higieny.

2. Właściwa władza Państwa Członkowskiego pochodzenia, która wydała świadectwo lub dokument, towarzyszące zwierzętom i produktom, powinna zakomunikować, w dniu w którym zostały one wydane, za pośrednictwem systemu komputerowego, przewidzianego w Artykule 20, do właściwych centralnych władz Państwa Członkowskiego przeznaczenia informacje, które będą określone przez Komisję, zgodnie z procedurą przewidzianą w Artykule 18.

3. Państwa Członkowskie wysyłki powinny podjąć odpowiednie środki aby ukarać jakiegokolwiek naruszenie ustawodawstwa weterynaryjnego lub zootechnicznego, przez właścicieli lub osoby prawne, gdy stwierdzi się naruszenie przepisów Wspólnoty, w szczególności gdy stwierdzi się, że świadectwa, dokumenty lub znaki identyfikacyjne nie odpowiadają przedmiotowym zwierzętom lub gospodarstwom, z których one pochodzą albo rzeczywistym cechom produktu.

ROZDZIAŁ II

Kontrole po przybyciu na miejsce przeznaczenia

Artykuł 5

1. Państwa Członkowskie przeznaczenia wprowadzą następujące środki inspekcyjne:

(a) właściwa władza może, w miejscach przeznaczenia zwierząt i produktów ustalić, drogą nie dyskryminacyjnych wyrównanych kontroli weterynaryjnych, że wymagania Artykułu 3 są stosowane; w tym samym czasie może ona pobrać próbki.

Ponadto, kontrole mogą być także dokonywane podczas transportu zwierząt i produktów, na jego terytorium, gdy właściwa władza tranzytowego Państwa Członkowskiego lub Państwa Członkowskiego przeznaczenia posiada informacje prowadzące do podejrzenia o naruszenie przepisów:

(b) Ponadto, gdy zwierzęta wspomniane w Artykule 1 i pochodzące z innego Państwa są przeznaczone:

(i) na zatwierdzony punkt skupu lub miejsce gromadzenia, jak są one określone w przepisach Wspólnoty, to tamtejszy pracownik będzie odpowiedzialny za przyjęcie zwierząt nie spełniających wymagań Artykułu 3 (1).

Właściwa władza musi sprawdzić, za pośrednictwem nie dyskryminacyjnych inspekcji świadectw lub dokumentów towarzyszących zwierzętom, że zwierzęta spełniają wspomniane wymagania;

(ii) do rzeźni będącej pod nadzorem urzędowego lekarza weterynarii, który musi zapewnić, szczególnie w oparciu o świadectwo lub towarzyszący dokument, że tylko zwierzęta spełniające wymagania Artykułu 3 (1) są ubijane.

Kierujący rzeźnią będzie odpowiedzialny za ubój zwierząt, które nie spełniają wymogów Artykułu 3 (1) (c) i (d);

(iii) do zarejestrowanego handlującego rozdzielającego wysyłki lub do innej placówki handlowej nie podlegającej ciągłemu nadzorowi, to ten handlujący lub placówka handlowa będą uważane przez właściwą władzę jako odbiorcy zwierząt a warunki ustanowione w podpunkcie drugim będą do nich stosowane;

(iv) do gospodarstw, ośrodków lub organizacji, włączając sytuację gdy partia towaru jest częściowo wyładowana podczas transportu, to każdemu zwierzęciu musi towarzyszyć, zgodnie z Artykułem 3, oryginał świadectwa zdrowia lub dokumentu towarzyszącego do czasu gdy osiągną one wspomnianego odbiorcę.

Odbiorcy wymienieni w punktach (iii) i (iv) pierwszego podpunktu muszą, przed podziałem partii towaru, lub późniejszą sprzedażą, sprawdzić czy znajdują się znaki identyfikacyjne, świadectwa lub dokumenty wspomniane w Artykule (3) (1) (c) i (d) oraz zawiadomić właściwą władzę o jakichkolwiek nieprawidłowościach lub anomaliach i w tym przypadku izolować podejrzane zwierzęta do czasu podjęcia decyzji, ich dotyczących, przez właściwą władzę.

Gwarancje, które muszą być udzielone przez odbiorców wymienionych w punktach (iii) i (iv) pierwszego podpunktu, powinny być wyszczególnione w umowie z właściwą władzą, która to umowa powinna być podpisana w czasie poprzedzającym rejestrację przewidzianą w Artykule 12. Właściwa władza przeprowadzi wrywkowe kontrole aby zweryfikować przestrzeganie tych gwarancji.

Punkt ten będzie stosowany *mutatis mutandis* do odbiorców produktów wymienionych w Artykule 1.

2. Wszyscy odbiorcy wymienieni w świadectwie lub dokumencie przewidzianym w Artykule 3 (1) (d):

(a) muszą, na prośbę właściwej władzy Państwa Członkowskiego przeznaczenia i w zakresie niezbędnym do przeprowadzenia kontroli wymienionych w punkcie 1, zgłaszać z wyprzedzeniem przybycie zwierząt i produktów z innego Państwa Członkowskiego, a w szczególności podawać rodzaj wysyłki i przewidywany czas jej przybycia.

Jednakże okres czasu dla powiadomienia, nie powinien, jako generalna zasada, być dłuższy niż jeden dzień; niemniej jednak, w wyjątkowych okolicznościach Państwa Członkowskie mogą żądać powiadomienia na dwa dni wcześniej.

Powiadomienie to nie jest wymagane dla zarejestrowanych koni posiadających dokument identyfikacyjny uwzględniony w Dyrektywie 90/427/EEC;

(b) będą trzymać przez okres nie krótszy niż sześć miesięcy, będący do ustalenia przez właściwą władzę, świadectwa zdrowia oraz dokumenty wspomniane w Artykule 3, dla ich okazania właściwej władzy, na jej prośbę.

3. Szczegółowe przepisy dla wprowadzenia niniejszego Artykułu będą przyjęte zgodnie z procedurą określoną w Artykule 18, lub gdy to stosowne w Artykule 19.

Artykuł 6

1. Gdy przepisy Wspólnoty albo w obszarach, w których przepisy Wspólnoty nie są jeszcze zharmonizowane, przepisy wewnętrzne zgodne z generalnymi zasadami Traktatu wymagają, aby zwierzęta poddać kwarantannie, będzie to normalnie miało miejsce w gospodarstwie przeznaczenia.

2. Może być również wykorzystana stacja kwarantanny, jeśli jest to uzasadnione z weterynaryjnego punktu widzenia. Stacja taka będzie uważana za miejsce przeznaczenia przesyłki. Państwo Członkowskie, którego to dotyczy, powiadomi Komisję o powodach podjęcia takiego działania.

3. Zobowiązania związane z kwarantanną oraz jej umiejscowienie będą określone szczegółowo w wymaganiach weterynaryjnych wspomnianych w drugim podpunkcie Artykułu 21.

91/496

Artykuł 7

1. Państwa Członkowskie zapewnią, że podczas kontroli dokonywanych w miejscach, w których zwierzęta i produkty wymienione w Artykule 1 a pochodzące z kraju trzeciego, mogą być wprowadzane na terytoria określone w Załączniku I do Dyrektywy 90/675/EEC takie jak porty, lotniska i punkty inspekcji granicznej z krajami trzecimi podjęte zostaną następujące środki:

- (a) będą sprawdzane świadectwa lub dokumenty towarzyszące zwierzętom i produktom;
- (b) zwierzęta i produkty pochodzące ze Wspólnoty będą podlegać przepisom kontrolnym określonym w Artykule 5.
- (c) produkty pochodzące z krajów trzecich będą podlegać przepisom określonym w Dyrektywie 90/675/EEC;
- (d) zwierzęta pochodzące z krajów trzecich będą podlegać przepisom określonym w Dyrektywie 91/496/EEC;

92/60

Jednakże, od 1 lipca 1992 roku,

bez naruszenia ustępu 1,

90/425

wszystkie zwierzęta i produkty transportowane przez regularne, bezpośrednie środki transportu, łączące dwa geograficzne punkty Wspólnoty, będą podlegały przepisom kontrolnym przewidzianym w Artykule 5.

90/425

Artykuł 8

1. Jeśli, podczas kontroli dokonywanej w miejscu przeznaczenia, wysyłki lub podczas transportu właściwe władze Państwa Członkowskiego ustalą:

- (a) obecność czynników odpowiedzialnych za chorobę wymienioną w Dyrektywie 82/894/EEC⁵, poprawioną ostatnio Decyzją Komisji 90/134/EEC⁶, zoonozę lub chorobę oraz inną przyczynę prawdopodobnie stanowiącą poważne ryzyko dla zwierząt lub ludzi albo, że produkty pochodzą z regionu dotkniętego chorobą epizootyczną, to powinny one nakazać, aby zwierzę lub partia zwierząt były umieszczone na kwarantannie w najbliższej stacji kwarantanny albo zostać ubite oraz / lub zniszczone.

Koszty związane z wprowadzeniem środków, uwzględnionych w pierwszym podpunkcie, będą ponoszone przez wysyłającego lub jego przedstawiciela albo osobę odpowiedzialną za produkty czy zwierzęta.

Właściwe władze Państwa Członkowskiego przeznaczenia natychmiast powiadomią pisemnie właściwe władze Państw Członkowskich oraz Komisję, środkami najbardziej stosownymi, o wnioskach do których doszły, podjętych decyzjach oraz powodach podjęcia takich decyzji.

Mogą zostać zastosowane środki zabezpieczające uwzględnione w Artykule 10.

Na prośbę Państwa Członkowskiego, zgodnie z procedurą ustaloną w Artykule 17, Komisja może przyjąć środki niezbędne do osiągnięcia wspólnego stanowiska Państw Członkowskich dla uporania się z sytuacjami nie objętymi przepisami Wspólnoty.

⁵ OJ Nr L 378, 31, 12. 1982. str. 58

⁶ OJ Nr L 76, 22. 3. 1990, str. 23.

(b) że, z zastrzeżeniem do punktu (a), zwierzęta i produkty nie spełniają warunków ustanowionych przez dyrektywy Wspólnoty albo kiedy Państwo Członkowskie otrzymuje gwarancje zgodne z Artykułem 9 Dyrektywy 64/432/EEC lub zgodne z równoważnymi przepisami Wspólnoty, które zostały przyjęte lub będą przyjęte, nie spełniają one krajowych przepisów zdrowia zwierząt, to mogą one, zakładając, że okoliczności zdrowia publicznego lub zdrowia zwierząt na to pozwolą, dać wysyłającemu lub jego przedstawicielowi wybór albo:

- utrzymywanie zwierząt lub produktów pod nadzorem, do czasu aż zostanie stwierdzone przestrzeganie przepisów, w przypadku stwierdzenia pozostałości a w przypadku niezgodności z przepisami, zastosowanie środków uwzględnionych w ustawodawstwie Wspólnoty,
- ubój zwierząt lub zniszczenie produktów,
- powrót zwierzęcia lub partii zwierząt, po otrzymaniu zgody właściwej władzy Państwa Członkowskiego wysyłki oraz wcześniejszym powiadomieniu Kraju (ów) Członkowskiego (ich) tranzytowych.

Jakkolwiek, jeśli nieprawidłowości są znalezione w świadectwach lub dokumentach, właściciel lub jego przedstawiciel musi mieć przyznany pewien okres zwłoki przed skorzystaniem z tej ostatniej możliwości.

2. Zgodnie z procedurą określoną w Artykule 18, Komisja sporządzi listę chorób wspomnianych w ustępie 1, oraz szczegółowe przepisy do stosowania niniejszego Artykułu.

Artykuł 9

1. W przypadkach uwzględnionych w Artykule 8, właściwa władza Państwa Członkowskiego przeznaczenia, skontaktuje się bezzwłocznie z właściwymi władzami Państwa Członkowskiego wysyłki. Te ostatnie władze podejmą wszystkie niezbędne środki i powiadomią właściwą władzę pierwszego Państwa Członkowskiego o rodzaju przeprowadzonych kontroli, podjętych decyzjach oraz powodach ich podjęcia. Jeśli właściwa władza Państwa Członkowskiego przeznaczenia obawia się, że takie środki są niewystarczające, to właściwe władze obu Państw Członkowskich będą wspólnie poszukiwać dróg i środków uzdrowienia tej sytuacji; jeśli okaże się to niezbędne, może to obejmować inspekcje na miejscu.

Gdy kontrole uwzględnione w Artykule 8 wykazują powtarzające się nieprawidłowości, to właściwa władza Państwa Członkowskiego przeznaczenia poinformuje o tym Komisję i właściwe władze innych Państw Członkowskich.

Komisja na prośbę właściwej władzy Państwa Członkowskiego przeznaczenia albo ze swej własnej inicjatywy, biorąc pod uwagę rodzaj stwierdzonych naruszeń może:

- w porozumieniu z właściwymi władzami, wysłać inspektorów na miejsce sprawy,
- polecić urzędowemu lekarzowi weterynarii, którego nazwisko powinno znajdować się na liście przygotowanej przez Komisję na wniosek Państw Członkowskich, i który jest akceptowany przez zainteresowane strony, aby sprawdził fakty na miejscu,
- poprosić właściwą władzę aby zintensyfikowała kontrole w gospodarstwie, ośrodku lub organizacji, zaaprobowanym punkcie skupu lub miejscu gromadzenia albo regionie pochodzenia zwierząt i produktów.

Komisja poinformuje Państwa Członkowskie o jej ustaleniach.

Oczekując na ustalenia Komisji, Państwo Członkowskie wysyłki, na prośbę Państwa Członkowskiego przeznaczenia, musi zintensyfikować kontrolę zwierząt i produktów

pochodzących z gospodarstwa, ośrodka lub organizacji, zaaprobowanego punktu skupu lub miejsca gromadzenia zwierząt, które budzą wątpliwości i jeśli są poważne zagrożenia zdrowia publicznego oraz zdrowia zwierząt, zawiesić wydawanie jakichkolwiek świadectw lub dokumentów przewozu.

Państwo Członkowskie przeznaczenia może, ze swej strony, zintensyfikować kontrole zwierząt pochodzących z tego samego gospodarstwa, ośrodka lub organizacji, zaaprobowanego punktu skupu, miejsca gromadzenia lub regionu.

Na prośbę jednego z dwóch zainteresowanych Państw Członkowskich -- gdy te nieprawidłowości są potwierdzone przez opinią eksperta -- Komisja musi, zgodnie z procedurą określoną w Artykule 17, podjąć odpowiednie środki, które mogą iść tak daleko jak upoważnienie Państw Członkowskich do tymczasowego zakazu wprowadzania na ich terytorium zwierząt i produktów pochodzących z tego gospodarstwa, ośrodka lub organizacji, zaaprobowanego punktu skupu, miejsca gromadzenia albo regionu. Środki te muszą być potwierdzone lub zrewidowane, tak szybko jak to jest możliwe, zgodnie z procedurą określoną w Artykule 17.

2. Z wyjątkiem przypadków uwzględnionych w podpunkcie czwartym, prawa do odwołania istniejące zgodnie z obowiązującym ustawodawstwem w Państwach Członkowskich, przeciwko decyzjom podjętym przez właściwe władze, nie będą naruszone niniejszą Dyrektywą.

Decyzje podjęte, przez właściwe władze Państwa Członkowskiego przeznaczenia oraz powody podjęcia tych decyzji będą przekazane dla wysyłającego lub jego przedstawiciela oraz do właściwych władz Państwa Członkowskiego wysyłki.

Jeśli wysyłający lub jego przedstawiciel o to poprosi, wymienione decyzje i powody ich podjęcia powinny być mu dostarczone na piśmie wraz z podaniem prawa do odwołania, które musi być zgodne z ustawodawstwem obowiązującym w Kraju Członkowskim przeznaczenia oraz o procedurze i limitach czasowych mających tu zastosowanie.

Jednakże, w przypadku sporu, obie strony mogą, jeśli się na to zgodzą, w czasie nie dłuższym niż jeden miesiąc, przedłożyć ten spór do oceny ekspertowi, którego nazwisko znajduje się na liście ekspertów Wspólnoty, która to będzie sporządzona przez Komisję; koszt konsultacji eksperta będzie poniesiony przez Wspólnotę.

Tacy eksperci wydadzą swoje opinie w czasie nie dłuższym niż 72 godziny po otrzymaniu wyników analiz. Strony będą przestrzegać opinii ekspertów, z należyty uwzględnieniem weterynaryjnego ustawodawstwa Wspólnoty.

3. Koszty powrotu partii towaru, utrzymania lub izolacji zwierząt a także, jeśli to stosowne, ich uboju lub zniszczenia będą poniesione przez wysyłającego, jego przedstawiciela lub osobę odpowiedzialną za zwierzęta i produkty.

4. Szczegółowe przepisy stosowania niniejszego Artykułu będą przyjęte zgodnie z procedurą określoną w Artykule 18, a gdy stosowne również w Artykule 19.

ROZDZIAŁ III Przepisy ogólne

Artykuł 10

1. Każde Państwo Członkowskie natychmiast powiadomi inne Państwa Członkowskie oraz Komisję, o wybuchu chorób wymienionych w Dyrektywie 82/894/EEC oraz o wybuchu na jego terytorium jakichkolwiek zoonoz, chorób lub innych przyczyn stanowiących prawdopodobieństwo poważnego zagrożenia dla zdrowia zwierząt i ludzi.

Państwo Członkowskie wysyłki natychmiast wprowadzi środki zwalczania lub środki zapobiegawcze, uwzględnione w przepisach Wspólnoty, szczególnie określi przewidziane strefy buforowe albo zastosuje inny środek, który uzna za stosowny.

Państwo Członkowskie przeznaczenia lub tranzytu, które w trakcie przeprowadzania kontroli, wspomnianej w Artykule 5, ustaliło istnienie jednej z chorób lub przyczyn wspomnianych w podpunkcie pierwszym, może jeśli jest to niezbędne, podjąć środki zabezpieczające uwzględnione w przepisach Wspólnoty, włączając w to kwarantanne zwierząt.

Oczekując na podjęcie środków zgodnych z ustępem 4, Państwo Członkowskie przeznaczenia może, na podstawie poważnych zagrożeń zdrowia ludzi i zwierząt, podjąć tymczasowe środki ochronne jeśli idzie o gospodarstwa, ośrodki lub organizacje, których to dotyczy a w przypadku choroby epizootycznej określi strefy buforowe uwzględnione w przepisach Wspólnoty.

O podjętych środkach, Państwo Członkowskie bezzwłocznie powiadomi Komisję oraz inne Państwa Członkowskie.

2. Na prośbę Państwa Członkowskiego, wspomnianego w podpunkcie pierwszym ustępu 1, lub z inicjatywy Komisji, jeden lub kilku przedstawicieli Komisji mogą udać się natychmiast na miejsce sprawy aby zbadać, we współpracy z właściwymi władzami, jakie środki zostały podjęte oraz wydać opinię o tych środkach.

3. Jeśli Komisja nie była poinformowana o podjętych środkach, lub jeśli uważa, że podjęte środki są niewystarczające to może ona, we współpracy z zainteresowanym Krajem Członkowskim, do czasu spotkania Stałego Komitetu Weterynaryjnego, podjąć tymczasowe środki zabezpieczające jeśli idzie o zwierzęta lub produkty z regionu dotkniętego chorobą epizootyczną lub z danego gospodarstwa, ośrodka lub organizacji. Środki te powinny być przedłożone Stałemu Komitetowi Weterynaryjnemu tak szybko, jak to tylko jest możliwe, dla potwierdzenia, poprawienia lub odwołania, zgodnie z procedurą określoną w Artykule 17.

4. Komisja, we wszystkich przypadkach i przy pierwszej sposobności, powinna ocenić sytuację, w stałym Komitecie Weterynaryjnym. Powinna ona podjąć niezbędne środki co do tych zwierząt i produktów z nich otrzymanych zgodnie z procedurą wspomnianą w Artykule 1 i jeśli sytuacja tego wymaga, co do produktów zgodnie z procedurą określoną w Artykule 17. Komisja powinna monitorować sytuację i zgodnie z tą procedurą powinna poprawić lub odwołać podjęte decyzje, w zależności od rozwoju sytuacji.

5. Szczegółowe przepisy dla zastosowania tego Artykułu wraz z listą zoonoz oraz przyczyn stanowiących prawdopodobieństwo poważnego zagrożenia dla zdrowia ludzi, będą przyjęte zgodnie z procedurą określoną w Artykule 18.

Artykuł 11

Każde Państwo Członkowskie oraz Komisja wyznaczą departament weterynaryjny lub inne departamenty odpowiedzialne za dokonywanie kontroli weterynaryjnych oraz współpracujące z nimi departamenty inspekcji innych Państw Członkowskich.

Artykuł 12

Państwa Członkowskie zapewnią, że wszyscy handlujący, którzy są zaangażowani w handel wewnątrz Wspólnoty, zwierzętami oraz / lub produktami objętymi Artykułem 1:

(a) będą zobowiązani, na żądanie właściwej władz do zarejestrowania się, z wyprzedzeniem, w oficjalnym rejestrze;

(b) będą rejestrować wszystkie dostawy, a odbiorcy wymienieni w Artykule 5 1) (b) (iii) będą rejestrować późniejsze miejsca przeznaczenia zwierząt i produktów.

Wspomniane rejestry powinny być przechowywane przez okres, który będzie określony przez właściwe władze krajowe aby mogły być one przedstawione właściwej władzy na jej życzenie.

Artykuł 13

Państwa Członkowskie zapewnią także, że urzędnicy ich departamentów weterynaryjnych, jeśli to stosowne, we współpracy z urzędnikami innych upoważnionych do tego celu departamentów będą mieli możliwość w szczególności:

-- przeprowadzania inspekcji gospodarstw, instalacji, środków transportu i metod użytych do znakowania i identyfikacji zwierząt,

-- jeśli idzie o produkty wyliczone w Załączniku A, kontrolowania czy personel stosuje się do wymogów określonych w tekstach wspomnianych w tym Załączniku,

-- pobierania próbek:

- (i) od zwierząt trzymanyh z myślą o sprzedaży, wystawieniu na rynek lub do transportu;
- (ii) z produktów trzymanyh z myślą o przechowywaniu, sprzedaży, wystawieniu na rynek lub do transportu.

-- badania dokumentacji lub danych przetwarzanego materiału istotnych dla dokonywanych później kontroli, w związku ze środkami wprowadzonymi niniejszą Dyrektywą.

Państwa Członkowskie muszą wymagać aby poddawane kontroli gospodarstwa, ośrodki lub organizacje, współpracowały w zakresie niezbędnym do przeprowadzenia wyżej wymienionych zadań.

Artykuł 14

1. Dyrektywa 64/432/EEC⁷, ostatnio poprawiona przez Dyrektywę 89/662/EEC⁸, jest niniejszym poprawiona jak następuje:

(a) Artykuł 6 jest zastąpiony przez następujący:

Artykuł 6

Zwierzęta do uboju, które po przybyciu do kraju przeznaczenia, były wzięte bezpośrednio lub poprzez zaaprobowany punkt skupu czy punkt gromadzenia zwierząt, do rzeźni muszą być tam ubite tak szybko jak to jest możliwe, stosownie do wymagań zdrowotnych zwierząt.

Zwierzęta do uboju, które po przybyciu do kraju przeznaczenia były wzięte na plac przylegający do rzeźni, z którego zgodnie z przepisami wszystkie zwierzęta mogą być usunięte tylko do rzeźni zaaprobowanej do tego celu przez kompetentną władzę centralną, muszą być ubite w tej rzeźni nie później niż pięć dni po przybyciu na plac.

Właściwe władze kraju przeznaczenia mogą, w świetle rozpatrywania warunków zdrowotnych zwierząt, wyznaczyć rzeźnię, do której te zwierzęta muszą być wysłane.

(b) Artykuł 7 (3) oraz pierwszy podpunkt Artykułu 8 (2) są niniejszym skreślone.

(c) Artykuły 9 oraz 10 są zastąpione przez następujące:

Artykuł 9

⁷ OJ Nr L 21, 29. 7. 1964. str. 2012/64.

⁸ OJ Nr L 395, 30. 12. 1989, str. 13.

1. Państwo Członkowskie, które ma państwowy program zwalczania jednej z chorób zaraźliwych nie wymienionych w Załączniku E, na całym lub części swojego terytorium, może ten program przedstawić Komisji określając szczególnie, w zarysie:

- występowanie tej choroby w Państwie Członkowskim,
- powody dla podjęcia programu, biorąc pod uwagę znaczenie choroby oraz przewidywane korzyści ,w relacji do kosztu tego programu,
- obszar geograficzny, na którym program ten będzie wprowadzony,
- status kategorii stosowanych w placówkach zwierzęcych, standardy, które muszą być osiągnięte w każdej kategorii oraz procedury zastosowanych testów,
- procedury monitorowania programu,
- akcja, która będzie podjęta jeśli z jakiegoś powodu placówka straci swój status,
- środki, które zostaną podjęte jeśli rezultaty testów, przeprowadzonych zgodnie z założeniami programu są dodatnie.

2. Komisja zbada programy przedstawione przez Państwa Członkowskie. Programy, wspomniane w ustępie 1, mogą być zaakrobowane zgodnie z kryteriami określonymi w ustępie 1 oraz zgodnie z procedurą przewidzianą w Artykule 12. Zgodnie z tą samą procedurą, dodatkowe gwarancje, ogólne lub ograniczone, które mogą być wymagane w handlu wewnątrz Wspólnoty, będą określone w tym samym czasie albo nie dłużej niż w okresie trzech miesięcy po zatwierdzeniu programów. Gwarancje takie nie mogą przekroczyć tych, które Państwo Członkowskie wprowadza w skali własnego kraju.

3. Programy, przedstawione przez Państwa Członkowskie, mogą być poprawione lub uzupełnione zgodnie z procedurą określoną w Artykule 12. Poprawki lub elementy wprowadzone dodatkowo do już zatwierdzonych programów albo gwarancje, które zostały określone zgodnie z ustępem 2, mogą być zatwierdzone w myśl tej samej procedury.

Artykuł 10

1. Gdy Państwo Członkowskie uważa, że jego terytorium lub część jego terytorium jest wolne od jednej z chorób, na które bydło i świnie są podatne, powinien on przedstawić Komisji odpowiednią, potwierdzającą dokumentację, ustalającą w szczególności:

- rodzaj choroby i historię jej występowania na jego terytorium,
- rezultaty badań inwigilacyjnych, opartych na dochodzeniu serologicznym, mikrobiologicznym, anatomopatologicznym lub epidemiologicznym oraz na fakcie, że choroba ta musi być urzędowo zgłaszana do odpowiednich władz,
- okres czasu, w którym inwigilacja była wykonywana,
- gdzie stosowne, okres czasu podczas, którego szczepienie przeciwko tej chorobie było zakazane oraz obszar geograficzny, którego zakaz ten dotyczył,
- ustalenia dla weryfikacji braku występowania choroby.

2. Komisja zbada dokumentację przedstawioną przez Państwa Członkowskie. Dodatkowe gwarancje, ogólne lub szczegółowe, które mogą być wymagane w handlu wewnątrz Wspólnoty będą ustalone zgodnie z procedurą określoną w Artykule 12. Gwarancje takie nie mogą przekroczyć tych, które Państwo Członkowskie wprowadza w skali własnego kraju. Gdy uzasadnienie będzie przedłożone przed dniem 1 lipca 1991 roku to decyzje o dodatkowych gwarancjach będą podjęte przed dniem 1 stycznia 1992 roku.

3. Zainteresowane Kraje Członkowskie powiadomią Komisję o jakiegokolwiek zmianie szczegółów wymienionych w ustępie 1, odnoszących się do danej choroby. Określone gwarancje ustanowione w ustępie 2, mogą w świetle takiego powiadomienia, być poprawione lub wycofane, zgodnie z procedurą określoną w Artykule 12.

2. Podpunkty 2 do 5 Artykułu 5 (2) oraz artykuły 7 i 15 Dyrektywy 88/407/EEC⁹ są niniejszym skreślone.
3. Podpunkty 2 do 4 Artykułu 5 (2) i Artykułu 14 Dyrektywy 89/556/EEC¹⁰ są niniejszym skreślone.
4. W piątym wierszu pierwszego podpunktu Artykułu 13 Dyrektywy 72/462/EEC¹¹ jak ostatnio poprawioną przez Dyrektywę 89/227/EEC¹², „trzy” jest zastąpione przez „pięć”.

Artykuł 15

1. Następujący Artykuł jest wprowadzony do Dyrektyw 64/432/EEC i 89/556/EEC :

Artykuł 14

Przepisy ustanowione w Dyrektywie Rady 90/425/EEC z 26 czerwca 1990 roku dotyczącej kontroli weterynaryjnych i zootechnicznych, w handlu wewnątrz Wspólnoty, pewnymi żywymi zwierzętami oraz produktami z myślą o zakończeniu tworzenia rynku wewnętrznego (*) będą stosowane w szczególności do kontroli w miejscach pochodzenia do organizacji i sprawdzania kontroli dokonywanych przez kraj przeznaczenia oraz do wprowadzanych w życie środków zabezpieczających.

(*) OJ Nr I. 224, 18. 8. 1990, str. 29.

2. Następujący Artykuł jest wprowadzony do Dyrektywy 88/407/EEC:

Artykuł 15

Przepisy ustanowione w Dyrektywie Rady 90/425/EEC z 26 czerwca 1990 roku dotyczącej kontroli weterynaryjnych i zootechnicznych, w handlu wewnątrz Wspólnoty, pewnymi żywymi zwierzętami oraz produktami z myślą o zakończeniu tworzenia rynku wewnętrznego (*) będą stosowane w szczególności do kontroli w miejscach pochodzenia do organizacji i sprawdzania kontroli dokonywanych przez Państwo Członkowskie przeznaczenia oraz do wprowadzanych w życie środków zabezpieczających.

(*) OJ Nr I. 224, 18. 8. 1990, str. 29.

3. Artykuł 9 Dyrektywy 90/426/EEC jest zastąpiony przez następujący:

Artykuł 9

Przepisy ustanowione w Dyrektywie Rady 90/425/EEC z 26 czerwca 1990 roku dotyczącej kontroli weterynaryjnych i zootechnicznych, w handlu wewnątrz Wspólnoty, pewnymi żywymi zwierzętami oraz produktami z myślą o zakończeniu tworzenia rynku wewnętrznego (*) będą stosowane w szczególności do kontroli w miejscach pochodzenia do organizacji i sprawdzania kontroli dokonywanych przez Państwo Członkowskie przeznaczenia oraz do wprowadzanych w życie środków zabezpieczających.

(*) OJ Nr I. 224, 18. 8. 1990, str. 29.

Artykuł 16

Komisja może, zgodnie z procedurą określoną w Artykule 18, znowelizować listę chorób wymienionych w Załączniku C.

⁹ OJ Nr L 134, 22. 7. 1988, str. 10

¹⁰ OJ Nr L 302, 19. 10. 1989, str. 1

¹¹ OJ Nr L 302, 31. 12. 1972, str. 28.

¹² OJ Nr L 93, 6. 4. 1989, str. 25.

Artykuł 17

W przypadku gdy występuje odniesienie do procedury uwzględnionej w niniejszym Artykule, Stały Komitet Weterynaryjny powołany Decyzją 68/361/EEC¹³ podejmie decyzje zgodnie z przepisami ustanowionymi w Artykule 17 Dyrektywy 89/662/EEC.

Artykuł 18

W przypadku gdy występuje odniesienie do procedury określonej w niniejszym Artykule, Stały Komitet Weterynaryjny podejmie decyzje zgodnie z Artykułem 18 Dyrektywy 89/662/EEC.

Artykuł 19

W przypadku gdy następuje odniesienie do procedury określonej w niniejszym Artykule, Stały Komitet Zootechniczny powołany Decyzją 77/505/EEC¹⁴ podejmie decyzje zgodnie z przepisami ustanowionymi w Artykule 11 Dyrektywy 88/661/EEC¹⁵

ROZDZIAŁ IV

Przepisy końcowe i przejściowe

Artykuł 20

1. Komisja , zgodnie z procedurą określoną w Artykule 18, wprowadzi system komputerowy łączący władze weterynaryjne, z myślą o przyspieszeniu wymiany informacji pomiędzy właściwymi władzami regionów wystawiającymi świadectwo zdrowia lub dokument towarzyszący zwierzętom a właściwymi władzami Państwa Członkowskiego przeznaczenia.
2. Procedury dla finansowego udziału Wspólnoty, jak uwzględniono to w Artykule 37 Decyzji 90/424/EEC, które są niezbędne dla wprowadzenia tego programu, będą przyjęte zgodnie z procedurą przewidzianą w Artykule 42 wspomnianej Decyzji.
3. Zgodnie z procedurą uwzględnioną w Artykule 18, Komisja przyjmie procedurę do stosowania niniejszego Artykułu, a w szczególności odpowiednie standardy do wymiany danych oraz przepisy bezpiecznego przechowywania wymienianych danych.

Artykuł 21

92/60

Handel zwierzętami i produktami wymienionymi w Załączniku B,
90/425

do czasu przyjęcia przepisów Wspólnoty, bez naruszenia wszelkich krajowych przepisów ustanowionych dla identyfikacji grup lub partii, będzie podlegać przepisom kontrolnym ustalonym w niniejszej Dyrektywie a w szczególności tym wspomnianym w drugiej części zdania Artykułu 3 (1) (a).

92/60

Państwa Członkowskie powiadomią Komisję oraz inne Państwa Członkowskie, o warunkach i procedurach obecnie obowiązujących, w handlu zwierzętami i produktami

¹³ OJ Nr L 255, 18. 10. 1968, str. 21.

¹⁴ OJ Nr L 206, 12. 8. 1977, str. 11.

¹⁵ OJ Nr L 382, 31. 12. 1988, str. 16.

wspomnianymi w ustępie pierwszym.

90/425

Zgodnie z procedurą określoną w Artykule 17, Komisja określi środki niezbędne dla komputeryzacji powiadomień o warunkach wspomnianych w drugim podpunkcie. Przepisy kontrolne, przewidziane dla zwierząt i produktów wspomnianych w Załączniku A, powinny być rozciągnięte na zwierzęta i produkty zwierzęcego pochodzenia nie objęte jeszcze tym Załącznikiem, w momencie przyjęcia zharmonizowanych przepisów rządzących handlem.

Ostatnie zdanie skreślone przez 92/60

92/60

Artykuł 22

1. Państwa Członkowskie przedłożą Komisji, używając jednolitego wzoru, odpowiednie informacje dotyczące kontroli dokonywanych zgodnie z niniejszą Dyrektywą.
2. Komisja dokona analizy informacji wspomnianych w ustępie 1 w Stałym Komitecie Weterynaryjnym. Może ona przyjąć odpowiednie środki, zgodnie z procedurą określoną w Artykule 18.
3. Szczegółowe przepisy stosowania niniejszego Artykułu, szczególnie jeśli idzie o częstotliwość przekazywania informacji, zastosowany wzór oraz rodzaj żądanych informacji, będą ustalone zgodnie z procedurą określoną w Artykule 18.

91/496

Artykuł 23

Rada, na podstawie sprawozdania Komisji wraz z załączonymi ewentualnymi propozycjami, o których Rada zadecyduje kwalifikowaną większością przegzaminuje:

- postanowienia Artykułu 10 oraz Artykułu 5 (2) przed 1 stycznia 1993 roku.
- inne postanowienia przed 1 stycznia 1996 roku.

92/60

Artykuł 24

Do 31 grudnia 1992 roku, w celu zapewnienia stopniowego wprowadzania ustaleń kontrolnych niniejszej Dyrektywy, Państwa Członkowskie, mogą przeprowadzać:

- udokumentowane kontrole, podczas transportu zwierząt i produktów objętych Załącznikami A i B albo importowanych z krajów trzecich,
- weterynaryjne kontrole na miejscu, przeprowadzane w nie dyskryminacyjny sposób, podczas transportu zwierząt produktów objętych Załącznikiem B.

Artykuł 25

Skreślony przez 92/60

90/425

Artykuł 26

Państwa Członkowskie wprowadzą w życie ustawy, rozporządzenia i przepisy administracyjne niezbędne do stosowania:

- (i) Artykułu 10 tej Dyrektywy oraz Artykułu 9 Dyrektywy 89/662/EEC w dwa miesiące od notyfikacji tą Dyrektywą;

91/496

- (ii) inne postanowienia niniejszej Dyrektywy 1 lipca 1992 roku.

Artykuł 27

90/425

Dyrektywa ta adresowana jest do Kraju Członkowskich.

ZAŁĄCZNIK A

ROZDZIAŁ I

I. USTAWODAWSTWO WETERYNARYJNE

92/118

S e k c j a 1

Dyrektywa Rady 64/432/EEC z 26 czerwca 1964 roku o problemach zdrowia zwierząt w handlu bydłem i trzodą chlewną wewnątrz Wspólnoty.

OJ Nr 121, 29. 7. 1964, str. 1977/64.

Dyrektywa Rady 88/407/EEC z 14 czerwca 1988 roku określająca wymagania zdrowotne zwierząt mające zastosowanie dla handlu wewnątrz Wspólnoty oraz w imporcie głęboko mrożonego nasienia różnych gatunków bydła domowego.

OJ Nr I. 194, 22. 7. 1988, str. 10.

Dyrektywa Rady 89/556/EEC z 25 września 1989 o warunkach zdrowia zwierząt wpływających na handel wewnątrz Wspólnoty oraz import z krajów trzecich zarodków bydła domowego.

OJ Nr I. 302, 19. 10. 1989, str. 1.

Dyrektywa Rady 90/426/EEC z 26 czerwca 1990 roku o warunkach polityki zdrowotnej regulujących przewozy zwierząt koniowatych oraz ich import z krajów trzecich.

OJ Nr I. 224, 18. 8. 1990, str. 42.

Dyrektywa Rady 90/429/EEC z 26 czerwca 1990 roku określająca warunki zdrowia zwierząt mające zastosowanie w handlu wewnątrz Wspólnoty oraz w imporcie nasienia zwierząt domowych, różnych gatunków świń.

OJ Nr I. 224, 18. 8. 1990, str. 62.

Dyrektywa Rady 90/539/EEC z 15 października 1990 roku o warunkach zdrowia zwierząt regulujących handel wewnątrz Wspólnoty oraz przywozy z krajów trzecich drobiu i jaj wylęgowych.

OJ Nr L 303, 31. 10. 1990, str. 6.

Dyrektywa Rady 90/667/EEC z 27 listopada 1990 roku ustalająca przepisy weterynaryjne dla usuwania i obróbki odpadów zwierzęcych do ich umieszczenia na rynku oraz dla zabezpieczenia pasz pochodzenia zwierzęcego i rybnego od czynników chorobotwórczych oraz nowelizująca Dyrektywę 90/425/EEC.

OJ Nr L 363, 27. 12. 1990, str. 51.

Dyrektywa Rady 91/67/EEC z 28 stycznia 1991 roku dotycząca warunków zdrowia zwierząt regulujących umieszczanie na rynku zwierząt z hodowli stawowych oraz pochodzących z nich produktów.

OJ Nr L 46, 19. 2. 1991, str. 1.

Dyrektywa Rady 91/68/EEC z 28 stycznia 1991 roku o warunkach zdrowia zwierząt regulujących handel owcami i kozami wewnątrz Wspólnoty.

OJ Nr L 46, 19. 2. 1991, str. 19.

Dyrektywa Rady 91/628/EEC z 19 listopada 1991 roku o ochronie zwierząt podczas transportu i nowelizująca Dyrektywę 90/425/EEC oraz Dyrektywę 91/496/EEC.

OJ Nr L 340, 11. 12. 1991, str. 17.

S e k c j a 2

Dyrektywa Rady 92/65/EEC z 13 lipca 1992 roku określająca wymagania zdrowotne zwierząt obowiązujące w handlu i przywozie do Wspólnoty zwierząt, nasienia, komórek jajowych i zarodków, które nie podlegają wymaganiom zdrowotnym zwierząt ustanowionym w specjalnych przepisach Wspólnoty wymienionych w Załączniku A (I) (1) do Dyrektywy 90/425/EEC.

OJ Nr L 268, 14. 9. 1992, str. 54.

--Dla czynników chorobotwórczych:

Dyrektywa Rady 92/118/EEC z 17 grudnia 1992 roku określająca wymagania zdrowia zwierząt oraz zdrowia publicznego obowiązujące w handlu i przywozie do Wspólnoty, produktów nie podlegających wymaganiom, określonym w specjalnych przepisach Wspólnoty wymienionych w Załączniku A (I) do Dyrektywy 89/662/EEC oraz jeśli dotyczy to czynników chorobotwórczych w Dyrektywie 90/425/EEC.

92/118

ROZDZIAŁ II

USTAWODAWSTWO ZOOTECHNICZNE

Dyrektywa Rady 77/504/EEC z 25 lipca 1977 roku o hodowli zwierząt czystej krwi różnych gatunków bydła.

OJ Nr I. 206, 12. 8. 1977, str. 8.

Dyrektywa Rady 88/661/EEC z 19 grudnia 1988 roku o standardach zootechnicznych stosowanych w hodowli różnych gatunków świń.

OJ Nr I. 382, 31. 12. 1988, str. 36.

Dyrektywa Rady 89/361/EEC 30 maja 1989 roku dotycząca hodowli czystej krwi owiec i kóz.

OJ Nr I. 153, 8. 6. 1989, str. 30.

Dyrektywa Rady 90/427/EEC z 26 czerwca 1990 roku o zootechnicznych i genealogicznych warunkach regulujących handel zwierzętami koniowatymi wewnątrz Wspólnoty.

OJ Nr I. 224, 18. 8. 1990, str. 55.

Dyrektywa Rady 91/174/EEC z 25 marca 1991 roku określająca zootechniczne i rodowodowe wymagania dla obrotu zwierzętami czystej krwi.

OJ Nr L 85, 5. 4. 1991, str. 37.

Z A Ł A C Z N I K B

ZWIERZĘTA I PRODUKTY NIE PODLEGAJĄCE HARMONIZACJI LECZ OBROTOWI, KTÓRY BĘDZIE PRZEDMIOTEM KONTROLI PRZEWIDZIANYCH W NINIEJSZEJ DYREKTYWIE

ROZDZIAŁ I

Ustawodawstwo weterynaryjne -- inne żywe zwierzęta nie ujęte w Załączniku A, Rozdział I.

ROZDZIAŁ II

Ustawodawstwo weterynaryjne -- nasienie, komórki jajowe i zarodki nie ujęte w Załączniku A, Rozdział I.'

90/425

ZAŁĄCZNIK C
LISTA CHORÓB LUB CHORÓB ZARAŻLIWYCH, PODLEGAJĄCYCH
OBOWIĄZKOWEJ NATYCHMIASTOWEJ AKCJI, Z RESTRYKCJAMI
TERYTORYALNYMI (PAŃSTWA CZŁONKOWSKIE, REGIONY LUB
OBSZARY)

- Pryszczycza (FMD)
- Klasyczny pomór świń (CSF)
- Afrykański pomór świń (ASF)
- Choroba pęcherzykowa świń (SVD)
- Rzekomy pomór drobiu (ND)
- Księgosusz
- Pomór małych przeżuwaczy (PPR)
- Pęcherzykowe zapalenie jamy ustnej (VS)
- Choroba niebieskiego języka
- Afrykański pomór koni (AHS)
- Wirusowe zapalenie mózgu i rdzenia kręgowego koni
- Choroba cieszyńska
- Influenza ptaków
- Ospa owiec i kóz
- Choroba guzowata skóry
- Gorączka doliny Rift
- Zaraza płucna bydła.

[Aktualizacja 07/00](#)

DYREKTYWA RADY
z dnia 26 czerwca 1990r.
w sprawie zootechnicznych i genealogicznych warunków handlu koniowatymi
na obszarze Wspólnoty
(90/427/EEC)

(Dz.U. Nr L 224, 18.8. 1990, str. 55)

poprawiona przez Traktat Akcesyjny z 1994 roku
wcielona przez 94/103(51) (Dz. U. L 1, 3.1.1994, str. 220)

RADA WSPÓLNOT EUROPEJSKICH,

Mając na względzie Układ o utworzeniu Europejskiej Wspólnoty Gospodarczej, a w szczególności artykuł 43 tego Układu,

Mając na względzie propozycję Komisji (1),

Mając na względzie stanowisko Parlamentu Europejskiego (2),

Mając na względzie stanowisko Komitetu Społeczno-Ekonomicznego (3),

Zważywszy, że koniowate, jako zwierzęta żywe, są włączone na listę produktów, stanowiącą załącznik II do Układu;

Zważywszy, że aby zapewnić właściwy rozwój produkcji koniowatych, a tym samym wzrost produktywności w tym sektorze, na szczeblu Wspólnoty muszą być ustalone przepisy dotyczące handlu koniowatymi [wewnątrz Wspólnoty](#).

Zważywszy, że hodowla i wychów koniowatych, a w szczególności koni, jest zazwyczaj jedną z dziedzin działalności rolniczej; zważywszy, że stanowi ona źródło dochodów dla części rolników i powinna być popierana;

Zważywszy, że uzyskanie zadawalających wyników w tym względzie w dużym stopniu zależy od wykorzystania zwierząt, wpisanych do ksiąg stadnych koni, prowadzonych przez urzędowo zatwierdzone organizacje lub związki;

Zważywszy, że istnieją różnice dotyczące wpisu do ksiąg stadnych; zważywszy, że te różnice stanowią przeszkodę (barierę) w handlu wewnątrz Wspólnoty; zważywszy, że pełna liberalizacja handlu wymaga dalszej harmonizacji, szczególnie dotyczy to wpisu do ksiąg stadnych;

Zważywszy, że handel koniowatymi, wpisanymi do ksiąg, [wewnątrz](#) Wspólnoty powinien być stopniowo liberalizowany; zważywszy, że pełna liberalizacja handlu wymaga dalszej dodatkowej harmonizacji, szczególnie w zakresie wydawania pozwoleń (licencji) na prowadzenie kojarzeń poza gospodarstwem i wykorzystanie nasienia i zarodków, zgodnie z zasadami przyjętymi dla poszczególnych ksiąg stadnych;

Zważywszy, że istnieje konieczność opracowania, stosownie do procedury Wspólnoty, jednolitego świadectwa zootechnicznego pochodzenia i świadectwa identyfikacyjnego;

Zważywszy, że imię zwierzęcia jest istotnym elementem w identyfikacji koniowatych,

Zważywszy, że często niemożliwe jest ustalenie (odtworzenie) pochodzenia i kontrola postępu hodowlanego, gdy imię zwierzęcia jest zmienione na życzenie nowego właściciela; zważywszy, że przepisy odnośnie nadawania imion koniowatym powinny być zharmonizowane, szczególnie w celu zapobiegania stosowaniu nieuczciwych praktyk;

Zważywszy, że powinny być wprowadzone przepisy zapobiegające importowi koniowatych z krajów trzecich na warunkach korzystniejszych od obowiązujących na obszarze Wspólnoty;

Zważywszy, że słusznym jest wydanie uzupełniających przepisów, zgodnie z określonymi technicznymi aspektami; zważywszy, że będą one uniwersalne, przepis powinien przewidzieć warunek (tryb) zabezpieczający ścisłą i skuteczną współpracę pomiędzy Państwami Członkowskimi a Komisją w Stałym Komitecie Zootechnicznym,

PRZYJĘŁA NINIEJSZĄ DYREKTYWĘ:

ROZDZIAŁ I

Przepisy ogólne

Artykuł 1

Dyrektywa ustala zootechniczne i genealogiczne warunki handlu koniowatymi oraz ich nasieniem i zarodkami na obszarze Wspólnoty.

Artykuł 2

Dla celów [niniejszej Dyrektywy](#):

- (a) „koniowate” oznaczają domowe gatunki koni lub osłów oraz ich krzyżówki;
- (b) „koniowate zarejestrowane” oznacza koniowate, które zgodnie z przepisami ustalonymi w artykule 4 (2) [i](#) jest wpisane do księgi stadnej lub zarejestrowane i kandydujące do wpisu do księgi stadnej oraz posiada hodowlaną dokumentację identyfikacyjną przewidzianą w artykule 8 (1);

(c) „księga stadna” oznacza każdą księgę, spis, kartotekę itp.:

- które są prowadzone przez organizację lub związek hodowców urzędowo [zatwierdzone bądź](#) uznane przez Państwo Członkowskie lub też zainteresowany urząd państwowy Państwa Członkowskiego, oraz

- w których koniowate są wpisane lub zarejestrowane po podaniu wszystkich znanych przodków.

Artykuł 3

Handel koniowatymi, ich nasieniem, [ikrą](#) i zarodkami nie może być zakazany lub ograniczony z innych przyczyn zootechnicznych lub genealogicznych, niż wynikające z [zastosowania niniejszej Dyrektywy](#).

Jednakże, w przypadku handlu zarejestrowanymi koniowatymi, ich nasieniem lub zarodkami na obszarze Wspólnoty, do czasu wejścia w życie stosownych decyzji Wspólnoty wymienionych w artykule 4 i 8, będą obowiązywać przepisy krajowe, które odpowiadają ogólnym przepisom Układu.

ROZDZIAŁ II

Przepisy genealogiczne dotyczące zarejestrowanych koniowatych

Artykuł 4

1. Przy przyjęciu postanowień zgodnie z pkt. 2 będą stosowane następujące zasady:

(a) uznanie lub zatwierdzenie organizacji lub związków, które prowadzą lub zakładają księgi stadne, [powinno](#) nastąpić zgodnie z postanowieniami ustalonymi przez organizację lub związek prowadzący księgę stadną pochodzenia rasy;

(b) kryteria wpisu i rejestracji w księgach stadnych będą ustalone na podstawie cech charakterystycznych rasy, a w szczególności dla określonych ras czystych, dla których stosuje się metody sztucznej [reprodukcji](#).

2. Komisja zgodnie z procedurą ustaloną w artykule 10 i postanowieniami pkt. 1, ustanowi:

- (a) kryteria [zatwierdzania](#) i uznawania organizacji lub związków, które prowadzą lub zakładają księgi stadne;
- (b) kryteria wpisu i rejestracji w księgach stadnych;
- (c) w razie potrzeby, kryteria i metody używane do identyfikacji zarejestrowanych koniowatych;
- (d) kryteria opracowania świadectwa pochodzenia i dokumentu identyfikacyjnego zgodnie z artykułem 8;
- (e) w razie potrzeby, przepisy zapewniające koordynację pomiędzy organizacjami i związkami, [zgodnie z Artykułem 5](#).

Artykuł 5

Lista organizacji i związków prowadzących lub zakładających księgi stadne, uznanych na podstawie kryteriów sprecyzowanych zgodnie z artykułem 4 (2) (a), później zaktualizowanym, będą przekazane do wiadomości Komisji i innym Państwom Członkowskim poprzez Stały Komitet Zootechniczny.

Artykuł 6

1. W handlu na obszarze Wspólnoty koniowate, które są zarejestrowane w Państwie Członkowskim wysyłającym, muszą być zarejestrowane lub wpisane do odpowiedniej księgi stadnej Państwa Członkowskiego przyjmującego pod tym samym imieniem ze znakiem, zgodnie z międzynarodowymi porozumieniami, inicjałów kraju, w którym zwierzę się urodziło, z wyjątkiem, kiedy naruszenie prawa jest uzgodnione pomiędzy dwoma organizacjami lub związkami, których to dotyczy.

2. Jeżeli statut organizacji lub związku tak zezwala, to:

- do pierwotnego (oryginalnego) imienia zwierzęcia może być tymczasowo lub na stałe dodane (przed lub po) inne imię, pod warunkiem, że imię pierwotne (oryginalne) przez całe życie zwierzęcia podawane będzie w nawiasie, a kraj jego pochodzenia wskazywany za pomocą inicjałów uznanych przez międzynarodowe porozumienia,
- mogą być ustalane alternatywne przepisy zapewniające ochronę ciągłości identyfikacji zwierzęcia, stosownie do procedur sprecyzowanych przez Komisję według sposobu ustalonego w artykule 10.

ROZDZIAŁ III

Przepisy zootechniczne dotyczące zarejestrowanych koniowatych

Artykuł 7

Komisja może, o tyle o ile może być to konieczne, aby zapewnić jednolite stosowanie przepisów tej dyrektywy i zgodnie z postanowieniami ustalonymi w artykule 4 (1), określonymi w sposób ustalony w artykule 10, określić:

- (a) metody kontroli użytkowości osobniczej oraz oceny wartości genetycznej zwierząt hodowlanych;
- (b) na podstawie metod wspomnianych w (a), ogólne kryteria dopuszczania do hodowli samców, lub odpowiednio do samic w celu hodowli i używania nasienia, [ikry](#) i zarodków.

Artykuł 8

Państwa Członkowskie zagwarantują, że:

1. przy transporcie zarejestrowanych koniowatych będą one posiadały dokument identyfikacyjny opracowany przez Komisję zgodnie z postanowieniami artykułu 10 oraz wystawiony przez organizację lub związki wymienione w artykule 5 niniejszej dyrektywy i w

artykule 2 (c) dyrektywy 90/426/EEC z dnia 26 czerwca 1990r. w sprawie uregulowania warunków zdrowotnych zwierząt podczas transportu pomiędzy Państwami Członkowskimi oraz ich importu z krajów trzecich [zwierząt koniowatych](#) (4).

Dokument identyfikacyjny dla koni zarejestrowanych, opracowany w jednym z języków urzędowych Wspólnoty, musi zawierać przynajmniej informacje wskazane w załączniku; mogą być one uzupełnione lub poprawione zgodnie z procedurą ustaloną w artykule 10;

2. W przypadku sprzedaży, nasienie i zarodki będą zaopatrzone w świadectwo pochodzenia i dokument identyfikacyjny, wystawione przez kompetentne władze przynajmniej w języku kraju przyjmującego oraz odpowiadające wzorowi opracowanemu przez Komisję zgodnie z procedurą ustaloną w artykule 10.

Przepisy końcowe

Artykuł 9

W trakcie wprowadzania stosownych przepisów Wspólnoty, przyjmuje się zasadę, że warunki importu koniowatych, ich nasienia i zarodków z krajów trzecich nie mogą być korzystniejsze od regulujących handlem na obszarze Wspólnoty.

Artykuł 10

Ilekcóć sposób postępowania ustalony w tym artykule będzie użyty, to Stały Komitet Zootechniczny powołany decyzją 77/505/EEC (5), podejmie działania zgodnie z przepisami zawartymi w artykule 11 dyrektywy 88/661/EEC (6).

Artykuł 11

Państwa Członkowskie wydadzą ustawy, rozporządzenia i przepisy administracyjne, przestrzegając tej dyrektywy, najpóźniej do 1 stycznia 1991r. Państwa Członkowskie bezzwólcnie poinformują Komisję o ich wprowadzeniu.

Artykuł 12

Dyrektywa dotyczy Państw Członkowskich.

Luksemburg, 26 czerwca 1990r.

W imieniu Rady
Przewodniczący
M.O'KENNEDY

- (1) OJ Nr C 327, 30. 12. 1989, str. 61.
- (2) OJ Nr C 149, 18. 6. 1990.
- (3) OJ Nr C 62, 12. 3. 1990, str. 46.
- (4) Patrz strona 42 tego Dziennika Urzędowego OJ
- (5) OJ Nr L 206, 12. 8. 1977, str. 11.
- (6) OJ Nr L 382, 31. 12. 1988, str. 16.

ANEKS

MINIMUM INFORMACJI, KTÓRE MUSI ZAWIERAĆ DOKUMENT IDENTYFIKACYJNY

- (1) Nr identyfikacji:
Identification number
- (2) Imię:
Name
- (3) Płeć:
Sex
- (4) Kolor:
Colour
- (5) Rasa:
Breed
- (6) z;
by
- (7) i:
and
- (8) Data wyźrebiaenia:
Date of foaling
- (9) Miejsce hodowli
Place where bred

(10) Nazwa kompetentnej władzy
Name of competent authority

(11) Adres:
Address

(12) Hodowca(y):
Breeder(s)

(13) Nr telefonu:
Telephone number

(14) Świadcstwo pochodzenia zatwierdzone:
Origin certificate validated on

(15) przez:
by

(16) Nr telefaxu:
Telecopy number

(17) Podpis: (nazwisko literami drukowanymi i podpis wystawiającego)
Signature: (name in capital letters and capacity of signatory)

(18) Pieczęć
Stamp

(19) Wystawiony przez
Taken by

Dnia
On

Korpus
Body

(20) Opis matki – Znakowanie - Okręg:

Głowa:
Head

Noga przednia lewa:
Foreleg L

Noga przednia prawa:
Foreleg R

Noga tylna lewa:
Hindleg L

Noga tylna prawa:
Hindleg R

(21) Podpis i pieczęć uprawnionego weterynarza (lub kompetentnej władzy)

(drukowanymi literami)

Signature and stamp of qualified veterinary surgeon (or competent authority)

(in capital letters)

II

(Akty, których publikacja nie jest obowiązkowa)

DYREKTYWA RADY

z 15 października 1990

w sprawie warunków **dotyczących zdrowia zwierząt w handlu drobiem i jajami wylęgowymi w ramach Wspólnoty i w imporcie tych produktów z krajów trzecich.**

(90/539/EEC)

OJ L 303, 31.10.90, p.6

zmieniona przez 91/494/EEC (OJ L 268, 24.09.91, p. 0035)

zmieniona przez 91/496/EEC (OJ L 268, 24.09.91, p. 0056)

zmieniona przez 92/369/EEC (OJ L 195, 14.07.92, p. 0025)

zmieniona przez 92/65/EEC (OJ L 268, 14.09.92, p. 0054)

zmieniona przez 93/120/EEC (OJ L 340, 31.12.93, p.0035)

zmieniona przez Traktat Akcesyjny z 1994r. (OJ C 241, 29.08.94, p.132)

przyłączona przez 94(103(51) (OJ L 1, 3.01.1994, p. 220)

zmieniona przez 1999/90/EC (OJ L 300, 23.11.99, p. 19)

zmieniona przez 2000/505/UE (OJ L Nr 201, 09.08.2000, str.8)

RADA WSPÓLNOT EUROPEJSKICH,

Zgodnie z Traktatem o utworzeniu Europejskiej Wspólnoty Gospodarczej, w szczególności z jego Artykułem 43,

zgodnie z wnioskiem Komisji ⁽¹⁾,

zgodnie ze stanowiskiem Parlamentu Europejskiego ⁽²⁾,

zgodnie ze stanowiskiem Komitetu Ekonomiczno-Społecznego ⁽³⁾,

Zważywszy, drób, jako żywe zwierzęta, i jaja wylęgowe, jako produkty pochodzenia zwierzęcego znajdują się na liście Aneksu II do Traktatu;

Zważywszy, że w celu zapewnienia racjonalnego rozwoju produkcji drobiu, a tym samym zwiększenia produktywności w tym sektorze, należy wydać na poziomie Wspólnoty pewne przepisy **dotyczące zdrowia zwierząt** w handlu drobiem i jajami wylęgowymi w ramach Wspólnoty;

Zważywszy, że hodowla rozplodowa i wylęgowa drobiu należy do sektora rolnego; zważywszy, że stanowi ona ważne źródło dochodów ludności rolnej;

Zważywszy, że powinno się wyeliminować różnice w warunkach zdrowia zwierząt w Państwach Członkowskich w celu popierania handlu drobiem i jajami wylęgowymi w handlu w ramach Wspólnoty, przyczyniając się w ten sposób do realizacji rynku wewnętrznego;

⁽¹⁾ Dziennik Urzędowy nr C 89 z dnia 10 kwietnia 1989, str. 1

⁽²⁾ Dziennik Urzędowy nr C 260 z dnia 15 października 1990

⁽³⁾ Dziennik Urzędowy nr C 194 z dnia 31 lipca 1989, str 11

Zważywszy, że w celu popierania harmonijnego rozwoju handlu w ramach Wspólnoty, powinno się ustalić system Wspólnoty dotyczący importu z krajów trzecich;

Zważywszy, że postanowienia niniejszej Dyrektywy nie powinny w zasadzie obowiązywać w stosunku do szczególnego rodzaju handlu takiego jak wystawy, pokazy i konkursy;

Zważywszy, że niniejsza Dyrektywa powinna objąć handel przepiórkami, gołębiami, kaczkami, bażantami i kuropatwami hodowanymi w celach rozplodowych lub konsumpcyjnych;

Zważywszy, że z punktu widzenia charakteru nowoczesnej gospodarki drobiowej, najlepszym sposobem promowania harmonijnego rozwoju handlu drobiem i jajami wylęgowymi w ramach Wspólnoty jest monitorowanie zakładów produkcyjnych;

Zważywszy, że powinno się pozostawić właściwym władzom Państw Członkowskich udzielanie licencji zakładom, które spełniają warunki określone w niniejszej Dyrektywie i zapewnianie stosowania tych warunków;

Zważywszy, że [Rozporządzenie](#) Rady (EEC) nr 2782/75 z dnia 29 października 1975 o produkcji i marketingu jaj przeznaczonych do wylęgu i piskląt gospodarskich ⁽⁴⁾ z ostatnimi zmianami wprowadzonymi [Rozporządzeniem](#) (EEC) nr 3987/87 ⁽⁵⁾, przewiduje nadawanie wyróżniającego numeru rejestracyjnego każdemu zakładowi produkcyjnemu i oznaczanie jaj wylęgowych; zważywszy, że [Rozporządzenie](#) Komisji (EEC) nr 1868/77 ⁽⁶⁾, z ostatnimi zmianami wprowadzonymi [Rozporządzeniem](#) (EEC) nr 1351/87 ⁽⁷⁾, określa szczegółowe zasady stosowania

⁽⁴⁾ Dziennik Urzędowy nr L 282 z dnia 1 listopada 1975, str. 100

⁽⁵⁾ Dziennik Urzędowy nr L 376 z dnia 31 grudnia 1987, str. 20

⁽⁶⁾ Dziennik Urzędowy nr L 209 z dnia 17 sierpnia 1977, str. 1

⁽⁷⁾ Dziennik Urzędowy nr L 127 z dnia 16 maja 1987, str. 18

wymienionego [Rozporządzenia](#); zważywszy, że z powodów praktycznych dla celów niniejszej Dyrektywy powinno się przyjąć te same kryteria identyfikacji zakładów produkcyjnych i oznaczania jaj wylęgowych;

Zważywszy, że dla podlegania handlowi w ramach Wspólnoty, drób i jaja wylęgowe muszą spełniać pewne wymogi dotyczące zdrowia zwierząt, aby uniknąć rozprzestrzeniania się chorób zakaźnych;

Zważywszy jednakże, że słuszne jest opóźnienie określenia reguł kontrolnych stosowanych do zwalczania ptasiej grypy i choroby Newcastle;

Zważywszy, że z tego samego powodu powinno się określić warunki transportu;

Zważywszy, że należy wydać przepis zezwalający [Komisji](#) na zatwierdzanie pewnych dodatkowych wymogów w świetle postępu poczynionego przez Państwo Członkowskie w tępieniu pewnych chorób drobiu, pod warunkiem, że wymogi te w żadnym wypadku nie przekraczają wymogów obowiązujących na poziomie krajowym w Państwach Członkowskich; zważywszy, że w tym kontekście może okazać się pożądane określenie statusu Państw Członkowskich lub ich regionów pod względem pewnych chorób, na które może być narażony drób;

Zważywszy, że chociaż w handlu w ramach Wspólnoty transakcje handlowe w bardzo małych rozmiarach nie mogą z powodów praktycznych być przedmiotem wszystkich wymogów Wspólnoty, powinno się dopełniać pewnych zasadniczych reguł;

Zważywszy, że aby zapewnić spełnianie przepisanych wymagań, należy umożliwić urzędowemu lekarzowi weterynarii wydawanie świadectw zdrowia, towarzyszących przesyłkom drobiu i jaj wylęgowych do miejsca ich przeznaczenia;

Zważywszy, że w związku z organizacją i badaniem kontroli, które mają być przeprowadzane przez Państwa Członkowskie miejsca pochodzenia oraz środkami bezpieczeństwa, które mają wejść w życie, powinno się poczynić odniesienia do ogólnych przepisów określonych w Dyrektywie Rady 90/425/EEC z 26 czerwca 1990 dotyczącej kontroli weterynaryjnych i zootechnicznych stosowanych w handlu pewnymi żywymi zwierzętami i produktami w ramach Wspólnoty w celu realizacji rynku wewnętrznego ⁽¹⁾;

Zważywszy, że powinno się umożliwić Komisji przeprowadzanie kontroli we współpracy z właściwymi władzami Państw Członkowskich;

Zważywszy, że określenie zarządzeń Wspólnoty stosowanych do importu z krajów trzecich wymaga sporządzenia listy krajów trzecich lub części tych krajów, z których można importować drób i jaja wylęgowe;

Zważywszy, że wybór tych krajów musi opierać się na kryteriach o charakterze ogólnym, takich jak

⁽¹⁾ Dziennik Urzędowy nr L 224 z dnia 18 sierpnia 1990, str. 29

stan zdrowia drobiu i innego inwentarza, organizację i uprawnienia służb weterynaryjnych i obowiązujących przepisów sanitarnych;

Zważywszy, że w dodatku nie powinno być dozwolone importowanie drobiu i jaj wylęgowych z krajów zarażonych zakaźnymi chorobami drobiu, przedstawiającymi ryzyko dla inwentarza Wspólnoty, lub które są wolne od takich chorób od zbyt krótkiego okresu czasu;

Zważywszy, że ogólne warunki stosowane w imporcie z krajów trzecich muszą zostać uzupełnione przez specjalne warunki wydane na podstawie sytuacji sanitarnej w każdym z nich; zważywszy, że z powodu ich charakteru technicznego i zróżnicowania kryteriów, od których te warunki specjalne zależą, należy zwrócić się do Stałego Komitetu Weterynaryjnego;

Zważywszy, że wprowadzenie standardowego formularza świadectwa w importowaniu drobiu i jaj wylęgowych stanowi skuteczny środek weryfikacji stosowania przepisów Wspólnoty; zważywszy, że takie przepisy mogą zawierać postanowienia specjalne które mogą się różnić zależnie od danego kraju trzeciego; zważywszy, że należy to wszystko uwzględnić podczas sporządzania standardowych formularzy świadectw;

Zważywszy, że eksperci weterynaryjni Komisji powinni być odpowiedzialni za weryfikację przestrzegania tych przepisów w krajach trzecich;

Zważywszy, że kontrole przeprowadzane wobec importu muszą obejmować pochodzenie i stan zdrowia drobiu i jaj wylęgowych;

Zważywszy, że Państwu Członkowskiemu należy zezwolić na podjęcie, w momencie wwozu drobiu i jaj wylęgowych na terytorium Wspólnoty i podczas ich tranzytu do miejsca ich przeznaczenia, wszelkich środków, łącznie z ubojem i rozporządzeniem nimi, wymaganych dla celów ochrony zdrowia ludzi i zwierząt;

Zważywszy, że przepisy i ogólne zasady kontroli drobiu i jaj wylęgowych zostaną określone później jako część środków, które należy podjąć w celu utworzenia rynku wewnętrznego;

Zważywszy, że każde Państwo Członkowskie musi mieć prawo do natychmiastowego wprowadzenia zakazu importu z krajów trzecich, kiedy taki import może być niebezpieczny dla zdrowia ludzi i zwierząt, zważywszy, że, w takim przypadku, należy bezzwłocznie zapewnić koordynację stanowisk Państw Członkowskich względem tego kraju trzeciego z zastrzeżeniem możliwości zmian na liście krajów, które otrzymały zezwolenia na eksport do Wspólnoty;

Zważywszy, że stały rozwój technik hodowli drobiu oznacza konieczność dokonywania okresowych zmian w metodach kontroli chorób drobiu;

Zważywszy, że postanowienia niniejszej Dyrektywy powinny zostać zrewidowane po utworzeniu rynku wewnętrznego;

Zważywszy, że powinno się wprowadzić procedurę ustanawiającą ścisłą współpracę między Państwami Członkowskimi i Komisją w Stałym Komitecie Weterynaryjnym;

UCHWALIŁA NINIEJSZĄ DYREKTYWĘ:

91/494/EEC

RADA WSPÓLNOT EUROPEJSKICH

Zgodnie z Traktatem o utworzeniu Europejskiej Wspólnoty Gospodarczej, w szczególności z jego Artykułem 43,

zgodnie z wnioskiem Komisji,

zgodnie z opinią Parlamentu Europejskiego,

zgodnie z opinią Komitetu Ekonomiczno-Społecznego,

Zważywszy, że mięso drobiowe, znajduje się na liście produktów zamieszczonej w Aneksie II do Traktatu; zważywszy, że hodowla rozplodowa i wylęgowa drobiu należy do sektora rolnego oraz, że stanowi ona źródło dochodów dla części ludności rolnej;

Zważywszy, że różnice pomiędzy Państwami Członkowskimi powinny zostać wyeliminowane poprzez ustalenie reguł odnoszących się do aspektów zdrowia zwierząt w handlu wewnątrz Wspólnoty świeżym mięsem drobiowym w celu zapewnienia racjonalnego rozwoju tego sektora oraz produktywności poprzez popieranie handlu wewnątrz Wspólnoty, mając na względzie utworzenie wewnętrznego rynku;

Zważywszy, że w szczególności, aby poprawić jakość informacji dotyczących stanu zdrowia drobiu, z którego pochodzi świeże mięso do wysyłki do innego Państwa Członkowskiego, wymogiem powinno być to, aby drób albo był hodowany na terytorium Wspólnoty lub był importowany z krajów trzecich zgodnie z Rozdziałem III Dyrektywy Rady 90/539/EEC z 15 października 1990r. dotyczącym warunków zdrowia zwierząt regulujących handel wewnątrz Wspólnoty i import z krajów trzecich drobiu i jaj wylęgowych;

Zważywszy, że w celu zapobiegania rozprzestrzenianiu się chorób epizootycznych, świeże mięso pochodzące z gospodarstwa lub obszaru, który zgodnie z regułami Wspólnoty został poddany ograniczeniom zdrowotnym lub z obszaru zakażonego ptasią influencją lub chorobą Newcastle, powinno zostać wyłączone z handlu wewnątrz Wspólnoty;

Zważywszy, że powinno dbać się o to, aby świeże mięso drobiowe nie spełniające wymogów Wspólnoty nie otrzymywało znaku zdrowotnego określonego w Dyrektywie Rady 71/118/EEC z dnia 15 lutego 1971r. dotyczącej problemów zdrowia wpływających na handel świeżym mięsem drobiowym, ostatnio zmienionej przez Dyrektywę 90/484/EEC; zważywszy, że mięso takie może jednakże być użyte do innych celów, pod warunkiem, że zostało poddane obróbce mającej na celu zniszczenie zarazków chorób, w którym to przypadku zostanie oznaczone specjalnym znakiem;

Zważywszy, że pod względem organizacji i następstw kontroli przeprowadzanych przez Państwo Członkowskie miejsca przeznaczenia oraz środków bezpieczeństwa, które mają być wprowadzone, powinno odnieść się do ogólnych zasad ustanowionych w Dyrektywie Rady 89/662/EEC z dnia 11 grudnia 1989r. dotyczącej kontroli weterynaryjnych w handlu wewnątrz Wspólnoty mających na celu utworzenie rynku wewnętrznego;

Zważywszy, że należy stworzyć przepis umożliwiający przeprowadzanie inspekcji przez Komisję;

Zważywszy, że w interesie harmonijnego rozwoju handlu wewnątrz Wspólnoty; zarządzenia wspólnotowe powinny zostać zdefiniowane w odniesieniu do importu z krajów trzecich;

Zważywszy, że zdefiniowanie wymienionych zarządzeń wymaga w szczególności sporządzenia listy krajów trzecich lub części krajów trzecich z których świeże mięso drobiowe może być importowane oraz opracowania odpowiedniego świadectwa;

Zważywszy, że eksperci weterynaryjni Komisji powinni być poinstruowani w celu przeprowadzania kontroli w krajach trzecich aby stwierdzić czy regulacje Wspólnoty są spełniane;

Zważywszy, że regulacje i ogólne zasady stosowane do kontroli świeżego mięsa drobiowego będą określone później jako część środków jakie mają być podjęte w celu utworzenia rynku wewnętrznego;

Zważywszy, że Dyrektywa 90/539/EEC powinna zostać zmieniona w celu uwzględnienia zawartości niniejszej Dyrektywy, mając na celu w szczególności zapewnienie porównywalności w odniesieniu do dnia, w którym Państwa Członkowskie muszą dostosować się do nowych regulacji w zakresie zdrowia;

Zważywszy, że przepisy niniejszej Dyrektywy będą musiały zostać zrewidowane w kontekście utworzenia rynku wewnętrznego;

Zważywszy, że regulacja powinna zostać opracowana odnośnie procedury ustanawiającej ścisłą współpracę pomiędzy Komisją i Państwami Członkowskimi w ramach Stałego Komitetu Weterynaryjnego;

Zważywszy, że słusznym jest danie czasu na wprowadzenie ujednoczonych regulacji dotyczących choroby Newcastle,

UCHWALIŁA NINIEJSZĄ DYREKTYWĘ:

91/496/EEC

RADA WSPÓLNOT EUROPEJSKICH

Zgodnie z Traktatem o utworzeniu Europejskiej Wspólnoty Gospodarczej, w szczególności Artykułem 43 tamże,

zgodnie z wnioskiem Komisji,

zgodnie z opinią Parlamentu Europejskiego,

Zważywszy, że żywe zwierzęta, znajdują się na liście zamieszczonej w Aneksie II do Traktatu; Zważywszy, że ustalenie zasad na poziomie Wspólnoty odnoszących się do organizacji kontroli weterynaryjnych dotyczących zwierząt pochodzących z krajów trzecich, pomaga zabezpieczyć dostawy oraz zapewnić równowagę rynkową, jednocześnie ujednoczając środki jakie są konieczne aby zapewnić ochronę zdrowia zwierząt;

Zważywszy, że Artykuł 23 Dyrektywy Rady 90/425/EEC z dnia 26 czerwca 1990r. dotyczący weterynaryjnych oraz zootechnicznych kontroli stosowanych do handlu w obrębie Wspólnoty niektórymi żywymi zwierzętami i produktami, mający na celu utworzenie rynku wewnętrznego, postanawia, w szczególności, że Rada musi ustanowić reguły oraz ogólne zasady mające zastosowanie do kontroli importu z krajów trzecich zwierząt opisanych w przytoczonej Dyrektywie;

Zważywszy, że każda wysyłka zwierząt z krajów trzecich musi zostać poddana kontrolom dokumentacji i tożsamości w momencie wejścia na terytorium Wspólnoty; Zważywszy, że powinny zostać ustalone zasady obowiązujące w całej Wspólnocie, dotyczące organizacji oraz następstw kontroli fizycznych przeprowadzanych przez kompetentne władze weterynaryjne;

Zważywszy, że należy opracować postanowienia w zakresie bezpieczeństwa; zważywszy, że w tym kontekście Komisja musi być w stanie działać, w szczególności poprzez wizytacje odpowiednich miejsc oraz poprzez stosowanie środków właściwych w danych okolicznościach;

Zważywszy, że system kontroli powinien funkcjonować sprawnie, musi istnieć procedura zatwierdzania, a punkty kontroli granicznych muszą być nadzorowane, jak również musi następować wymiana urzędników upoważnionych do przeprowadzania kontroli dotyczących żywych zwierząt pochodzących z krajów trzecich;

Zważywszy, że ustanowienie wspólnych zasad na poziomie Wspólnoty jest znacznie bardziej niezbędne biorąc pod uwagę fakt, że wraz z perspektywą utworzenia rynku wewnętrznego, wewnętrzne kontrole graniczne zostaną zniesione;

Zważywszy, że Dyrektywy 89/662/EEC, 90/425/EEC oraz 90/675/EEC powinny zostać zmienione w celu ich dostosowania do niniejszej Dyrektywy;

Zważywszy, że postanowienie odnośnie pewnych środków przejściowych o ograniczonym okresie trwania wydaje się być konieczne, w celu ułatwienia przejścia do nowych zarządzeń kontrolnych ustanowionych niniejszą Dyrektywą;

Zważywszy, że zadanie przyjęcia środków dla stosowania niniejszej Dyrektywy powinno zostać powierzone Komisji,

UCHWALIŁA NINIEJSZĄ DYREKTYWĘ:

92/369/EEC

KOMISJA WSPÓLNOT EUROPEJSKICH

Zgodnie z Traktatem o utworzeniu Europejskiej Wspólnoty Gospodarczej,

Zgodnie z Dyrektywą Rady 90/539/EEC z dnia 15 października 1990r, dotyczącą warunków w zakresie zdrowia zwierząt, które regulują handel wewnątrz Wspólnoty oraz odnoszącą się do importu z krajów trzecich drobiu i jaj wylęgowych, ostatnio zmienionej przez Dyrektywę 91/496/EEC, a w szczególności Artykuł 34 tamże,

Zważywszy, że Aneks III do Dyrektywy 90/539/EEC niebawem wymaga w szczególności aby drób przeznaczony do handlu w ramach Wspólnoty został zaszczepiony szczepionką, która jest dostosowana do wymagań Europejskiej Farmakopei

Zważywszy, że monografie Europejskiej Farmakopei nie są dostępne dla wielu szczepionek przeznaczonych dla drobiu, które są aktualnie stosowane w Państwach Członkowskich;

Zważywszy, że pożądanym jest poprawienie wspomnianego Aneksu aby dopuścić stosowanie szczepionek, które nie są koniecznym przedmiotem monografii Europejskiej Farmakopei;

Zważywszy, że środki przewidziane niniejszą Decyzją są zgodne z opinią Stałego Komitetu Weterynaryjnego,

PRZYJĘŁA NINIEJSZĄ DECYZJĘ:

92/65/EEC

RADA WSPÓLNOT EUROPEJSKICH

Zgodnie z Traktatem o utworzeniu Europejskiej Wspólnoty Gospodarczej, a w szczególności z Artykułem 43 tamże,

Zgodnie z wnioskiem Komisji,

Zgodnie z opinią Parlamentu Europejskiego,

Zgodnie z opinią Komitetu Ekonomiczno-Społecznego,

Zważywszy, że żywe zwierzęta oraz produkty pochodzenia zwierzęcego, znajdują się na liście produktów zamieszczonej w Aneksie II do Traktatu; zważywszy, że umieszczenie na rynku takich zwierząt i produktów stanowi źródło dochodów dla części ludności rolnej;

Zważywszy, że w celu zapewnienia racjonalnego rozwoju w tym sektorze oraz zwiększenia produktywności, reguły dotyczące zdrowia zwierząt stosowane w odniesieniu do zwierząt i produktów powinny zostać ustanowione na poziomie Wspólnoty;

Zważywszy, że Wspólnota musi przyjąć środki mające na celu utworzenie rynku wewnętrznego stopniowo w ciągu okresu czasu upływającego w dniu 31 grudnia 1992r;

Zważywszy, że mając na względzie uprzednio wymienione cele Rada ustanowiła reguły w zakresie zdrowia zwierząt mające zastosowanie do bydła, trzody chlewnej, owiec oraz kóz, koniowatych, drobiu oraz jaj wylęgowych, ryb oraz produktów rybnych, małż dwupłatkowych, nasienia byków i knurów, owczych zarodków, świeżego mięsa, mięsa drobiowego, produktów mięsnych, dziczyzny oraz mięsa królików;

Zważywszy, że reguły dotyczące zdrowia zwierząt powinny mieć zastosowanie przy wprowadzaniu na rynek zwierząt oraz produktów pochodzenia zwierzęcego, które nie są jeszcze wyszczególnione we wspomnianych powyżej regulach;

Zważywszy, że powinno zostać podjęte postanowienie odnośnie stosowania niniejszej Dyrektywy bez uszczerbku dla Rozporządzenia Rady (EEC) numer 3626/82 z dnia 3 grudnia 1982r. dotyczącego wprowadzania w życie we Wspólnocie Konwencji dotyczącej Międzynarodowego Handlu Zagrożonymi Gatunkami Dzikiej Fauny i Flory;

Zważywszy, że odnośnie pewnych technicznych aspektów, należy odwołać się do Dyrektywy Rady 64/432/EEC z dnia 26 czerwca 1964r. dotyczącej problemów w zakresie zdrowia zwierząt oddziałujących na handel bydłem oraz trzodą chlewną w ramach Wspólnoty i oraz do Dyrektywy 85/511/EEC z dnia 18 listopada 1985r. wprowadzającej środki Wspólnotowe odnośnie kontroli przyszczy;

Zważywszy, że pod względem organizacji kontroli oraz ich następstw, jak również środków ochronnych jakie mają zostać wprowadzone, należy odwołać się do ogólnych reguł określonych w Dyrektywie Rady 90/425/EEC z dnia 26 czerwca 1990r. dotyczącej weterynaryjnych oraz zootechnicznych kontroli stosowanych w handlu w ramach Wspólnoty pewnymi żywymi zwierzętami i produktami, mając na względzie utworzenie rynku wewnętrznego;

Zważywszy, że z wyjątkiem przypadków, gdzie postanowiono inaczej, handel zwierzętami oraz produktami pochodzenia zwierzęcego musi zostać zliberalizowany, bez uszczerbku dla stosowania możliwych środków bezpieczeństwa;

Zważywszy, że biorąc pod uwagę znaczące ryzyko rozprzestrzeniania się chorób, na które zwierzęta są narażone, powinny zostać skonkretyzowane szczególne wymagania w stosunku do pewnych zwierząt oraz produktów pochodzenia zwierzęcego tak aby nałożyć je w momencie wprowadzania ich na rynek dla celów handlowych, w szczególności gdy są przeznaczone dla regionów posiadających wysoki status zdrowotny;

Zważywszy, że szczególna sytuacja występująca w odniesieniu do Zjednoczonego Królestwa Wielkiej Brytanii i Północnej Irlandii oraz do Irlandii, biorąc pod uwagę wyspiarskie położenie tych krajów, oraz to, że były one wolne od wścieklizny przez znaczny okres czasu, daje podstawę szczególnym postanowieniom mającym na celu zapewnienie, że wprowadzenie na rynek w Zjednoczonym Królestwie oraz Irlandii psów i kotów, które nie pochodzą z tych krajów, nie pociąga za sobą ryzyka wprowadzenia wścieklizny do tych krajów, nie oddziałując jednakże na zniesienie kontroli weterynaryjnych na granicach pomiędzy Państwami Członkowskimi;

Zważywszy, że świadectwo zdrowia jest najważniejszym środkiem dla zagwarantowania oraz kontrolowania zgodności z tymi wymaganiami;

Zważywszy, że aby utrzymać sytuację zdrowotną we Wspólnocie, w momencie wprowadzania na rynek zwierząt oraz produktów pochodzenia zwierzęcego określonych w niniejszej Dyrektywie, powinny one zostać poddane minimalnym wymaganiom określonym dla handlu i monitorowaniu ich zastosowania zgodnie z zasadami oraz regułami ustanowionymi w Dyrektywie Rady 90/675/EEC (*Adnotacja MediaLex: od 1 lipca 1999r., w Dyrektywie Rady 97/78/EC, z dnia 18.12.1997r.*) z dnia 10 grudnia 1990r. ustanawiającej zasady stosowane do organizacji kontroli weterynaryjnych produktów wprowadzanych do Wspólnoty z krajów trzecich;

Zważywszy, że powinno opracować się przepisy dotyczące procedury ustanawiającej ścisłą współpracę pomiędzy Państwami Członkowskimi oraz Komisją w ramach Stałego Komitetu Weterynaryjnego;

Zważywszy, że ostateczny termin przeniesienia do prawa krajowego ustalono w Artykule 29 na dzień 1 stycznia 1994r., nie powinien wpłynąć na zniesienie kontroli weterynaryjnych na granicach w dniu 1 stycznia 1993r.,

UCHWALIŁA NINIEJSZĄ DYREKTYWĘ:

93/120/EEC

RADA WSPÓLNOT EUROPEJSKICH,

Zgodnie z Traktatem ustanawiającym Wspólnotę Europejską, a w szczególności z Artykułem 43 tamże,

Zgodnie z wnioskiem Komisji,

Zgodnie z opinią Parlamentu Europejskiego,

Zgodnie z opinią Komitetu Ekonomiczno-Społecznego, Zważywszy, że w świetle rozwoju przemysłu drobiowego z większymi i bardziej intensywnymi jednostkami, występuje potrzeba dostosowania pewnych aspektów Dyrektywy 90/539/EEC w zakresie warunków zdrowia zwierząt stosowanych do handlu w ramach Wspólnoty, oraz do importu z krajów trzecich drobiu i jaj wylęgowych w celu sprecyzowania wymagań oraz ułatwienia ich stosowania przez Państwa Członkowskie;

Zważywszy, że Rada uchwaliła Dyrektywę 92/66/EEC wprowadzającą środki wspólnotowe odnośnie kontroli choroby Newcastle oraz Dyrektywę 92/40/EEC wprowadzającą środki wspólnotowe odnośnie kontroli ptasiej grypy, niniejszym pozwalającą na uproszczenie Dyrektywy 90/539/EEC;

Zważywszy, że uwzględniając raport Komisji sporządzony dla Rady, dotyczący ryzyka przenoszenia choroby Newcastle oraz wymagań jakim muszą sprostać szczepionki przeciwko chorobie Newcastle, powinny, jeśli jest to stosowne, zostać stworzone przepisy pozwalające pewnym Państwom Członkowskim lub regionom na uznanie ich za obszary nie podlegające szczepieniom przeciwko chorobie Newcastle; zważywszy, że jeśli to będzie konieczne, powinny zostać stworzone przepisy umożliwiające cofnięcie statusu obszaru niepodlegającego szczepieniom przeciwko chorobie Newcastle;

Zważywszy, że konieczna jest zmiana reguł handlowych stosowanych wobec krajów trzecich, aby zapewnić ich równoważność z zasadami stosowanymi w Państwach Członkowskich, w szczególności w odniesieniu do choroby Newcastle oraz ptasiej grypy,

UCHWALIŁA NINIEJSZĄ DYREKTYWĘ:

1999/90/EC

Zgodnie z Traktatem ustanawiającym Wspólnotę Europejską, a w szczególności z Artykułem 37 tamże,

Zgodnie z wnioskiem Komisji,

Zgodnie z opinią Parlamentu Europejskiego,

Zgodnie z opinią Komitetu Ekonomiczno-Społecznego,

Zważywszy, że:

- (1) Artykuł 12 (1) Dyrektywy Rady 90/539/EEC z dnia 15 października 1990r. w zakresie warunków zdrowia zwierząt mających zastosowanie do handlu w ramach Wspólnoty oraz do importu z krajów trzecich drobiu i jaj wylęgowych ustanawiający zasady stosowane do drobiu oraz jaj wylęgowych skierowane do Państw Członkowskich lub regionów Państw Członkowskich, status których jest określany zgodnie z Artykułem 12 (2) wspomnianej Dyrektywy;
- (2) Decyzja Komisji 93/152/EEC z dnia 8 lutego 1993r. ustanawiająca kryteria stosowania szczepionek przeciwko chorobie Newcastle w świetle programów rutynowych szczepień, mająca zastosowanie od 1 stycznia 1995r.;
- (3) Jest właściwym, w rezultacie, zmodyfikowanie Dyrektywy Rady 90/539/EEC, w szczególności Artykułu 12 tamże;
- (4) Artykuł 11 tej Dyrektywy ustanawia, z powodów praktycznych, specjalny reżim odnośnie handlu wewnątrz wspólnotowego małymi ładunkami drobiu;
zważywszy, że handel nietotami powinien, jednakże zostać zawarty w ogólnych przepisach tej Dyrektywy;
- (5) Jest właściwym zmiana reguł handlowych odnoszących się do krajów trzecich poprzez wprowadzenie możliwości sporządzania dodatkowych zasad dotyczących importu drobiu oraz jaj wylęgowych, które zaoferują gwarancje w zakresie zdrowia zwierząt

przynajmniej równoważne gwarancjom określonym w Rozdziale II Dyrektywy 90/539/EEC oraz które ponadto zawierają przepisy pozwalające na wprowadzenie środków kwarantanny;

- (6) Jest właściwym, ponadto, w świetle Decyzji Rady 1999/468/EC z dnia 28 czerwca 1999r. ustanawiającej procedury użycia uprawnień wykonawczych nadanych Komisji w celu modyfikacji Dyrektywy 90/539/EEC,

UCHWALIŁA NINIEJSZĄ DYREKTYWĘ:

2000/505/EC

KOMISJA WSPÓLNOT EUROPEJSKICH,

Mając na względzie Traktat ustanawiający Wspólnotę Europejską,

Mając na względzie Dyrektywę Rady 90/539/EEC z 15 października 1990r. w sprawie warunków w zakresie zdrowia zwierząt w handlu drobiem i jajami wylęgowymi w ramach Wspólnoty i w imporcie tych produktów z krajów trzecich ostatnio zmienioną przez Dyrektywę 1999/90/EC, a zwłaszcza Artykuł 23 (1), 24, 26 (2), 27a oraz 34 tamże,

Mając na względzie Dyrektywę Rady 91/496/EEC z 15 lipca 1991r. ustanawiającą zasady odnoszące się do organizacji kontroli weterynaryjnych zwierząt wprowadzanych do Wspólnoty oraz zmieniającą Dyrektywy 89/662/EEC, 90/425/EEC oraz 90/675/EEC, ostatnio zmienioną przez Dyrektywę 96/43/EC, a zwłaszcza Artykuł 10 tamże,

Zważywszy, że:

- (1) Decyzja Komisji 96/482/EC, ostatnio zmieniona przez Decyzję 1999/549/EC, ustanawia warunki w zakresie zdrowia zwierząt oraz certyfikaty weterynaryjne dla wwozu drobiu i jaj wylęgowych, innych niż niołoty i ich jaja, z krajów trzecich włączając w to środki w zakresie zdrowia zwierząt mające zastosowanie po takim wwozie.
- (2) Mając na uwadze doświadczenie zdobyte podczas stosowania przewidzianych środków, warunki, na podstawie których dokonywany jest handel kurczętami jednodniowymi pochodzącymi z jaj wylęgowych, które zostały zaimportowane z krajów trzecich, powinny zostać zmienione. Zmiana powinna umożliwić Państwom Członkowskim wysyłkę kurcząt jednodniowych do gospodarstw znajdujących się w innym Państwie Członkowskim, zapewniając przeprowadzenia izolacji poimportowej.
- (3) Konieczna jest zatem zmiana wzoru certyfikatu ustanowionego odpowiednio w Załączniku IV do Dyrektywy 90/539/EEC oraz Decyzji 96/482/EC.
- (4) Koniecznym jest aby właściwe władze Państwa Członkowskiego wysyłki informowały właściwe władze miejsca końcowego przeznaczenia kurcząt jednodniowych poprzez system ANIMO o wymogach w zakresie zdrowia zwierząt dotyczących okresu izolacji, które należy stosować w takich przypadkach.
- (5) Środki przewidziane w niniejszej Decyzji są zgodne z opinią Stałego Komitetu Weterynaryjnego,

UCHWALIŁA NINIEJSZĄ DECYZJĘ:

ROZDZIAŁ I

Przepisy ogólne

Artykuł 1

1. Niniejsza Dyrektywa określa **warunki dotyczące zdrowia zwierząt** w handlu drobiem i jajami wylęgowymi w ramach Wspólnoty i w imporcie tych produktów z krajów trzecich.
2. Niniejszej Dyrektywy nie stosuje się do drobiu przeznaczonego na wystawy, pokazy lub konkursy.

Artykuł 2

Dla celów niniejszej Dyrektywy 'urzędowy lekarz weterynarii' i 'kraj trzeci' oznaczają urzędowego lekarza weterynarii i kraj trzeci w znaczeniu Dyrektywy 72/462/EEC.

Dodatkowo:

1. 'drób' oznaczać będzie kury, indyki, przepiórki, kaczki, gęsi, perliczki, gołębie, bażanty i kuropatwy hodowane lub trzymane w niewoli dla celów rozplodowych, produkcji mięsa lub jaj na cele konsumpcyjne, lub też dla odtworzenia zasobów ptactwa łownego;
2. 'jaja wylęgowe' oznaczać będą jaja do inkubacji, zniesione przez drób określony w punkcie 1;
3. 'pisklęta jednodniowe' oznaczać będą cały drób 72-godzinny i młodszy, jeszcze nie karmiony; jednakże kaczki Barbary (*Cairina moschata*) lub ich krzyżówki mogą być karmione;
4. 'drób rozplodowy' oznaczać będzie drób w wieku 72 godzin i starszy, przeznaczony do produkcji jaj wylęgowych;
5. 'drób produkcyjny' oznaczać będzie drób w wieku 72 godzin i starszy, hodowany do produkcji mięsa i/lub jaj przeznaczonych do spożycia (lub do odtworzenia zasobów ptactwa łownego);

6. 'drób ubojowy' oznaczać będzie drób przesyłany bezpośrednio do ubojni na ubój natychmiast po przybyciu, a w każdym razie przed upływem 72 godzin;
7. 'stado' oznaczać będzie cały drób w tym samym stanie zdrowia i o tym samym **statusie** immunologicznym, hodowany w tych samych pomieszczeniach lub w tym samym ogrodzeniu i stanowiący jednolitą jednostkę zootechniczną;
8. 'gospodarstwo' oznaczać będzie obiekt - w skład którego może wchodzić zakład - używany do hodowli lub trzymania drobiu rozplodowego lub produkcyjnego;
9. 'zakład' oznaczać będzie obiekt lub część obiektu, która zajmuje jedną parcelę i jest przeznaczona do wykonywania następujących czynności:
 - (a) zakład prowadzący hodowlę rasową: zakład, który produkuje jaja wylęgowe do produkcji drobiu rozplodowego;
 - (b) zakład rozplodowy: zakład, który produkuje jaja wylęgowe do produkcji drobiu produkcyjnego;
 - (c) zakład hodowlany:
 - (i) albo zakład hodowli drobiu rozplodowego, będący zakładem, który hodzi drób rozplodowy do momentu wejścia w fazę reprodukcji;
 - lub
 - (ii) zakład hodowli drobiu produkcyjnego, będący zakładem, który hodzi nioski produkcyjne do momentu wejścia w fazę lęgową;
 - (d) wylęgarnia: zakład, który zajmuje się inkubacją i wylęgiem jaj oraz dostarcza piskląt jednodniowych;
10. 'autoryzowany lekarz weterynarii' oznaczać będzie lekarza weterynarii upoważnionego przez właściwy urząd weterynaryjny, na jego odpowiedzialność, do przeprowadzania kontroli przewidzianych w niniejszej Dyrektywie w określonym zakładzie;
11. 'zatwierdzone laboratorium' oznaczać będzie laboratorium położone na terytorium Państwa Członkowskiego, zatwierdzone przez właściwy urząd weterynaryjny na jego odpowiedzialność, dla celów przeprowadzania testów diagnostycznych przewidzianych w niniejszej Dyrektywie;
12. 'inspekcja sanitarna' oznaczać będzie wizytację przeprowadzoną przez urzędowego lekarza weterynarii lub autoryzowanego lekarza weterynarii w celu sprawdzenia stanu zdrowia całego drobiu w zakładzie;
13. 'choroby obowiązkowo notyfikowane' oznaczać będą choroby wyszczególnione w Aneksie V;
14. 'miejsce wybuchu choroby' oznaczać będzie miejsce w znaczeniu Dyrektywy 82/894/EEC;
15. [uchylony przez 93/120/EEC](#)
16. 'stacja kwarantanny' oznaczać będzie pomieszczenia w których drób jest trzymany w całkowitej izolacji i z dala od bezpośrednich bądź pośrednich kontaktów z innym drobiem, tak, aby umożliwić długoterminową obserwację i przeprowadzanie testów dla chorób wyszczególnionych w Aneksie V;
17. 'ubój sanitarny' oznaczać będzie zniszczenie, z zachowaniem wszelkich koniecznych środków ochrony zdrowia łącznie z dezynfekcją, w miejscu wybuchu choroby, całego drobiu i produktów, które są zakażone lub podejrzane o zakażenie.

ROZDZIAŁ II

Przepisy dla handlu w ramach Wspólnoty

Artykuł 3

1. Państwa Członkowskie przedłożą Komisji do 1 lipca 1991 plan opisujący środki krajowe, które

zamierzają wprowadzić w życie w celu zapewnienia przestrzegania przepisów określonych w Aneksie II dotyczących licencjonowania zakładów dla celów handlu drobiem i jajami wylęgowymi w ramach Wspólnoty.

2. Komisja zbada plany. Zgodnie z procedurą określoną w Artykule 32, plany mogą zostać zatwierdzone, lub też mogą **zostać** uzupełnione lub zmienione, przed udzieleniem licencji.

3. Zgodnie z procedurą wspomnianą w paragrafie 2, poprawki lub dodatki do planu zatwierdzonego zgodnie z wymienionym paragrafem mogą być:

- zatwierdzone na żądanie zainteresowanego Państwa Członkowskiego, w celu uwzględnienia zmiany w sytuacji tego Państwa Członkowskiego, lub
- wymagane w celu uwzględnienia postępu w metodach zapobiegania i kontroli choroby.

Artykuł 4

Każde Państwo Członkowskie wyznaczy krajowe laboratorium porównawcze do koordynowania metod diagnostycznych przewidzianych w niniejszej Dyrektywie oraz ich stosowania przez zatwierdzone laboratoria położone na jego terytorium. Te laboratoria porównawcze wyszczególnione są w Aneksie I.

Artykuł 5

W celu dopuszczenia do handlu we Wspólnocie

- (c) jaja wylęgowe, pisklęta jednodniowe, drób rozplodowy i drób produkcyjny **muszą** spełniać warunki określone w Artykułach 6, 12, 15 i 17. **Muszą także spełniać wszelkie** warunki określone na podstawie Artykułów 13 i 14.

Dodatkowo:

-jaja wylęgowe **muszą** spełniać warunki określone w Artykule 7,

-pisklęta jednodniowe **muszą** spełniać warunki określone w Artykule 8,

-drób rozplodowy i drób produkcyjny **muszą** spełniać warunki określone w Artykule 9;

- (e) drób ubojowy **musi** spełniać warunki wytyczone w Artykułach 10, 12, 15 i 17 i warunki określone na podstawie Artykułów 13 i 14;

- (f) Drób (łącznie z pisklętami jednodniowymi) przeznaczony do odtworzenia zasobów ptactwa łownego **musi** spełniać warunki określone w Artykułach 10a, 12, 15 i 17 i warunki określone na podstawie Artykułów 13 i 14.

Artykuł 6

Jaja wylęgowe, pisklęta jednodniowe, drób rozplodowy i drób produkcyjny **muszą** pochodzić z:

1. zakładów, które spełniają następujące wymogi:

(a) posiadają licencję i numer wyróżniający nadane przez właściwy urząd, zgodnie z zasadami określonymi w Rozdziale I Aneksu II;

(b) nie mogą one w czasie wysyłki być przedmiotem jakichkolwiek ograniczeń **w zakresie zdrowia zwierząt** stosowanych do drobiu;

(c) nie mogą się znajdować na obszarze, **który ze względu na zdrowie zwierząt obłożony jest ograniczeniami zgodnymi z ustawodawstwem Wspólnoty, w wyniku wybuchu choroby na którą drób jest podatny;**

2. Stado, które w czasie wysyłki nie wykazuje żadnych objawów klinicznych lub podejrzenia choroby **zakaźnej drobiu.**

Artykuł 7

W czasie wysyłki, jaja wylęgowe **muszą**:

1. pochodzić ze stad, które:

- przebywały dłużej niż sześć tygodni w jednym lub więcej zakładów Wspólnoty określonych w Artykule 6 (1) (a),

- jeżeli **są zaszczepione**, to zostały zaszczepione zgodnie z warunkami szczepień przedstawionymi w Aneksie III;

- albo przeszły badanie **w zakresie zdrowia zwierząt** przeprowadzone przez urzędowego lekarza weterynarii lub autoryzowanego lekarza weterynarii w ciągu 72 godzin poprzedzających wysyłkę i w czasie badania nie wykazywały żadnych objawów klinicznych lub podejrzenia choroby **zakaźnej**;

- albo były poddawane comiesięcznym kontrolom w zakresie zdrowia przeprowadzanym przez urzędowego lekarza weterynarii lub upoważnionego lekarza weterynarii, przy czym ostatnia kontrola miała miejsce w ciągu 31 dni od wysyłki. Jeżeli zostanie wybrany ten wariant, wówczas urzędowy lekarz weterynarii lub upoważniony lekarz weterynarii przeprowadza kontrolę dokumentacji dotyczącej statusu zdrowotnego stada oraz ocenia jego aktualny status zdrowotny na podstawie aktualnych informacji dostarczonych przez osobę zajmującą się stadem podczas 72 godzin poprzedzających wysyłkę. W przypadku gdy dokumentacja lub inne informacje dają podstawy do podejrzeń wystąpienia choroby, stada **muszą** zostać poddane badaniom przeprowadzonym przez urzędowego lekarza weterynarii lub upoważnionego lekarza weterynarii, który wykluczy możliwość choroby **zakaźnej drobiu**;

2. być oznakowane zgodnie z **Rozporządzeniem** Komisji (EEC) nr 1868/77;

4. przejść dezynfekcję zgodnie z instrukcjami urzędowego lekarza weterynarii;

Dodatkowo, jeśli choroby zakaźne drobiu, które mogą być przenoszone przez jaja, rozwija się w stadzie, które dostarczyło jaj wylęgowych podczas okresu ich inkubacji, dana wylęgarnia i władza lub władze odpowiedzialne za tą wylęgarnię, jak również stado z którego pochodzą muszają zostać zgłoszone.

Artykuł 8

Pisklęta jednodniowe muszają:

- (a) pochodzić z wylęgu z jaj wylęgowych spełniających wymogi Artykułów 6 i 7;
- (b) spełniać warunki szczepień przedstawione w Aneksie III, jeżeli zostały [zaszczepione](#);
- (c) nie wykazywać w czasie wysyłki żadnych oznak uzasadniających podejrzenie chorób na podstawie Aneksu II, Rozdział II, B 2 (g) i (h).

Artykuł 9

W czasie wysyłki, drób rozplodowy i drób produkcyjny musi:

- (a) przebywać od wylęgu lub przez ponad sześć tygodni w jednym lub więcej zakładów Wspólnoty określonych w Artykule 6 (1) (a),
- (b) spełniać warunki szczepień przedstawione w Aneksie II, jeżeli zostały [zaszczepione](#);
- (c) zostać poddany badaniu zdrowia przeprowadzonemu przez urzędowego lub autoryzowanego lekarza weterynarii w ciągu 48 godzin poprzedzających wysyłkę i w czasie wysyłki, nie wykazywać żadnych objawów klinicznych lub uzasadniających podejrzenie choroby [zakaźnej drobiu](#).

Artykuł 10

W czasie wysyłki, drób ubojowy musi pochodzić z gospodarstwa:

- (a) w którym przebywał od czasu wylęgu lub przez ponad 21 dni;
- (b) które nie jest przedmiotem jakichkolwiek ograniczeń [w zakresie zdrowia zwierząt](#) stosowanych do drobiu;
- (c) w którym przeprowadzone przez urzędowego lub autoryzowanego lekarza weterynarii w ciągu 5 dni poprzedzających wysyłkę badanie stanu zdrowia stada z którego ma zostać pobrana partia przeznaczona na ubój nie odkryło [w tym stadzie](#) żadnych objawów klinicznych lub uzasadniających podejrzenie choroby [zakaźnej drobiu](#);
- (h) które nie znajduje się na obszarze [poddanym, dla zapewnienia zdrowia zwierząt, restrykcyjnym środkom zgodnym z ustawodawstwem Wspólnoty, na skutek wybuchu choroby, na którą drób jest podatny](#).

Artykuł 10a

1. W czasie wysyłki, drób ponad 72 godzinny przeznaczony do odtworzenia zasobów dzikiego ptactwa łownego musi pochodzić z gospodarstwa:

- (a) w którym był trzymany od wylęgu lub przez ponad 21 dni i w którym nie miał styczności z nowo przybyłym drobiem podczas dwóch tygodni poprzedzających wysyłkę;
- (b) które nie jest przedmiotem żadnych ograniczeń w zakresie zdrowia zwierząt stosujących się do drobiu;
- (c) w którym badanie w zakresie zdrowia, przeprowadzone przez urzędowego lekarza weterynarii lub upoważnionego lekarza weterynarii podczas 48 godzin poprzedzających wysyłkę, w stadzie z którego ma pochodzić wysyłka nie ujawniło żadnych objawów klinicznych lub podejrzenia występowania choroby [zakaźnej drobiu](#) w danym stadzie;
- (d) które nie jest usytuowane na obszarze, który ze względu na powody związane ze zdrowiem zwierząt jest obłożony zakazem zgodnie z ustawodawstwem Wspólnoty w wyniku wybuchu choroby, na którą drób jest podatny

2. Artykułów 6 i 9a nie stosuje się do drobiu opisanego w paragrafie 1.

Artykuł 11

1. Wymóg Artykułów 5 do 10 i 15 nie obowiązuje w handlu drobiem i jajami wylęgowymi w ramach Wspólnoty odnośnie partii zawierających mniej niż 20 jednostek.

2. Jednakże, drób i jaja wylęgowe wspomniane w paragrafie 1 muszają w czasie wysyłki pochodzić ze stad które:

- przebywały we Wspólnotcie od czasu wylęgu [lub](#) przez przynajmniej trzy miesiące,

- nie wykazują żadnych klinicznych objawów zakaźnej choroby drobiu w czasie wysyłki,
- spełniają warunki szczepień przedstawione w Aneksie III, **jeżeli zostały zaszczepione**,
- nie są przedmiotem **jakichkolwiek ograniczeń w zakresie zdrowia zwierząt** stosowanych do drobiu,
- nie znajdują się na obszarze poddanym, dla zapewnienia zdrowia zwierząt, restrykcyjnym środkom zgodnym z ustawodawstwem Wspólnoty, na skutek wybuchu choroby, na którą drób jest podatny;

Wszystkie ptaki w przesyłce muszą mieć wyniki ujemne w testach serologicznych na obecność przeciwciał *Salmonella pullorum* i *Salmonella gallinarum*, zgodnie z Aneksem II, Rozdział III, w miesiącu poprzedzającym wysyłkę. W przypadku jaj wylęgowych lub piskląt jednodniowych, stado z którego pochodzą, musi zostać poddane testom serologicznym w kierunku *Salmonella pullorum* i *Salmonella gallinarum* w ciągu trzech miesięcy poprzedzających wysyłkę, na poziomie który daje 95 % pewność wykrycia infekcji, przy 5 % próbie.

3. Przepisy paragrafów 1 i 2 nie są stosowane do wysyłek zawierających nietoty lub jaja wylęgowe nietotów.

Artykuł 12

1. W przypadku wysyłki drobiu i jaj wylęgowych z Państw Członkowskich lub regionów Państw Członkowskich, które stosują szczepienia drobiu opisanego w Artykule 1 przeciw chorobie Newcastle, do Państwa Członkowskiego lub regionu Państwa Członkowskiego, którego status został określony zgodnie z paragrafem 2 poniżej, obowiązują następujące zasady:

(a) jaja wylęgowe muszą pochodzić ze stad, które:

- nie są szczepione,
- lub są szczepione przy użyciu szczepionki inaktywowanej, lub
- są szczepione przy użyciu żywej szczepionki, pod warunkiem, że szczepienie miało miejsce przynajmniej 30 dni przed zebraniem jaj wylęgowych;

(b) pisklęta jednodniowe (**łącznie z pisklętami przeznaczonymi do odtworzenia zasobów ptactwa łownego**) nie mogą być szczepione przeciwko chorobie Newcastle i muszą pochodzić z:

- jaj wylęgowych spełniających warunki określone w punkcie (a), **oraz**
- wylęgarni, w której praktyki robocze zapewniają aby takie jaja były inkubowane w czasie i miejscu całkowicie oddzielnym od czasu i miejsca inkubacji jaj nie spełniających warunków określonych w punkcie (a);

(c) drób rozplodowy i produkcyjny:

- nie może być szczepiony przeciw chorobie Newcastle, i
- musi być odizolowany przez 14 dni przed wysyłką, albo w gospodarstwie, albo na stacji kwarantanny pod nadzorem urzędowego lekarza weterynarii. W związku z tym **żaden drób** odpowiednio w gospodarstwie pochodzenia lub w stacji kwarantanny nie **może** być szczepiony przeciw chorobie Newcastle podczas 21 dni poprzedzających wysyłkę i żaden ptak, który nie jest przeznaczony do wysyłki nie może wejść na teren gospodarstwa lub stacji kwarantanny w tym czasie; dodatkowo, nie można przeprowadzać żadnych szczepień w stacjach kwarantanny, i
- **musi przejść**, podczas 14 dni poprzedzających wysyłkę, reprezentatywne testy serologiczne, **z ujemnymi wynikami**, w celu wykrycia antyciał choroby Newcastle zgodnie ze szczegółowymi zasadami przyjętymi na mocy procedury określonej w artykule 32;

(d) drób ubojowy musi pochodzić ze stad, które:

- jeżeli nie są szczepione przeciw chorobie Newcastle spełniają wymóg określony w trzecim ustępie punktu (c),
- jeżeli są szczepione, **to** przeszły, w ciągu 14 dni poprzedzających wysyłkę i na podstawie reprezentatywnej próbki test, w celu wyizolowania wirusa choroby Newcastle, przestrzegający szczegółowych zasad przyjętych zgodnie z procedurą określoną w artykule 32.

2. Jeżeli Państwo Członkowskie lub region czy też regiony Państwa Członkowskiego chcą zostać uznane za obszary nie podlegające szczepieniom przeciwko chorobie Newcastle, mogą przedstawić program określony w Artykule 13 (1).

Komisja weryfikuje programy przedstawione przez Państwa Członkowskie. Programy mogą zostać zatwierdzone, stosownie do kryteriów określonych w Artykule 13(1), zgodnie z procedurą określoną w Artykule 32. Jakikolwiek dodatkowe gwarancje, ogólne lub szczegółowe, które mogą być wymagane w handlu wewnątrz Wspólnoty mogą zostać zdefiniowane zgodnie z tą samą procedurą.

W przypadku gdy Państwo Członkowskie lub region Państwa Członkowskiego uważa, że osiągnął status obszaru nie podlegającego szczepieniom przeciwko chorobie Newcastle, wniosek jest składany do Komisji o nadanie statusu obszaru nie podlegającego szczepieniom przeciwko chorobie Newcastle zgodnie z procedurą określoną w Artykule 32.

Czynnikami, które należy brać pod uwagę przy rozpatrywaniu wniosku o nadanie Państwu Członkowskiemu lub regionowi statusu obszaru nie podlegającego szczepieniom przeciwko chorobie Newcastle, są dane opisane w Artykule 14 (1),a w szczególności następujące kryteria:

- szczepienia drobiu, opisanego w Artykule 1, przeciwko chorobie Newcastle nie były dopuszczone w okresie poprzedzających 12 miesięcy, z wyjątkiem obowiązkowych szczepień gołębi pocztowych opisanych w Artykule 17 (3) Dyrektywy 92/66/EEC,
- stada rozplodowe powinny być badane serologicznie, przynajmniej raz w roku, na obecność choroby Newcastle zgodnie z szczegółowymi zasadami przyjętymi w ramach procedury określonej w Artykule 32,
- w gospodarstwach nie powinien znajdować się zaden drób, który był szczepiony przeciwko chorobie Newcastle w ciągu ostatnich 12 miesięcy, z wyjątkiem gołębi pocztowych szczepionych zgodnie z Artykułem 17 (3) Dyrektywy 92/66/EEC.

3. Komisja może zawiesić status obszaru nie podlegającego szczepieniom przeciwko chorobie Newcastle zgodnie z procedurą określoną w Artykule 32 w przypadku:

- (ii) albo poważnego epizootycznego przypadku choroby Newcastle, którego nie udaje się opanować;
- (iii) lub zniesienia ograniczeń prawnych zakazujących stosowania rutynowych szczepień przeciwko chorobie Newcastle.

4. (uchylony)

Artykuł 13

1. Jeżeli Państwo Członkowskie przygotowuje lub przygotowało program fakultatywnej lub obowiązkowej kontroli choroby, na którą drób jest podatny, może przedstawić ten program Komisji, wyszczególniając zwłaszcza:

- rozprzestrzenianie się choroby na jego terytorium ,
- uzasadnienie programu po uwzględnieniu znaczenia choroby i prawdopodobnych zysków z programu w stosunku do jego kosztu,
- obszar geograficzny, na którym program zostanie wprowadzony,
- kategorie statusowe, które należy zastosować do zakładów drobiowych, standardy, które muszą być przestrzegane w każdej kategorii, i procedury testowe, które będą stosowane,
- procedury monitorujące programu,
- działania, jakie należy podjąć, jeżeli z jakiegoś powodu zakład utraci swój status,
- środki, jakie należy zastosować, jeżeli rezultaty testów przeprowadzonych zgodnie z postanowieniami programu są pozytywne.

2. Komisja zbada programy przedstawione przez Państwa Członkowskie. Programy mogą zostać zatwierdzone przy spełnieniu kryteriów wymienionych w paragrafie 1, zgodnie z procedurą określoną w artykule 32. Wszelkie dodatkowe gwarancje, ogólne lub szczególne, które mogą być wymagane w handlu w ramach Wspólnoty, mogą być określone zgodnie z tą samą procedurą. Takie gwarancje nie mogą przekraczać gwarancji żądanych przez Państwo Członkowskie na jego własnym terytorium.

W przypadku programów przedstawionych Komisji przed 1 lipca 1991 decyzje co do ich zatwierdzenia i dodatkowych gwarancji handlowych powinny być podjęte przed 1 stycznia 1992.

3. Programy przedłożone przez Państwa Członkowskie mogą być zmienione lub uzupełnione zgodnie z procedurą określoną w artykule 32. Poprawki lub dodatki do programów już zatwierdzonych lub gwarancji określonych zgodnie z paragrafem 2 mogą być zatwierdzone zgodnie z tą samą procedurą.

Artykuł 14

1. Jeżeli Państwo Członkowskie uważa, że jego terytorium lub część jego terytorium jest wolna od jednej z chorób, na którą drób jest podatny, przedstawi Komisji stosowną dokumentację na poparcie swojej opinii, określającą w szczególności:

- charakter choroby i historię jej występowania w tym państwie członkowskim,
- wyniki przeprowadzenia testów nadzoru opartych na badaniach serologicznych, mikrobiologicznych, lub patologicznych i na fakcie, że choroba musi być z urzędu notyfikowana właściwym władzom,
- okres czasu w jakim przeprowadzono nadzór,
- odpowiednio, okres podczas którego zakazane było szczepienie przeciw chorobie oraz obszar geograficzny objęty zakazem,
- działania podjęte dla zweryfikowania , czy dany obszar pozostaje wolny od choroby.

2. Komisja zbada dokumentację przedłożoną przez Państwa Członkowskie. Dodatkowe gwarancje, ogólne lub szczególne, które mogą być wymagane w handlu w ramach Wspólnoty, mogą być określone zgodnie z procedurą określoną w Artykule 32. Takie gwarancje nie mogą przekraczać gwarancji żądanych przez Państwo Członkowskie na jego własnym terytorium. Jeżeli uzasadnienie zostanie przedłożone przed 1 lipca 1991, decyzje dotyczące dodatkowych gwarancji powinny być podjęte przed 1 stycznia 1992,

3. Zainteresowane Państwo Członkowskie **zawiadomi** Komisję o wszelkich zmianach w szczegółach wymienionych w paragrafie 1. Gwarancje zdefiniowane jak w paragrafie 2 mogą, w świetle takiej notyfikacji zostać zmienione lub wycofane zgodnie z procedurą określoną w Artykule 32.

Artykuł 15

1. „Pisklęta jednodniowe” i jaja wylęgowe muszą być przewożone:

- albo w zaprojektowanych do tego celu **nieużywanych pojemnikach** jednorazowych, **które po jednorazowym użyciu zostają zniszczone**,
- albo w **pojemnikach**, które mogą być ponownie użyte pod warunkiem, że zostaną przedtem **oczyszczone i zdezynfekowane**.

W każdym przypadku takie pojemniki muszą:

(a) mieścić wyłącznie pisklęta jednodniowe lub jaja wylęgowe tego samego gatunku, kategorii i typu drobiu, pochodzące z tego samego zakładu;

(b) posiadać następujące oznaczenia:

- nazwę Państwa Członkowskiego **i region pochodzenia**,
- numer licencji zakładu pochodzenia, przewidziany w Aneksie II, Rozdział I (2),
- liczbę piskląt lub jaj **w każdym pudełku**,
- gatunek drobiu, do którego należą jaja lub pisklęta,

2. Pudeła przechowujące pisklęta jednodniowe lub jaja wylęgowe mogą być pogrupowane do przewozu w odpowiednich kontenerach. Liczba pudeł w ten sposób pogrupowanych i oznaczenia wymienione w paragrafie 1 (b) muszą być wskazane na tych **pojemnikach**.

3. Drób rozplodowy i produkcyjny musi być przewożony w skrzyniach lub klatkach:

- które mieszczą tylko drób tego samego gatunku, kategorii i typu, pochodzące z tego samego zakładu;
- posiadających numer licencji zakładu pochodzenia przewidziany w Aneksie II, Rozdział I (2),

- **uchylony**

4. (a) Drób rozplodowy i produkcyjny oraz pisklęta jednodniowe muszą być bez zwłoki dostarczone do zakładu przeznaczenia, bez wchodzenia w kontakt z innymi żywymi ptakami, z wyjątkiem drobiu rozplodowego i produkcyjnego i piskląt jednodniowych spełniających warunki określone w niniejszej Dyrektywie.

(b) drób ubojowy musi być dostarczony bez opóźnienia do ubojni przeznaczenia, bez wchodzenia w kontakt z innym drobiem, z wyjątkiem drobiu ubojowego spełniającego warunki określone niniejszą Dyrektywą.

(c) drób przeznaczony do odtworzenia zasobów ptactwa łownego musi być dostarczony bez opóźnienia do miejsca przeznaczenia, bez wchodzenia w kontakt z innym drobiem, z wyjątkiem drobiu przeznaczonego do odtworzenia zasobów ptactwa łownego spełniającego warunki określone niniejszą Dyrektywą.

5. Skrzynie, klatki i pojazdy muszą być zaprojektowane tak, aby:

- uniemożliwiały utratę ekskrementów i minimalizowały utratę piór podczas przewozu;
- **umożliwiały** wizualną inspekcję drobiu,
- **pozwalaly** na **oczyszczenie i dezynfekcję**.

6. Pojazdy i, jeżeli nie są jednorazowego użytku, **pojemniki**, skrzynie i klatki muszą, przed załadowaniem i rozładowaniem, być oczyszczone i zdezynfekowane stosownie do instrukcji właściwego urzędu danego Państwa Członkowskiego.

Artykuł 16

Drób wymieniony w Artykule 15 (4) nie może być przewożony poprzez obszary zakażone ptasią influencją lub chorobą Newcastle, chyba, że drogą główną lub kolejną.

Artykuł 17

W handlu między Państwami Członkowskimi drób i jaja wylęgowe muszą podczas przewozu do miejsca przeznaczenia być zaopatrzone w świadectwo zdrowia, które:

- odpowiada stosownemu modelowi w Aneksie IV,
- jest podpisane przez urzędowego lekarza weterynarii,
- jest sporządzone w dniu załadowania w języku lub językach wysyłającego Państwa Członkowskiego i w języku lub językach urzędowych Państwa Członkowskiego miejsca przeznaczenia,
- jest ważne przez pięć dni,
- składa się z pojedynczej kartki,
- jest normalnie wykonane dla jednego odbiorcy,

- jest opatrzone pieczęcią i podpisem w kolorze innym od koloru świadectwa.

Artykuł 18

Państwa Członkowskie miejsca przeznaczenia mogą, przestrzegając ogólnych postanowień Traktatu, udzielić jednemu lub kilku Państwom Członkowskim wysyłki ogólnych autoryzacji lub autoryzacji ograniczonych do szczególnych przypadków zezwalających na wwiezienie na ich terytorium drobiu oraz jaj wylęgowych bez świadectwa przewidzianego w Artykule 17.

Artykuł 19

uchylony przez Dyrektywę 93/120/EEC

ROZDZIAŁ III

Przepisy dla importu z krajów trzecich

Artykuł 20

Drób i jaja wylęgowe importowane do Wspólnoty muszą spełniać warunki określone w Artykułach 21 do 24.

Artykuł 21

1. Drób i jaja wylęgowe muszą mieć początek w kraju trzecim lub części kraju trzeciego znajdującego się na liście sporządzonej przez Komisję zgodnie z

procedurą określoną w Artykule 32. Lista ta może być uzupełniona lub zmieniona zgodnie z procedurą określoną w Artykule 33.

2. Podczas podejmowania decyzji co do tego, czy kraj trzeci lub jego część mogą zostać umieszczone na liście wymienionej w paragrafie 1, należy szczególnie uwzględnić:

(a) stan zdrowia drobiu, innych zwierząt domowych i dzikich w kraju trzecim, zwracając szczególną uwagę na egzotyczne choroby zwierzęce, i sytuację sanitarną na obszarze przyległym, jeżeli którekolwiek z nich może zagrozić zdrowiu ludzi i zwierząt w Państwach Członkowskich;

(b) regularność i szybkość dostarczania przez kraj trzeci informacji odnośnie istnienia zakaźnych chorób zwierzęcych na jego terytorium, w szczególności chorób znajdujących się na listach A i B Międzynarodowego Urzędu Epizootii;

(c) przepisy tego kraju dotyczące kontroli i zapobiegania chorobom zwierząt;

(d) strukturę służb weterynaryjnych w kraju i ich uprawnień;

(e) organizację i wprowadzanie w życie środków w celu zapobiegania i kontrolowania zakaźnych chorób zwierzęcych;

(f) gwarancje, jakich może udzielić kraj trzeci odnośnie przestrzegania niniejszej Dyrektywy;

(g) przestrzeganie przepisów Wspólnoty dotyczących hormonów i rodników

3. Lista wspomniana w paragrafie 1 i jakiegokolwiek jej zmiany będą publikowane w Dzienniku Urzędowym Wspólnot Europejskich.

Artykuł 22

1. Drób i jaja wylęgowe muszą pochodzić z krajów trzecich:

(a) w których ptasia grypa i choroba Newcastle, jak to zostało określone odpowiednio w Dyrektywach Rady 92/40/EEC i 92/66/EEC, są chorobami podlegającymi urzędowemu obowiązkowi zgłoszenia.

(b) wolnych od ptasiej grypy i choroby Newcastle,

lub

które, pomimo tego że nie są wolne od tych chorób, stosują środki w celu ich kontroli, które są przynajmniej równoważne środkom określonym odpowiednio w Dyrektywach 92/40/EEC i 92/66/EEC

2. Dodatkowe kryteria stosowane do klasyfikacji krajów trzecich w świetle paragrafu 1 (b), a szczególnie w stosunku do typu użytej szczepionki, zostaną przyjęte zgodnie z procedurą określoną w Artykule 32 przed 1 stycznia 1995r.

3. Komisja może, zgodnie z procedurą określoną w Artykule 32, zdecydować pod jakimi warunkami paragraf 1 będzie stosowany jedynie na części terytorium kraju trzeciego.

Artykuł 23

1. Drób i jaja wylęgowe mogą być importowane z terytorium kraju trzeciego lub części terytorium kraju trzeciego umieszczonego na liście sporządzonej zgodnie z Artykułem 21 (1) tylko wtedy, gdy pochodzą one ze stad, które:

- (a) przed wysyłką przebywały bez przerwy na terytorium lub części danego terytorium takiego kraju przez okres, który zostanie ustalony zgodnie z procedurą określoną w Artykule 32;
- (b) spełniają warunki **dotyczące zdrowia zwierząt** uchwalone zgodnie z procedurą określoną w Artykule 32 dla importu drobiu i jaj wylęgowych z kraju, o którym mowa. Warunki mogą się różnić zależnie od gatunku lub kategorii drobiu.

2. Warunki **w zakresie zdrowia zwierząt** zostaną ustalone na podstawie przepisów określonych w Rozdziale II i odnoszących się do niego Aneksów. Zgodnie z procedurą określoną w Artykule 32, dany kraj trzeci może uzyskać zgodę na odstępianie od tych warunków dla konkretnego przypadku, jeżeli udziela on podobnych gwarancji zdrowia zwierząt, przynajmniej równoważnych.

Artykuł 24

1. Drób i jaja wylęgowe muszą być wyposażone w świadectwo sporządzone i podpisane przez urzędowego lekarza weterynarii eksportującego kraju trzeciego.

Świadectwo to musi:

- (a) być wydane w dniu załadowania wysyłki do Państwa Członkowskiego miejsca przeznaczenia,
- (b) być sporządzone w języku lub językach urzędowych Państwa Członkowskiego miejsca przeznaczenia,
- (c) towarzyszyć wysyłce w oryginale;
- (d) poświadczać fakt, że drób lub jaja wylęgowe spełniają wymagania niniejszej Dyrektywy i wymagania przyjęte na mocy niniejszej Dyrektywy odnośnie importu z krajów trzecich;
- (e) być ważne przez pięć dni;
- (f) składać się z pojedynczej kartki;
- (g) być wykonane dla jednego odbiorcy;
- (h) być opatrzone pieczęcią **i podpisem** w kolorze innym od koloru świadectwa.

Artykuł 25

Inspekcje na miejscu będą przeprowadzane przez ekspertów weterynaryjnych Państw Członkowskich i Komisji w celu zapewnienia skutecznego stosowania wszystkich postanowień niniejszej Dyrektywy.

Eksperci Państw Członkowskich odpowiedzialni za te inspekcje zostaną wyznaczeni przez Komisję na podstawie propozycji Państw Członkowskich.

Inspekcje będą przeprowadzane w imieniu Wspólnoty, która będzie ponosiła ich koszty.

Częstotliwość tych inspekcji i procedury inspekcji zostaną sprecyzowane zgodnie z procedurą określoną w Artykule 32.

Artykuł 26

1. Komisja może zgodnie z procedurą określoną w Artykule 33, podjąć decyzję o ograniczeniu importu z kraju trzeciego lub części kraju trzeciego do określonych gatunków, do jaj wylęgowych, do drobiu rozplodowego lub produkcyjnego, do drobiu ubojowego lub drobiu przeznaczonego na cele specjalne.

2. Komisja może zdecydować, zgodnie z procedurą określoną w Artykule 32, **że drób importowany, jaja wylęgowe lub drób wylężony z jaj importowanych ma być poddany kwarantannie lub odizolowany przez okres czasu, który nie może przekroczyć dwóch miesięcy.**

Artykuł 27

uchylony przez Dyrektywę 91/496/EEC

Artykuł 27a

Pomimo Artykułów 20, 22, 23 oraz 24, Komisja może zgodnie z procedurą określoną w Artykule 32, zdecydować o dopuszczeniu importu drobiu i jaj wylęgowych z krajów trzecich w przypadku gdy taki import nie spełnia postanowień zawartych w Artykułach 20,

22, 23 oraz 24. Szczegółowe zasady dla takiego importu są opracowywane zgodnie z tą samą procedurą. Takie zasady powinny zapewniać gwarancje zdrowia zwierząt przynajmniej równoważne gwarancjom zdrowia zwierząt zapewnionych w Rozdziale II niniejszej Dyrektywy, włączając w to obowiązkową kwarantannę oraz badania w kierunku ptasiej grypy, choroby Newcastle oraz innych istotnych chorób.

Artykuł 28

Po przybyciu do Państwa Członkowskiego miejsca przeznaczenia, drób ubojowy musi być zabrany bezpośrednio do rzeźni w celu możliwie najszybszego uboju.

Bez uszczerbku dla jakichkolwiek szczególnych warunków, które mogą zostać przyjęte zgodnie z procedurą określoną w Artykule 33, właściwy urząd Państwa Członkowskiego miejsca przeznaczenia może, ze względów zdrowia zwierząt, wyznaczyć ubojnię do której drób ma być dostarczony.

ROZDZIAŁ IV Przepisy wspólne

Artykuł 29

1. Dla celów handlu w ramach Wspólnoty, środki ochronne przewidziane Dyrektywą 89/662/EEC będą obowiązywać w stosunku do drobiu i jaj wylęgowych.

2. *uchylony przez Dyrektywę 91/496/EEC*

Artykuł 30

1. Przepisy kontroli weterynaryjnej przewidziane Dyrektywą 90/425/EEC znajdują zastosowanie do handlu drobiem i jajami wylęgowymi w ramach Wspólnoty.

2. Do Dyrektywy 90/425/EEC zostają wprowadzone następujące zmiany:

(a) W Aneksie A, punkt 1, należy umieścić następujące odniesienie:

'Dyrektywa Rady 90/539/EEC z 15 października 1990 w sprawie warunków dotyczących zdrowia zwierząt stosowanych w handlu w ramach Wspólnoty i imporcie z krajów trzecich drobiu i jaj wylęgowych

Dziennik Urzędowy nr L 303 z dnia 30 października 1990, str. 6'

(b) Z Aneksu B należy usunąć następujące ustępy:

'- żywy drób'

'- jaja przeznaczone do wylęgu'

Artykuł 31

Do daty uzyskania mocy obowiązującej przez decyzje wydane na podstawie Artykułów 20, 21 i 22, Państwa Członkowskie będą stosować do importu drobiu i jaj wylęgowych z krajów trzecich warunki przynajmniej równoważne z wynikającymi ze stosowania Rozdziału II.

Artykuł 32

1. Komisja powinna być wspierana przez Stały Komitet Weterynaryjny ustanowiony Decyzją 68/361/EEC (*), składający się z przedstawicieli Państw Członkowskich, któremu przewodniczy przedstawiciel Komisji.

2. Przedstawiciel Komisji przedłoży Komitetowi projekt środków, które należy podjąć. Komitet zaopiniuje projekt w czasie określonym przez przewodniczącego stosownie do pilności sprawy. Opinia zostanie wydana większością określoną w Artykule 205 (2) Traktatu w przypadku decyzji, które Rada ma przyjąć na wniosek Komisji. Głosy przedstawicieli Państw Członkowskich w Komitecie będą liczone w sposób określony w tym Artykule. Przewodniczący nie głosuje.

3. Komisja uchwali proponowane środki, jeżeli są one zgodne z opinią Komitetu.

4. Jeżeli zamierzone środki nie są zgodne z opinią Komitetu, lub jeżeli opinia nie została wydana, Komisja bez zwłoki przedłoży Radzie wniosek odnośnie środków, które należy zastosować.

5. Rada rozważy, kwalifikowaną większością głosów, wniosek w ciągu trzech miesięcy od dnia wniesienia.

Jeżeli, w ciągu tego okresu, Rada wypowie się przeciwko temu wnioskowi kwalifikowaną większością głosów, Komisja rozpatrzy go na nowo. Może ona przedstawić poprawiony wniosek Radzie, ponownie przedłożyć ten sam wniosek albo przedstawić projekt ustawodawczy na podstawie Traktatu.

Jeżeli Rada nie przyjmie wnioskowanych środków lub nie wyrazi sprzeciwu wobec wnioskowanych środków w przewidzianym okresie czasu Komisja przyjmuje wnioskowane środki

(*) OJ L 255, 18.10.1968, p. 23.

Artykuł 33

1. Komisja powinna być wspierana przez Stały Komitet Weterynaryjny, ustanowiony Decyzją 68/361/EEC, składający się z przedstawicieli Państw Członkowskich, któremu przewodniczą przedstawiciele Komisji.

2. Przedstawiciel Komisji przedłoży Komitetowi projekt środków, które należy podjąć. Komitet zaopiniuje projekt w czasie określonym przez przewodniczącego stosownie do pilności sprawy. Opinia zostanie wydana większością określoną w Artykule 205 (2) Traktatu w przypadku decyzji, które Rada ma przyjąć na wniosek Komisji. Głosy przedstawicieli Państw Członkowskich w Komitecie będą liczone w sposób określony w tym Artykule. Przewodniczący nie głosuje.

3. Komisja uchwala proponowane środki, jeżeli są one zgodne z opinią Komitetu.

4. Jeżeli zamierzone środki nie są zgodne z opinią Komitetu, lub jeżeli opinia nie została wydana, Komisja bez zwłoki przedłoży Radzie wniosek odnośnie środków, które należy zastosować.

5 Rada rozważy, kwalifikowaną większością głosów, wniosek w ciągu 15 dni od dnia wniesienia.

Jeżeli, w ciągu tego okresu, Rada wypowie się przeciwko temu wnioskowi kwalifikowaną większością głosów, Komisja rozpatrzy go na nowo. Może ona przedstawić poprawiony wniosek Radzie, ponownie przedłożyć ten sam wniosek albo przedstawić projekt ustawodawczy na podstawie Traktatu.

Jeżeli Rada nie przyjmie wnioskowanych środków lub nie wyrazi sprzeciwu wobec wnioskowanych środków w przewidzianym okresie czasu Komisja przyjmuje wnioskowane środki

Artykuł 34

Komisja podejmie decyzję o poprawkach do Aneksów, w szczególności w celu przystosowania ich do zmian w metodach diagnostycznych i wahania znaczenia ekonomicznego poszczególnych chorób, zgodnie z procedurą określoną w Artykule 32.

Artykuł 35

uchylony przez Dyrektywę 93/120/EEC

Artykuł 36

Państwa Członkowskie wydadzą przepisy ustawodawcze, wykonawcze i zastosują środki administracyjne niezbędne dla wykonania niniejszej Dyrektywy nie później niż 1 maja 1992 oraz bezzwłocznie powiadomią o tym Komisję.

Artykuł 37

Niniejsza Dyrektywa jest skierowana do Państw Członkowskich.

Sporządzono w Luksemburgu, 15 października 1990

W imieniu Rady
Przewodniczący
V. SACCOMANDI

ANEKS I

1. Krajowe laboratoria porównawcze dla chorób ptactwa:

Belgia	Institut National de recherches veterinaires, Groeselenberg 99, B-1180 Bruxelles
Dania	National Veterinary Laboratory, Poultry Disease Division, Hangeovej 2, DK-8200 Aarhus N
Francja	Laboratoire de Pathologie Aviaire, CNEVA, F- 22440 Ploufragan
Niemcy	Bundesforschungsanstalt für Landwirtschaft Institut für Kleintierzucht, Dornbergstraße 25/ 27, D- 3100 Celle
Grecja	Institut of Infectious Parasitic Disease of Thessaloniki, GR- Thessaloniki
Irlandia	Veterinary Research Laboratory, Abbotstown, Castleknock, IRL- County Dublin
Włochy	Instituto Zooprofilattico Sperimentale delle Venezie Via G. ORUS 2, 1- 35100 Padova
Luksemburg	Laboratoire Veterinaire de l' Etet, 54 avenue Gaston Diderich, L- 1420 Luxemburg
Holandia	Centraal Diergeneeskundig Instituut, NI- Lelystad
Portugalia	Laboratorio Nacional de Investigacao Veterinaria, PT- Lisboa
Hiszpania	Laboratorio de Sanidad y Produccion Animal, ES- Barcelona
Zjednoczone Królestwo	Central Veterinary Laboratory, Weybridge, UK- Surrey

2. Krajowe laboratoria porównawcze dla chorób ptasich wymienione w punkcie 1 są odpowiedzialne w każdym Państwie Członkowskim za koordynowanie metod diagnostycznych określonych w niniejszej Dyrektywie. W tym celu:

- (a) mogą one zaopatrywać zatwierdzone laboratoria w reagenty potrzebne do przeprowadzania testów diagnostycznych;
- (b) monitorują jakość wszystkich reagentów stosowanych przez zatwierdzone laboratoria;
- (c) organizują okresowe testy porównawcze.

ANEKS II

LICENCJONOWANIE ZAKŁADÓW

ROZDZIAŁ I

Przepisy ogólne

1. W celu uzyskania licencji od właściwego urzędu na handel wewnątrz Wspólnoty, zakłady muszą:

- (a) spełniać warunki co do urządzeń i działań wytyczone w Rozdziale II;
- (b) stosować i przestrzegać programu inwigilacji chorób zatwierdzonego przez właściwy centralny urząd weterynaryjny, biorąc pod uwagę wymagania rozdziału III;

- (c) wyposażyć każde laboratorium do przeprowadzania operacji wymienionych w punkcie (d);
- (d) podlegać nadzorowi właściwego urzędu weterynaryjnego w kontekście zorganizowanych form monitoringu stanu zdrowia zwierząt. Monitoring taki będzie zawierał w szczególności:
- przynajmniej jedną na rok wizytę inspekcyjną urzędowego lekarza weterynarii, uzupełnianą kontrolami weryfikującymi stosowanie środków higieny i działania zakładu zgodnie z warunkami Rozdziału II,
 - rejestrowanie przez farmera wszystkich informacji niezbędnych dla ciągłego monitoringu [statusu zdrowotnego](#), dokonywanego przez [właściwy urząd weterynaryjny](#);
- (e) posiadać jedynie drób określony w Artykule 2 (1).
2. Właściwy urząd przydzieli każdemu zakładowi, który spełnia warunki określone w punkcie 1 wyróżniający numer licencyjny, który może być numerem przydzielonym stosownie do [Rozporządzenia](#) (EEC) nr 2782/75

ROZDZIAŁ II

Pomieszczenia i działanie

A. Zakłady prowadzące hodowlę rasową, rozplodową i wylęgową

1. Pomieszczenia

- (a) Położenie i układ pomieszczeń musi być zgodny z typem prowadzonej produkcji, zapewniając zapobieganie zawleczeniu choroby [lub](#), w wypadku wybuchu choroby, jej kontrolowanie. Jeżeli zakład mieści kilka gatunków drobiu, musi istnieć między nimi wyraźne oddzielenie.
- (b) Pomieszczenia muszą zapewniać dobre warunki higieniczne i zezwalać na prowadzenie monitoringu [dotyczącego zdrowia](#).
- (c) Wyposażenie musi być zgodne z typem prowadzonej produkcji, i zezwalać na czyszczenie i dezynfekcję pomieszczeń i pojazdów przeznaczonych do przewozu drobiu i jaj w najodpowiedniejszym miejscu.

2. Hodowla

- (a) techniki hodowlane muszą opierać się w możliwie największym stopniu na zasadzie 'hodowli chronionej' i zasadzie '[cała ferma pełna, cała ferma pusta](#)'. Czyszczenie, dezynfekcja i depopulacja muszą mieć miejsce między partiami

- (b) zakłady prowadzące hodowlę rasową, rozplodową i na cele konsumpcyjne mogą mieścić wyłącznie drób:

- z tego samego zakładu, i/lub
- z innych zakładów prowadzących hodowlę rasową, rozplodową i na cele konsumpcyjne we Wspólnocie, które otrzymały licencję zgodnie z Artykułem 6 (a), i/lub
- importowany z krajów trzecich zgodnie z niniejszą Dyrektywą.

- (c) Zarząd zakładu musi określić zasady higieny; personel musi nosić odpowiednie ubrania robocze, a odwiedzający ubrania ochronne.

- (d) Budynki, kurniki i wyposażenie musi być utrzymywane w dobrym stanie.

- (e) Jaja muszą być zbierane kilka razy dziennie, i muszą być możliwie jak najszybciej oczyszczone i zdezynfekowane.

- (f) Farmer musi powiadamiać autoryzowanego lekarza weterynarii o wszelkich zmianach w wykonywaniu produkcji lub wszelkich innych oznakach sugerujących obecność zakaźnej choroby drobiu. Kiedy tylko zaistnieje podejrzenie obecności choroby, autoryzowany lekarz weterynarii musi przesłać próbki potrzebne do wykonania [lub](#) potwierdzenia diagnozy do zatwierzonego laboratorium.

- (g) Historia stada, rejestr i ośrodek danych muszą być przechowywane dla każdego stada przez przynajmniej dwa lata po rozdysponowaniu stadem i muszą wskazywać

- przywóz i wywóz,
- wykonywanie produkcji,
- zachorowalność i śmiertelność z [powodami](#),
- wszelkie testy laboratoryjne i ich wyniki,
- miejsce pochodzenia drobiu,
- przeznaczenie jaj.

- (h) W razie zaistnienia zakaźnej choroby drobiu, wyniki badań laboratoryjnych muszą być natychmiast przekazane autoryzowanemu weterynarzowi.

B. Wylęgarnie

1. Pomieszczenia

(a) Wylęgarnia musi być fizycznie i operacyjnie oddzielona od pomieszczeń hodowlanych. Układ pomieszczeń musi zezwalać na utrzymywanie w separacji różnych jednostek funkcjonalnych wymienionych poniżej:

- składowanie i sortowanie jaj
- dezynfekcja
- preinkubacja
- wylęganie
- przygotowanie i pakowanie towarów do wysyłki

(b) budynki muszą być chronione przed ptakami przybywającymi z zewnątrz i gryzoniami; podłogi i ściany muszą być sporządzone z materiałów trwałych nieprzenikliwych i zmywalnych; należy stosować odpowiedni typ systemów oświetlenia naturalnego lub sztucznego oraz przepływu powietrza i temperatury; należy zapewnić higieniczne usuwanie odpadów (jaj i kurcząt).

(c) Wyposażenie musi mieć gładkie i wodoodporne powierzchnie.

2. Obsługa

(a) Obsługa musi opierać się na systemie jednokierunkowego obiegu jaj, sprzętu ruchomego i personelu.

(b) Jaja lęgowe muszą:

- pochodzić z zakładów Wspólnoty prowadzących hodowlę rasową lub rozplodową licencjonowanych zgodnie z Artykułem 6 (a),
- być importowane z krajów trzecich zgodnie z niniejszą Dyrektywą.

(c) Zarząd zakładu musi określić zasady higieny; personel musi nosić odpowiednie ubrania robocze, a odwiedzający ubrania ochronne.

(d) Budynki i wyposażenie muszą być utrzymywane w dobrym stanie.

(e) Dezynfekcji muszą podlegać:

- jaja, między czasem ich przybycia i procesem inkubacji,
- inkubatory, regularnie,
- wylęgarnie i wyposażenie, po wylęgu każdej partii

(f) Należy stosować program mikrobiologicznej kontroli jakości dla oceny stanu zdrowia wylęgarni.

(g) Farmer musi powiadamiać autoryzowanego lekarza weterynarii o wszelkich zmianach w przebiegu produkcji lub wszelkich innych oznakach sugerujących obecność zakaźnej choroby drobiu. Kiedy tylko zaistnieje podejrzenie obecności choroby zakaźnej, autoryzowany lekarz weterynarii musi przesłać próbki potrzebne do wykonania i potwierdzenia diagnozy do zatwierzonego laboratorium i poinformować właściwy urząd weterynaryjny, który podejmie decyzję co do odpowiednich środków, które należy podjąć.

(h) Historia stada, rejestr i ośrodek danych muszą być przechowywane dla każdego stada przez przynajmniej dwa lata i muszą wskazywać w miarę możliwości dla każdego stada:

- pochodzenie jaj i datę ich przybycia,
- wydajność lęgu,
- wszelkie anomalie,
- wszelkie testy laboratoryjne i ich wyniki,
- [szczegóły wszelkich programów szczepień](#),
- liczbę i przeznaczenie inkubowanych jaj, które się nie wylęły,
- miejsce przeznaczenia piskląt jednodniowych

(i) W razie zaistnienia zakaźnej choroby drobiu, wyniki badań laboratoryjnych muszą być natychmiast przekazane autoryzowanemu weterynarzowi.

ROZDZIAŁ III

Program inwigilacji choroby

Z zastrzeżeniem przepisów ochrony zdrowia i Artykułów 13 i 14, programy inwigilacji choroby muszą, jako minimum, zawierać inwigilację infekcji i gatunków wymienionych poniżej.

A. Infekcje *Salmonella pullorum*, *Salmonella gallinarum* i *Salmonella arizonae*

1. Gatunki:

(a) *S. pullorum et gallinarum*: kury, indyki, perliczki, przepiórki, bażanty, kuropatwy i kaczki

(b) *S. arizonae*: indyki

2. Program inwigilacji choroby

(a) Do określenia obecności choroby należy stosować testy serologiczne i/lub bakteriologiczne

(b) Próbkę do przeprowadzenia testów należy pobierać odpowiednio z krwi, piskląt drugiego sortu, puchu lub pyłu pobranego z wylęgarni, wymazów pobieranych ze ścian wylęgarni, ściółki lub wody z poideł.

(c) W wypadku pobierania ze stada próbek krwi do serologicznego testowania w kierunku *S. pullorum* lub *S. arizonae*, przy określaniu ilości próbek, jakie należy pobrać należy wziąć pod uwagę rozpowszechnienie infekcji w danym kraju i wypadki jej poprzedniego występowania w zakładzie.

Stada należy poddawać inspekcji podczas każdego okresu składania jaj w czasie najlepszym do wykrycia choroby.

B. Infekcje *Mycoplasma gallisepticum* i *Mycoplasma meleagridis*

1. Gatunki

(a) *Mycoplasma gallisepticum*: kury i indyki

(b) *Mycoplasma meleagridis*: indyki

2. Program inwigilacji choroby

(a) Obecność infekcji musi być przetestowana testami serologicznymi i/lub bakteriologicznymi i/lub przez obecność zmian chorobowych cystowatości powietrznej (air sacculitis) w jednodniowych pisklętach kur i indyczek.

(b) Próbkę do przeprowadzenia testów należy pobierać odpowiednio z krwi, jednodniowych piskląt kur i indyczek, spermy lub wymazów pobieranych z tchawicy, kloaki lub worków powietrznych (air sacs).

(c) Testy przeprowadzane w celu wykrycia *M. gallisepticum* czy *M. meleagridis* należy wykonywać na próbce reprezentatywnej w celu umożliwienia ciągłej inwigilacji infekcji podczas hodowania i składania jaj, to jest dokładnie przed rozpoczęciem składania jaj i raz na trzy miesiące po tym.

C. Wyniki i środki, jakie należy zastosować.

Jeżeli nie ma żadnych **ptaków reagujących**, test uważa się za **ujemny**. W innym przypadku stado jest podejrzane i obowiązują w stosunku do niego przepisy wyszczególnione w Rozdziale IV.

D. W przypadku gospodarstw które składają się z dwóch lub więcej oddzielnych jednostek **produkcyjnych**, właściwy urząd weterynaryjny może odstąpić od tych przepisów odnośnie zdrowych jednostek produkcyjnych gospodarstwa zarażonego pod warunkiem, że autoryzowany lekarz weterynarii potwierdził, że struktura i rozmiar tych jednostek produkcyjnych i operacji tam przeprowadzanych są takie, że te jednostki produkcyjne są wyposażone w całkowicie odseparowane pomieszczenia do przechowywania, trzymania i karmienia, tak, że choroba, o której mowa nie może się rozprzestrzenić z jednej jednostki produkcyjnej do drugiej.

ROZDZIAŁ IV

Kryteria zawieszenia lub odebrania licencji zakładu

1. Licencja udzielona zakładowi musi ulec zawieszeniu:

(a) jeżeli warunki określone w Rozdziale II nie są dłużej spełniane;

(b) do czasu ukończenia badania odpowiedniego do choroby:

- jeżeli w zakładzie podejrzewa się influencję ptasią lub chorobę Newcastle,

- jeżeli zakład otrzymał drób lub jaja lęgowe z przedsiębiorstwa z podejrzewaną lub istniejącą infekcją ptasiej influenzy lub choroby Newcastle,

- jeżeli między zakładem i ogniskiem wybuchu ptasiej influenzy lub choroby Newcastle miał miejsce kontakt, drogą którego mogło nastąpić przeniesienie infekcji;

(c) do czasu wykonania nowych testów, jeżeli wyniki inwigilacji przeprowadzonej zgodnie z warunkami określonymi w Rozdziałach II i III dla infekcji *S. pullorum*, *S. gallinarum*, *S. arizonae*, *M. gallisepticum* czy *M. meleagridis* dają powód do podejrzewania infekcji;

(d) do czasu zastosowania odpowiednich środków wymaganych przez urzędowego lekarza weterynarii, jeżeli okazuje się, że zakład nie spełnia wymagań Rozdziału I paragraf 1 (a), (b) i (c).

2. Licencja musi być odebrana:

(a) jeżeli w zakładzie występuje influenza ptasia lub choroba Newcastle;

(b) jeżeli drugi test odpowiedniego typu potwierdzi obecność infekcji *S. pullorum*, *S. gallinarum*, *S. arizonae*, *M. gallisepticum* czy *M. meleagridis*;

(c) jeżeli, po drugiej uwadze doręczonej przez urzędowego lekarza weterynarii, nie podjęto działań w celu dostosowania zakładu do wymagań Rozdziału I, paragraf 1 (a), (b) i (c).

3. Warunki odzyskania licencji:

(a) jeżeli licencja została odebrana z powodu występowania ptasiej grypy lub choroby Newcastle, licencja może zostać ponownie udzielona 21 dni po czyszczeniu i dezynfekcji, jeżeli przeprowadzono ubój sanitarny;

(b) jeżeli licencja została odebrana z powodu infekcji spowodowanej przez

(i) *Salmonella pullorum*, *Salmonella gallinarum* czy *Salmonella arizonae*, licencja może zostać ponownie udzielona jeżeli zarejestrowano ujemne wyniki w dwóch testach wykonanych w zakładzie w odstępie przynajmniej 21 dni i po dezynfekcji po uboju sanitarnym zarażonego stada;

(ii) *Mycoplasma gallisepticum* czy *Mycoplasma meleagridis*, licencja może zostać ponownie udzielona jeżeli zarejestrowano ujemne wyniki w dwóch testach wykonanych na całym stadzie w odstępie przynajmniej 60 dni.

ANEKS III

WARUNKI SZCZEPIENIA DROBIU

1. Szczepionki stosowane do szczepienia drobiu lub stad znoszących jaja lęgowe muszą posiadać upoważnienie do wprowadzania na rynek wydane przez kompetentną władzę Państwa Członkowskiego, w którym dana szczepionka jest używana.

2. Komisja może określić kryteria stosowania szczepionek przeciw chorobie Newcastle w ramach programów rutynowych szczepień.

ANEKS IV

ŚWIADECTWA ZDROWIA DLA HANDLU WEWNĄTRZ WSPÓLNOTY

(Modele 1 - 6)

1. Nadawca (pełne nazwisko i adres)		ŚWIADECTWO ZDROWIA	
		Nr	ORYGINAŁ
2. Odbiorca (pełne nazwisko i adres)		2. Państwo Członkowskie miejsca pochodzenia:	
- początkowy			
- ostateczny:		4. WŁAŚCIWY URZĄD:	
UWAGI:		5. WŁAŚCIWY URZĄD (POZIOM LOKALNY)	
(a) Każda przesyłka jaj lęgowych musi posiadać odrębne świadectwo			
(b) Oryginał świadectwa musi towarzyszyć przesyłce do miejsca jej ostatecznego przeznaczenia.			
7. Miejsce załadowania:		6. Adres zakładu w którym zebrano jaja:	
8. Środki transportu:			
9. Państwo Członkowskie miejsca przeznaczenia:		10. Numer licencji zakładu	
Ostateczne miejsce przeznaczenia:			
11. Gatunek drobiu:			
12. Do produkcji:			
13. Dane identyfikacyjne przesyłki:			
(a) Liczba jaj:	(b) data zebrania	(c) Dane identyfikacyjne stada macierzystego:	(d) Nazwa gatunku:
14. Ja, niżej podpisany urzędowy lekarz weterynarii, zaświadczam, że:			
(a) jaja opisane powyżej spełniają postanowienia Artykułów 6,7 i 15 Dyrektywy Rady 90/539/EEC;			
(b)(dodatkowe świadectwa odnośnie Artykułów 12,13 i 14 Dyrektywy Rady 90/539/EEC).			
Miejsce wystawienia świadectwa:		Data wystawienia świadectwa	
.....		
		
		Podpis	
pieczętka		
		Nazwisko drukowanymi literami	
		
		Stanowisko	

MODEL 2

ŚWIADECTWO ZDROWIA ZWIERZĄT

dotyczące handlu kurczętami jednodniowymi w ramach Unii

1. Nadawca (pełna nazwa i adres):	ŚWIADECTWO ZDROWIA ZWIERZĄT Nr. Oryginał
2. Adresat (pełna nazwa i adres): - początkowy: - końcowy:	3. Państwo członkowskie nadania: 4. Jeżeli pochodzą z importowanych jaj wylęgowych: ⁽¹⁾ ⁽⁴⁾ 4.1. Państwo pochodzenia: 4.2. Numer odpowiedniego świadectwa zdrowia zwierząt:
5. Miejsce załadunku:	6.1. WŁAŚCIWE WŁADZE (Ministerstwo): 6.2. WŁAŚCIWE WŁADZE (na szczeblu lokalnym):
7. Środek transportu: ⁽²⁾	8.1. Adres zakładu, w którym nastąpił wylęg: 8.2. Numer zatwierdzenia tego zakładu:
9.1. Państwo członkowskie przeznaczenia: 9.2. Ostateczne przeznaczenie (pełna nazwa i adres hodowli przeznaczenia):	10.1. Gatunek kurcząt: 10.2. Kategoria: w prostej linii/dziadkowie/rodzice/nioski/inne: ⁽¹⁾ 10.3 Data wylęgu:
11. Szczegółowe dane identyfikacyjne partii (włącznie z wszelkimi numerami pieczęci na pojemniku):	12. Ilość (liczbą i słownie) 12.1. Liczba zwierząt 12.2. Liczba skrzyń lub klatek:
<i>Uwagi:</i> a) Każda partia jednodniowych kurcząt musi posiadać oddzielne świadectwo.	b) Oryginał świadectwa musi towarzyszyć przesyłce na wszystkich etapach aż do miejsca przeznaczenia.

13. Ja, niżej podpisany lekarz weterynarii, zaświadczam niniejszym, że określone w powyższych danych jednodniowe kurczęta spełniają kryteria zgodności:

- a) z postanowieniami artykułów 6, 8 i 15 Dyrektywy Rady nr 90/539/EWG;⁽¹⁾, lub
- b) jeżeli pochodzą z jaj wylęgowych importowanych zgodnie z wymogami Wzoru B Decyzji Komisji nr 96/482/UE, z postanowieniami artykułu 6 ust.1 i artykułu 8 lit. b) i c) Dyrektywy Rady nr 90/539/EWG;⁽¹⁾⁽⁴⁾
- c) (z dodatkowymi świadectwami odnośnie artykułów 12, 13 i 14 Dyrektywy Rady nr 90/539/EWG).

Sporządzone w, data:

.....

.....

(podpis właściwego lekarza weterynarii) ⁽³⁾

.....

pieczęć ⁽³⁾

(imię i nazwisko drukowanymi literami, stanowisko i stopień)

(1) Niepotrzebne skreślić.

(2) Podać środek transportu i numer rejestracyjny lub, w odpowiednich wypadkach, nazwę rejestracyjną.

(3) Pieczęć i podpis w kolorze innym niż kolor druku.

(4) W wypadkach, gdy jednodniowe kurczęta pochodzą z jaj importowanych z państwa trzeciego, okres izolacji w hodowli przeznaczenia musi być przestrzegany zgodnie z postanowieniami artykułu 3 Decyzji Komisji nr 96/482/UE. Właściwe władze państwa będącego państwem przeznaczenia, czyli ostatecznym odbiorcą transportu jednodniowych kurcząt muszą zostać zawiadomione o tym wymogu za pośrednictwem systemu ANIMO.

1. Nadawca (pełne nazwisko i adres)		ŚWIADECTWO ZDROWIA	
		Nr	ORYGINAŁ
2. Odbiorca (pełne nazwisko i adres)		2. Państwo Członkowskie miejsca pochodzenia:	
- początkowy		4. WŁAŚCIWY URZĄD:	
- ostateczny:			
UWAGI: (a) Każda przesyłka drobiu musi posiadać odrębne świadectwo (b) Oryginał świadectwa musi towarzyszyć przesyłce do miejsca jej ostatecznego przeznaczenia.		5. WŁAŚCIWY URZĄD (POZIOM LOKALNY)	
7. Miejsce załadowania:		6. Adres zakładu pochodzenia:	
8. Środki transportu:			
9. Państwo Członkowskie miejsca przeznaczenia: Ostateczne miejsce przeznaczenia:		10. Numer licencji zakładu	
11. Gatunek drobiu:			
12. Do produkcji:			
13. Dane identyfikacyjne przesyłki:			
(a) Głowa drobiu:	(b) Dane identyfikacyjne stada macierzystego:	(c) Kategoria/Typ:	
14. Ja, niżej podpisany urzędowy lekarz weterynarii, zaświadczam, że:			
(a) ptaki opisane powyżej spełniają postanowienia Artykułów 6,9 i 15 Dyrektywy Rady 90/539/EEC;			
(b)(dodatkowe świadectwa odnośnie Artykułów 12,13 i 14 Dyrektywy Rady 90/539/EEC).			
Miejsce wystawienia świadectwa:		Data wystawienia świadectwa	
.....		
	 Podpis	
pieczętka	 Nazwisko drukowanymi literami	
	 Stanowisko	

MODEL 4

WSPÓLNOTA EUROPEJSKA

DRÓB I JAJA DO WYLĘGU W PARTIACH PONIŻEJ 20

1. Nadawca (pełne nazwisko i adres)		ŚWIADECTWO ZDROWIA	
		Nr	ORYGINAŁ
2. Odbiorca (pełne nazwisko i adres)		2. Państwo Członkowskie miejsca pochodzenia:	
- początkowy			
- ostateczny:		4. WŁAŚCIWY URZĄD:	
UWAGI: (a) Każda przesyłka drobiu czy jaj lęgowych musi posiadać odrębne świadectwo (b) Oryginał świadectwa musi towarzyszyć przesyłce do miejsca jej ostatecznego przeznaczenia.		5. WŁAŚCIWY URZĄD (POZIOM LOKALNY)	
7. Miejsce załadowania:		6. Adres zakładu lub gospodarstwa pochodzenia:	
8. Środki transportu:			
9. Państwo Członkowskie miejsca przeznaczenia: Ostateczne miejsce przeznaczenia:		10. Numer licencji zakładu (odpowiednio)	
11. Gatunek drobiu:			
12. Do produkcji:			
13. Dane identyfikacyjne przesyłki:			
(a) Głowa drobiu lub Liczba jaj lęgowych	(b) Dane identyfikacyjne stada macierzystego:	(c) Kategoria/Typ:	
14. Ja, niżej podpisany urzędowy lekarz weterynarii, zaświadczam, że:			
(a) ptaki lub jaja lęgowe opisane powyżej spełniają postanowienia Artykułu 11 Dyrektywy Rady 90/539/EEC;			
(b)(dodatkowe świadectwa odnośnie Artykułów 12,13 i 14 Dyrektywy Rady 90/539/EEC).			
Miejsce wystawienia świadectwa:		Data wystawienia świadectwa	
.....		
		
		Podpis	
pieczętka		
		Nazwisko drukowanymi literami	

.....
Stanowisko

1. Nadawca (pełne nazwisko i adres)	ŚWIADECTWO ZDROWIA Nr ORYGINAŁ	
2. Odbiorca (pełne nazwisko i adres) - początkowy - ostateczny:	2. Państwo Członkowskie miejsca pochodzenia:	
UWAGI: (a) Każda przesyłka drobiu musi posiadać odrębne świadectwo (b) Oryginał świadectwa musi towarzyszyć przesyłce do miejsca jej ostatecznego przeznaczenia.	4. WŁAŚCIWY URZĄD:	
7. Miejsce załadowania:	5. WŁAŚCIWY URZĄD (POZIOM LOKALNY)	
8. Środki transportu:	6. Adres zakładu lub gospodarstwa pochodzenia:	
9. Ubojnia i Państwo Członkowskie miejsca przeznaczenia: Ostateczne miejsce przeznaczenia:	10. Numer licencji zakładu (odpowiednio)	
11. Gatunek drobiu:		
12. Do produkcji:		
13. Dane identyfikacyjne przesyłki:		
(a) Głowa drobiu:	(b) Przybliżony wiek ptaków:	
<p>14. Ja, niżej podpisany urzędowy lekarz weterynarii, zaświadczam, że:</p> <p>(a) ptaki opisane powyżej spełniają postanowienia Artykułu 10 i 15 Dyrektywy Rady 90/539/EEC;</p> <p>(b)(dodatkowe świadectwa odnośnie Artykułów 12,13 i 14 Dyrektywy Rady 90/539/EEC).</p> <p>Miejsce wystawienia świadectwa: Data wystawienia świadectwa</p> <p>.....</p> <p style="text-align: center;">.....</p> <p style="text-align: center;">Podpis</p> <p style="text-align: center;">.....</p> <p style="text-align: center;">pieczętka Nazwisko drukowanymi literami</p> <p style="text-align: center;">.....</p> <p style="text-align: center;">Stanowisko</p> <p style="text-align: center;">.....</p>		

MODEL 6

WSPÓLNOTA EUROPEJSKA

DRÓB DO PRZYWRÓCENIA ZASOBÓW **PTACTWA ŁOWNEGO**

1. Nadawca (pełne nazwisko i adres)		ŚWIADECTWO ZDROWIA	
		Nr	ORYGINAŁ
2. Odbiorca (pełne nazwisko i adres)		2. Państwo Członkowskie miejsca pochodzenia:	
- początkowy			
- ostateczny:		4. WŁAŚCIWY URZĄD:	
UWAGI: (a) Każda przesyłka drobiu musi posiadać odrębne świadectwo (b) Oryginał świadectwa musi towarzyszyć przesyłce do miejsca jej ostatecznego przeznaczenia.		5. WŁAŚCIWY URZĄD (POZIOM LOKALNY)	
7. Miejsce załadowania:		6. Adres zakładu lub gospodarstwa pochodzenia:	
8. Środki transportu:			
9. Państwo Członkowskie miejsca przeznaczenia: Ostateczne miejsce przeznaczenia:		10. Numer licencji zakładu (odpowiednio)	
11. Gatunek drobiu:			
12. Do produkcji:			
13. Dane identyfikacyjne przesyłki:			
(a) Głowa drobiu	(b) Dane identyfikacyjne stada macierzystego:	(c) Przybliżony wiek :	
14. Ja, niżej podpisany urzędowy lekarz weterynarii, zaświadczam, że:			
(a) ptaki opisane powyżej spełniają postanowienia Artykułów 10a i 15 Dyrektywy Rady 90/539/EEC;			
(b)(dodatkowe świadectwa odnośnie Artykułów 12,13 i 14 Dyrektywy Rady 90/539/EEC.)			
Miejsce wystawienia świadectwa:		Data wystawienia świadectwa	
.....		
		
		Podpis	
pieczętka		
		Nazwisko drukowanymi literami	
		
		Stanowisko	

ANEKS V

CHOROBY OBOWIĄZKOWO NOTYFIKOWANE

- Ptasia influenza
- Choroba Newcastle

Aktualizacja 10/00

DECYZJA RADY

z dnia 27 listopada 1990 roku

ustanawiająca kryteria Wspólnoty dotyczące likwidacji oraz monitorowania pewnych chorób zwierzęcych

(90/638/EWG)

*(OJ L 347, 12.12.90, p. 27)
zmieniona przez 92/65/EEC (OJ L 268, 14.09.92, p. 54)*

RADA WSPÓLNOT EUROPEJSKICH,

mając na uwadze traktat ustanawiający Europejską Wspólnotę Gospodarczą,

mając na uwadze decyzję Rady 90/424/EWG z dnia 26 czerwca 1990 roku w sprawie wydatków w dziedzinie weterynarii⁽¹⁾, a w szczególności artykuł 24 (2) tej decyzji,

mając na uwadze propozycję przedstawioną przez Komisję,

zważywszy, że artykuł 24 (2) decyzji 90/424/EWG zawiera stwierdzenie mówiące, że muszą zostać ustanowione kryteria Wspólnoty dotyczące finansowego środka działania Wspólnoty dotyczącego likwidacji oraz monitorowania pewnych chorób zwierzęcych;

zważywszy, że wspomniane kryteria muszą zapewnić skuteczność tego środka działania oraz to, że umożliwi on krajom członkowskim przedstawienie Komisji programów mających na celu zagwarantowanie prędkiej likwidacji oraz właściwy monitoring chorób, których to dotyczy,

PRZYJĘŁA NINIEJSZĄ DECYZJĘ;

Artykuł 1

W celu zatwierdzenia zgodnie ze środkiem działania przewidzianym w artykule 24 (1) decyzji 90/424/EWG, programy przedstawione Komisji przez kraje członkowskie muszą spełniać następujące kryteria:

- kryteria określone w Aneksie I - z uwagi na programy dotyczące likwidacji;
- kryteria określone w Aneksie II - z uwagi na programy dotyczące monitoringu.
- dla programów zwalczania wścieklizny: kryteria ustanowione w Załączniku III.

⁽¹⁾ DzUWE nr L 224, 18. 08. 1990, str. 19.

Artykuł 2

Niniejsza decyzja skierowana jest do krajów członkowskich.

Sporządzono w Brukseli, dnia 27 listopada 1990 roku.

W imieniu Rady
Przewodniczący
V. SACCOMANDI

ANEKS I

Kryteria dla programów dotyczących likwidacji

Programy dotyczące likwidacji powinny zawierać co najmniej co następuje:

1. opis epidemiologicznej sytuacji choroby,
2. analizę szacunkowych kosztów oraz szacunki przewidywanych korzyści programu,
3. prawdopodobny czas trwania programu oraz określenie celu, który ma zostać osiągnięty do dnia jego zakończenia,
4. wskazanie na instytucje centralną, na którą nałożony zostaje obowiązek nadzorowania oraz koordynowania departamentów odpowiedzialnych za realizację programu,
5. opis oraz wyznaczenie granic obszaru geograficznego oraz administracyjnego, na którym będzie obowiązywał program,
6. system zapewniający przekazywanie informacji na temat wszystkich podejrzanych oraz potwierdzonych przypadków wybuchu choroby na obszarze, którego to dotyczy,
7. procedury kontroli a w szczególności przepisy dotyczące przemieszczania zwierząt, które mogą być dotknięte bądź zakażone daną chorobą oraz dotyczące regularnych inspekcji gospodarstw rolnych na obszarach, których to dotyczy,
8. system rejestrowania gospodarstw rolnych zaangażowanych w ramach programu,
9. środki działania służące do określania pochodzenia zwierząt,
10. różne statusy mające zastosowanie do gospodarstw rolnych oraz obszarów, określenie celów, które mają zostać osiągnięte z uwagi na każdy status, warunki obowiązujące w odniesieniu do przemieszczania zwierząt pomiędzy gospodarstwami rolnymi oraz obszarami mającymi różny status oraz określenie konsekwencji utraty statusu,
11. w przypadku gdy jest to konieczne, opis metod przeprowadzania analiz, badania oraz pobierania próbek, stosowanych z uwagi na każdą chorobę,
12. środki działania, które mają zostać zastosowane wówczas gdy uzyskane zostają wyniki pozytywne podczas kontroli przeprowadzanych w ramach programu. Takie środki działania muszą zawierać wszelkie konieczne środki ostrożności mające na celu zagwarantowanie prędkiej likwidacji choroby, w świetle danych epidemiologicznych oraz metod zapobiegawczych, określonych szczegółowo z uwagi na taka chorobę, dla przykładu:
 - (a) ubój zwierząt, które zostały dotknięte bądź zakażone, bądź podejrzane o to, że zostały dotknięte bądź zakażone, w połączeniu z:

-
- albo zniszczeniem tusz, albo ich dalszym wykorzystaniem po dokonaniu obróbki, w celach innych niż do spożycia przez ludzi, pod warunkiem, że zastosowane rodzaje obróbki zapewniają wystarczające gwarancje w odniesieniu do zdrowia publicznego i / lub zdrowia zwierząt, lub
 - dalszym wykorzystaniem mięsa, pod warunkiem, że nie przedstawia to żadnego niebezpieczeństwa dla zdrowia ludzkiego,
- (b) zniszczenie wszystkich produktów, które mogą przenosić chorobę bądź poddanie takich produktów obróbce w celu uniknięcia wszelkich możliwości zakażenia,
- (c) zastosowanie procedury dezynfekowania zakażonych gospodarstw rolnych,
- (d) wybraną obróbkę leczniczą bądź prewencyjną,
- (e) zastosowanie procedury odnowy stada za pomocą zwierząt zdrowych w tych gospodarstwach rolnych, w których populacja zwierząt została zmniejszona poprzez ubój,
- (f) utworzenie strefy nadzoru wokół zakażonych gospodarstw rolnych,

13. w przypadku gdy jest to konieczne, przepisy dotyczące możliwie jak najszybszego udzielenia wystarczającej rekompensaty dla rolników, za zwierzęta poddane ubojowi,

14. zobowiązanie się instytucji, o której mowa jest w punkcie 4, do informowania departamentów Komisji w sposób regularny oraz wyczerpujący.

ANEKS II

Kryteria dla programów dotyczących kontroli

Programy dotyczące monitoringu muszą zawierać co najmniej co następuje:

1. kryteria, o których mowa jest w punktach od 1 do 9, 12, 13 oraz 14 Aneksu I;
 2. system monitoringu opierający się na analizach serologicznych, mikrobiologicznych, patologicznych oraz epidemiologicznych, bądź w oparciu o każdą inną metodę odpowiednią z uwagi na chorobę;
 3. system upewniania się co do braku choroby w świetle jej charakterystycznych cech epidemiologicznych.
-

ANEKS III

Kryteria dla programów zwalczania wścieklizny

Programy dla zwalczania wścieklizny powinny zawierać przynajmniej:

- (a) kryteria wymienione w punktach od 1 do 7 Załącznika I;
 - (b) szczegółowe informacje dotyczące regionu lub regionów, w których doustne szczepienie lisów ma mieć miejsce w ich naturalnych granicach bytowania. Ten region lub regiony muszą pokryć przynajmniej 6 000 km² lub cały obszar Państwa Członkowskiego oraz mogą obejmować przyległe tereny kraju trzeciego;
 - (c) szczegółowe informacje dotyczące szczepionek, które powinny być użyte, system dystrybucji, odległości przy rozmieszczaniu oraz częstotliwość wykładania przynęt;
 - (d) gdzie właściwe, wszystkie szczegóły oraz koszt i cel programów ochrony i zachowania flory i fauny podjęte przez dobrowolne (pozarządowe) organizacje na terytorium objętym tymi projektami.'
-

RADA

DYREKTYWA RADY

z 27 listopada 1990

wprowadzająca ustalenia weterynaryjne w dysponowaniu i przetwarzaniu odpadów zwierzęcych wprowadzanych na rynek i dla prewencji przed patogenami: w paszach pochodzenia zwierzęcego i z ryb oraz uzupełniająca Dyrektywę 90/425 EEC.

90/667/EEC

(OJ L 363, 27.12.90, S.51)

zmieniona przez dyrektywę 92/118/EEC (OJ L 62, 15.3.93, p. 49)

zmieniona przez Traktat Akcesyjny z 1994r.

RADA WSPÓLNOT EUROPEJSKICH

- Uwzględniając Traktat ustanawiający Europejską Wspólnotę Gospodarczą a w szczególności Artykuł 43 tamże;
- uwzględniając wniosek Komisji;
- uwzględniając opinię Parlamentu Europejskiego;
- uwzględniając opinię Komitetu Ekonomicznego i Społecznego;
- zważywszy, że Wspólnota ma przyjąć wskazane środki dla ustalenia stopniowo rynku wewnętrznego w okresie do 31 grudnia 1992;
- zważywszy, że produkcja zwierzęca zajmuje bardzo ważne miejsce w rolnictwie Wspólnoty; zważywszy ponadto, że odpady zwierzęce nie dysponowane odpowiednio mogą przyczynić się do rozprzestrzenienia patogenów w środowisku prowadzącego do zmniejszenia produktywności w tym sektorze; zważywszy, że zgrane prawidłowości muszą być ustalone w przetwórstwie odpadów zwierzęcych i wprowadzeniu na rynek produktów pozostałych z tego przetwórstwa;
- zważywszy, że różnicowania winny być nakreślone wśród środków wprowadzanych w zależności od natury stosowanych surowców;

- zważywszy, że dla uniknięcia ryzyka rozprzestrzenienia patogenów odpady zwierzęcy powinny być przetworzone w uznanych i nadzorowanych jednostkach przetwórczych lub urządzonych w odpowiedni sposób;
- zważywszy dodatkowo, że odpady zwierzęce obciążone wysokim stopniem ryzyka winny być odbierane i przewożone bezpośrednio do wyznaczonego zakładu przetwórczego w sposób określony przez Państwo członkowskie którego to dotyczy; zważywszy, że w niektórych okolicznościach, szczególnie kiedy to jest uzasadnione odległością i czasem transportu wyznaczony zakład przetwórczy może być lokalizowany w innym Państwie członkowskim;
- zważywszy, że możliwość użycia niektórych materiałów może być ograniczona;
- zważywszy, że dla uwzględnienia niektórych praktyk możliwe byłoby odstępianie od ustalonego postępowania w celach kontrolnych;
- zważywszy, że zakłady przetwórcze powinny nadzorować swoją produkcję, zwłaszcza w przestrzeganiu standardów mikrobiologicznych wymaganych od końcowego produktu;
- zważywszy, że zarządzenia powinny być ustalone dla postępowania kontrolnego we Wspólnocie;
- zważywszy, że produkty, których to dotyczy, powinny być poddane regułom kontroli weterynaryjnej i postępowania ochronnego ustalonego Dyrektywą Rady 90/425 EEC z 26 czerwca 1990 dotyczącej weterynaryjnych i zootechnicznych kontroli stosowanych w obrębie Wspólnoty w handlu niektórymi zwierzętami żywymi i produktami z odniesieniem do [utworzenia rynku wewnętrznego](#);
- zważywszy, że zarządzenia powinny być ustalone dla minimum reguł charakteru przejściowego dla produktów importowanych;
- zważywszy, że zasady współpracy między Komisją a Państwami członkowskimi winny być podjęte dla przyjęcia środków postępowania,

PRZYJĘŁA TĘ DYREKTYWĘ:

ROZDZIAŁ I

Przepisy ogólne

Artykuł 1

1. Niniejsza Dyrektywa dotyczy:

- a) wymagań **w zakresie zdrowia zwierząt i zdrowia publicznego** w odniesieniu do:
 - i) dysponowania i/lub przetwarzania odpadów zwierzęcych w celu zniszczenia patogenów, które mogłyby być obecne w takich materiałach
 - ii) produkcji pasz pochodzenia zwierzęcego w taki sposób, by zapobiec obecności patogenów w tych paszach
- b) uregulowań na **wprowadzanie do obrotu** odpadów zwierzęcych przeznaczanych dla innych celów niż konsumpcyjnych dla ludzi.

2. Dyrektywa nie narusza:

- a) krajowej legislacji weterynaryjnej stosowanej dla zwalczania i kontroli niektórych schorzeń i dla wykorzystania odpadów **przerobu żywności**
- b) krajowych uregulowań dotyczących zdrowia zwierząt odnoszących się do produkcji pasz złożonych, które zawierają produkty zwierzęce i roślinne jako składniki i pasz, które zawierają wyłącznie materiały pochodzenia roślinnego.

Artykuł 2

Dla celów tej Dyrektywy stosowane są następujące definicje:

1. Odpady zwierzęce - całe tusze lub części zwierząt lub ryb, lub produkty pochodzenia zwierzęcego nie przeznaczone bezpośrednio do konsumpcji dla ludzi z wyjątkiem odchodów **zwierzęcych** i odpadów przerobu żywności.
2. Materiał wysokiego ryzyka - odpady zwierzęce ujęte w Artykule 3, co do których podejrzewa się że przedstawiają poważne ryzyko dla zdrowia zwierząt i ludzi.
3. Materiał niskiego ryzyka - odpady zwierzęce inne niż ujęte w Artykule 3, które nie przedstawiają poważnego ryzyka w rozprzestrzenianiu przekazywanych schorzeń u zwierząt lub ludzi.
4. Zakład przetwórczy niskiego ryzyka - zakład przetwarzający materiały niskiego ryzyka na składniki wprowadzane do pasz zwierzęcych lub mączek rybnych zgodnie z Artykułem 5.
5. Zakład przetwórczy wysokiego ryzyka - zakład, w którym odpady zwierzęce poddane są traktowaniu lub przetworzeniu w celu zniszczenia patogenów, zgodnie z Artykułem 3.
6. Karma dla zwierząt domowych - pokarm dla psów, kotów i innych zwierząt domowych sporządzona w całości lub częściowo z materiału niskiego ryzyka.
7. Produkty techniczne lub farmaceutyczne - produkty przeznaczone dla innych celów niż do konsumpcji dla ludzi lub zwierząt.

8. Przedsiębiorstwo - Zakład przetwórczy niskiego ryzyka, Zakład przetwórczy wysokiego ryzyka, Zakład produkujący karmę dla zwierząt domowych lub mączki rybne, lub Zakład, który sporządza techniczne lub farmaceutyczne produkty, w których odpady zwierzęce są stosowane w sporządzaniu tych produktów.
9. Kompetentne władze - każda władza wyznaczona przez kompetentną centralną władzę dla kontroli wprowadzenia tej Dyrektywy.

ROZDZIAŁ II

Uregulowania dotyczące przetwarzania odpadów zwierzęcych i wprowadzenia produktów **finalnych do obrotu rynkowego.**

A Materiały wysokiego ryzyka

Artykuł 3

1. Następujące materiały wysokiego ryzyka muszą być przetworzone w zakładach przetwórczych wysokiego ryzyka uznanych przez Państwo członkowskie zgodnie z Artykułem 4 (1) lub zużytkowane przez spalanie lub zagrzebania, zgodnie z paragrafem 2:
 - a) wszystkie zwierzęta jak bydło, świnie, kozy, owce, jednokopytne, **drób** i inne utrzymane w produkcji rolniczej, które padły w gospodarstwie ale nie były ubijane na cele konsumpcyjne dla ludzi, włączając urodzone i nieurodzone płody zwierząt;
 - b) padłe zwierzęta nie wymienione w pktcie a) lecz które są wykazane przez kompetentne władze Państwa członkowskiego;
 - c) zwierzęta, które w związku ze środkami podjętymi dla kontroli schorzeń zostały ubite w gospodarstwie lub każdym innym miejscu wskazanym przez kompetentne władze;
 - d) odpady zwierzęce, włączając również krew od tych zwierząt, które w wyniku inspekcji weterynaryjnej prowadzonej w czasie uboju wykazywały kliniczne oznaki zaburzeń, mogące być przenoszone na ludzi lub inne zwierzęta;
 - e) wszystkie te części zwierząt ubijanych w normalnym postępowaniu, które nie były przedstawione do inspekcji poubojowej, z wyjątkiem okrywy, skóry, racic kopyt, pierza, wełny, rogów, krwi i podobnych produktów;
 - f) całe mięso, mięso drobiowe, ryb, dziczyzna i produkty pochodzenia zwierzęcego, które zostały uszkodzone i tym samym stanowią ryzyko dla zdrowia ludzi i zwierząt;

- g) zwierzęta, świeże mięso, mięso drobiowe, ryby, dziczyzna i mięso oraz produkty mleczne importowane z krajów trzecich, które w toku inspekcji uwarunkowanej prawami Wspólnoty nie spełniają wymogów weterynaryjnych dla ich importu do Wspólnoty, chyba że są reeksportowane lub ich import jest akceptowany pod zastrzeżeniami ustalonymi w zarządzeniach Wspólnoty;
- h) nie naruszając wymogów dla przypadków uboju z konieczności z racji ochrony, zwierzęta gospodarskie, które padły w transporcie;
- i) odpady zwierzęce zawierające pozostałości substancji, które mogą stanowić niebezpieczeństwo dla zdrowia ludzi lub zwierząt; mleko, mięso lub produkty pochodzenia zwierzęcego będące nieprzydatne dla konsumpcji dla ludzi przez obecność takich pozostałości;
- j) ryby wykazujące kliniczne objawy schorzeń mogące być przenoszone na ludzi lub zwierzęta.

2. Kompetentne władze mogą postanowić w miarę potrzeby, że materiały wysokiego ryzyka muszą być poddane spaleni lub zagrzebaniu kiedy:

- przewóz zwierząt zakażonych lub podejrzanych o zakażenie schorzeniem epizootycznym do najbliższego zakładu przetwórczego wysokiego ryzyka jest odrzucone z powodu zagrożenia rozszerzenia się ryzyka dla zdrowia;
- zwierzęta są zakażone lub podejrzane o zakażenie poważnym czynnikiem chorobowym lub zawierają pozostałości, które mogą **stanowić zagrożenie dla zdrowia ludzi bądź zwierząt i które mogą przetrwać przy niewłaściwej obróbce cieplnej**,
- szeroko rozprzestrzenione schorzenie epizootyczne przekracza możliwości przetwórcze zakładu wysokiego ryzyka;
- odnośne odpady zwierzęce są w miejscach trudno dostępnych;
- ilości i odległości do pokonania nie uzasadniają odbioru tych odpadów.

Grzebanie musi być dostatecznie głębokie zabezpieczające przed wydobyciem padliny lub odpadów przez zwierzęta mięsożerne i musi być w odpowiednim miejscu zabezpieczającym przed zanieczyszczeniem wody spożywczej lub szkodliwością środowiskową. Przed zagrzebaniem padlina lub odpady powinny być spryskane odpowiednim czynnikiem odkażającym dopuszczonym przez kompetentne władze do stosowania.

Artykuł 4

2. Państwa członkowskie uznają dla całości lub części swojego terytorium jeden lub więcej zakładów przetwórczych wysokiego ryzyka dla odbioru i przetwarzania materiału wysokiego ryzyka. Państwo członkowskie może zdecydować o wskazaniu zakładu przetwórczego wysokiego ryzyka w innym Państwie członkowskim za zgodą tego innego Państwa członkowskiego.
3. Dla uznania go przez kompetentne władze zakład przetwórczy wysokiego ryzyka musi:
 - b) odpowiadać wymogom określonym w Rozdziale I Aneksu II
 - c) przyjmować, przetwarzać i magazynować odpady zwierzęce zgodnie z Rozdziałem II Aneksu II
 - d) być kontrolowany przez kompetentne władze zgodnie z Artykułem 10
 - e) zapewnić, że produkty z przetworzenia zadośćuczyniają wymogom rozdziału III Aneksu II.
3. Uznanie zostaje zawieszane jeśli tylko warunki, pod którymi zostało przyznane **przestają być spełniane**.

B Materiały niskiego ryzyka

Artykuł 5

3. Materiały niskiego ryzyka muszą być przetwarzane w zakładach przetwórczych wysokiego ryzyka lub niskiego ryzyka uznanych zgodnie z Artykułem 4 (2), w zakładach produkcji karmy dla zwierząt domowych lub w zakładach sporządzających produkty farmaceutyczne lub techniczne, lub poddane spaleniowi czy zagrzebaniu zgodnie z Artykułem 3 (2). Dodatkowo, **oprócz** odpadów zwierzęcych wykazanych w Artykule 2 (3) następujące materiały mogą być uznane jako niskiego ryzyka:

- produkty wyłączając ujęte w Artykule 3 (1)(e) jeśli są przeznaczone do wytwarzania pasz
- ryby łowione na otwartym morzu dla produkcji mączki rybnej
- odpady ze świeżych ryb z zakładów wytwarzających produkty rybne do spożycia dla ludzi.

Mieszanka materiałów niskiego ryzyka przetwarzanych razem z materiałem wysokiego ryzyka jest oceniona jako materiał wysokiego ryzyka.

Kiedy materiał niskiego ryzyka jest przetwarzany w zakładzie produkującym karmę dla zwierząt domowych lub w zakładzie sporządzającym produkty farmaceutyczne lub

techniczne kompetentne władze mogą żądać by materiał ten był przewożony, gromadzony i przetwarzany w specyficznych pomieszczeniach i w specyficznych warunkach.

Mączki rybne z przetwórní, które przyjmują i przetwarzają wyłącznie materiały niskiego ryzyka przeznaczone do produkcji mączek rybnych muszą odpowiadać wymogom określonym w Rozdziale III Aneksu II.

2. Dla uzyskania uznania przez kompetentne władze zakłady przetwórcze niskiego ryzyka muszą:

- b) odpowiadać wymogom Rozdziału I w Aneksie II
- c) przyjmować, przetwarzać i magazynować odpady zwierzęce zgodnie z Rozdziałem II w Aneksie II
- d) być kontrolowane przez kompetentne władze zgodnie z Artykułem 10
- e) zapewnić, że produkty przetwórstwa zadośćuczynią wymogom Rozdziału III w Aneksie II.

Uznanie zostaje zawieszane jeśli tylko warunki, pod którymi zostało przyznane nie są dłużej spełniane.

3. Przedsiębiorstwa wykorzystujące materiały niskiego ryzyka dla wytwarzania karmy dla zwierząt domowych lub produktów farmaceutycznych bądź technicznych muszą być rejestrowane przez kompetentną władzę i spełniać następujące wymogi:

- b) muszą mieć odpowiednie urządzenia do gromadzenia i przetwarzania odpadów zwierzęcych w pełnym bezpieczeństwie;
- c) muszą mieć odpowiednie urządzenie do zniszczenia nie zużytych surowych odpadów zwierzęcych pozostałych po produkcji karmy dla zwierząt domowych, produktów farmaceutycznych lub technicznych lub które muszą być przesłane do zakładu przetwórczego bądź do spalania.
- d) muszą mieć odpowiednie urządzenia do zniszczenia materiałów odpadowych pojawiających się podczas procesu produkcji, które są nieodpowiednie do wprowadzenia do innych pokarmów zwierzęcych ze względu na zdrowie zwierząt lub ludzi. Te urządzenia muszą obejmować spalanie lub grzebanie w odpowiednim miejscu zapobiegającym zanieczyszczeniu ścieków wodnych lub innym szkodom środowiskowym.
- e) być poddane inspekcji przez kompetentne władze w regularnych przedziałach czasu dla sprawdzenia zgodności z wymogami tej Dyrektywy.

Obróbka, której muszą być poddane niektóre produkty pochodzenia zwierzęcego, pochodzące wyłącznie od zwierząt lub ryb i nie przeznaczone do spożycia dla ludzi, przy wytwarzaniu karmy dla zwierząt **domowych jak również** warunki, w których muszą być przetwarzane, są ustalone w **rozdziale 10 Aneksu I Dyrektywy 92/118/EEC** tak dalece jak to jest konieczne dla ochrony zwierząt domowych lub z racji ochrony zdrowia ludzi i zwierząt.

C Odstępstwa

Artykuł 7

Państwa członkowskie mogą zezwolić w wyjątkowych przypadkach i pod nadzorem weterynaryjnym kompetentnych władz na:

- (i) wykorzystanie odpadów zwierzęcych dla celów naukowych
- (ii) wykorzystanie odpadów zwierzęcych wykazanych w Artykule 3 (1) a) b) i e) pod warunkiem, że pochodzą od zwierząt, które zostały ubite nie w wyniku istnienia lub podejrzenia o istnienie znaczącego schorzenia i odpadów zwierzęcych wykazanych w Artykule 5 dla żywienia zwierząt w zoo, cyrkach lub zwierząt futerkowych, psów gończych i czerwiu hodowanych dla celów wędkarskich,.
- (iii) miejscowe rozproszanie przez **pośredników posiadających** zezwolenie w okresie przyjęcia tej Dyrektywy, małych ilości odpadów wykazanych w (ii) do wykorzystania jako karmy dla zwierząt, których tkanki nie są przeznaczone dla spożycia dla ludzi, pod warunkiem, że kompetentne władze uznają, że nie wnosi to ryzyka dla zdrowia ludzi lub zwierząt.

Rada działając kwalifikowaną większością **na** wniosek Komisji przyjmuje przed 31 grudnia 1992 r. uregulowania weterynaryjne i dotyczące zdrowia zwierząt dające się zastosować do postępowania z niektórymi rodzajami odpadów przeznaczonych dla sprzedaży miejscowej **jako środki żywienia zwierząt** dla niektórych kategorii zwierząt.

Komisja sporządzi jednocześnie z wyżej wymienionym wnioskiem sprawozdanie z zastosowania punktu (iii).

Do czasu wprowadzenia specyficznych uregulowań zakłady rakarskie dostosują się do standardów określonych w tej Dyrektywie, nie później niż do 31 grudnia 1995.

Państwa członkowskie informują Komisję jeśli wykorzystają te możliwości i **powiadają o środkach weryfikacyjnych, które wprowadziły** dla zabezpieczenia przed wykorzystaniem takich odpadów do **jakichkolwiek** innych celów.

Zgodnie z procedurą ustanowioną w Artykule 18 Komisja może zmienić lub uzupełnić wprowadzone [środki weryfikacyjne](#).

D Postanowienia ogólne

Artykuł 8

Odpady zwierzęce muszą być odbierane , przewożone i rozpoznane zgodnie z Anekssem I.

ROZDZIAŁ III

Kontrole i inspekcje prowadzone przez każde Państwo członkowskie w Zakładach przetwórczych wysokiego ryzyka i niskiego ryzyka działających na ich terytoriach.

Artykuł 9

1. Państwa członkowskie muszą zapewnić, na swoją odpowiedzialność, że przetwórcy i właściciele zakładów przetwórczych wysokiego ryzyka i niskiego ryzyka lub ich przedstawiciele podejmują wszystkie niezbędne środki dla działania w zgodności z wymogami tej Dyrektywy i w szczególności:
 - identyfikują i kontrolują krytyczne punkty zakładów przetwórczych wysokiego i niskiego ryzyka,
 - pobierają reprezentatywne próbki w zakładach produkujących mączki rybne i pobierają [reprezentatywne](#) próbki z każdej przetwarzanej partii w innych zakładach przetwórczych wysokiego ryzyka i niskiego ryzyka w celu sprawdzenia zgodności ze standardami mikrobiologicznymi dla produktów określonych w rozdziale III Aneksu II i nieobecności pozostałości fizyko-chemicznych,
 - rejestrują wyniki różnych kontroli i testów i przechowują je przez okres co najmniej dwóch lat dla przedstawienia kompetentnym władzom,
 - wprowadzają system umożliwiający łączenie danych o partii wysyłanej (rozdysponowanej) z terminem jej produkcji.
2. Jeśli wynik badania próbek wymagany zgodnie z tym Artykułem nie jest zgodny z ustaleniami Rozdziału III Aneksu II operator zakładu przetwórczego musi:
 - powiadomić natychmiast kompetentne władze

- ustalić przyczyny odstępstwa od uzgodnień
 - upewnić się, że żaden materiał podejrzany lub o którym wiadomo, że jest skażony, jest przeniesiony z pomieszczeń przed poddaniem przetwarzaniu powtórnemu pod bezpośrednim nadzorem kompetentnej władzy i pobrane są powtórnie urzędowe próby w celu ustalenia zgodności z kontrolą mikrobiologiczną wykazaną w Rozdziale III Aneksu II; jeśli nie jest możliwe przetworzenie powtórne skażonego materiału z jakiegokolwiek przyczyny, musi on być zużyty dla celów innych niż jako pasza dla zwierząt.
3. Stosownie do postępowania określonego w Artykule 18 Komisja podejmuje szczegółowe środki dla zastosowania tego Artykułu.

Artykuł 10

1. Kompetentne władze prowadzą w regularnych przedziałach czasu inspekcje i losowe kontrole wskazanych zakładów przetwórczych wysokiego ryzyka i niskiego ryzyka w sprawie:
 - zgodności z ustanowieniami tej Dyrektywy a szczególnie ze względu na Aneks I i Aneks II, Rozdziały I, II i III,
 - mikrobiologicznych standardów produktów po przetworzeniu.Kontrola mikrobiologiczna dotyczy zwłaszcza badania na salmonelle i enterobakterie zgodnie z Rozdziałem III Aneksu II. Analizy i testy są przeprowadzane zgodnie z naukowo uznanymi metodami, w szczególności tymi, które są ustanowione przepisami Wspólnoty lub, jeśli takie nie istnieją, uznanymi standardami międzynarodowymi.
2. Jeśli inspekcja przeprowadzona przez kompetentne władze wykazuje, że nie wszystkie wymogi tej Dyrektywy zostały spełnione, kompetentne władze muszą podjąć odpowiednie działanie. W szczególności w przypadku niezgodności z ustaleniami tego Artykułu w odniesieniu do standardów mikrobiologicznych, i rodzajów kontroli mikrobiologicznych wytwórca musi:
 - powiadomić natychmiast kompetentne władze szczegółowo o naturze próbki i partii produktu z którego została pobrana,
 - przerobić lub wtórnie przerobić partie skażone pod nadzorem kompetentnej władzy,
 - zwiększyć częstotliwość pobierania prób i badania produkcji,
 - badać zapisy o surowcach odpowiadających próbce końcowego produktu,
 - wprowadzić odpowiednie procedury odkazania i czyszczenia w zakładzie.

3. Stosownie do procedury ustalonej w Artykule 19, w miarę konieczności Komisja przyjmuje **szczegółowe rozwiązania w celu** wprowadzenia tego Artykułu.

Artykuł 11

Każde Państwo Członkowskie ustali listę uznanych przedsiębiorstw przetwarzających odpady zwierzęce na ich terytorium. Każdy zakład jest oznaczony urzędową liczbą, która identyfikuje zakład jako przetwarzający materiały wysokiego ryzyka lub niskiego ryzyka, lub produkujący karmę dla zwierząt domowych lub produkty techniczne czy farmaceutyczne z odpadów zwierzęcych.

Państwa Członkowskie przedstawia tę listę **i jej uaktualnienia** innym Państwom Członkowskim oraz Komisji.

ROZDZIAŁ IV

Artykuł 12

1. Eksperci weterynaryjni z Komisji mogą, jeśli zachodzi konieczność, zapewnić jednolite zastosowanie tej Dyrektywy, i we współpracy z władzami państwowymi **przeprowadzić** miejscowe kontrole; mogą szczególnie sprawdzić czy uznane przedsiębiorstwa odpowiadają na bieżąco tej Dyrektywie. Komisja informuje Państwa Członkowskie o wynikach tych kontroli. Państwo Członkowskie, na terenie którego kontrola ma być przeprowadzona, zapewnia całą konieczną pomoc ekspertom w wykonaniu ich powinności. Ogólne uzgodnienia dla wprowadzenia tego Artykułu powinny być przyjęte zgodnie z postępowaniem określonym w Artykule 19.
2. Państwa Członkowskie, których to dotyczy, podejmują wszelkie niezbędne środki dla wykorzystania wyników kontroli przedstawionych w paragrafie 1 a w szczególności **zakazują** wprowadzenia na rynek produktów pochodzących z zakładów przetwórczych, które nie działają zgodnie z **tą** Dyrektywą. Jeśli Państwo Członkowskie nie podejmuje takich środków lub jeśli te środki ocenione zostaną jako niewłaściwe zastosowany zostaje Artykuł 8 Dyrektywy Rady 89/662 EEC z 11 grudnia 1989 dotyczący kontroli weterynaryjnej w handlu w obrębie Wspólnoty w celu **utworzenia** rynku wewnętrznego.

Artykuł 13

1. Dyrektywa 90/425 EEC jest stosowana w szczególności w odniesieniu do organizacji i kontroli prowadzonych przez Państwo Członkowskie **miejsca przeznaczenia** i do stosowanych środków ochronnych.
2. Dyrektywa 90/425 EEC jest zmieniona jak następuje:
 - a) na końcu Aneksu A dodaje się: „Dyrektywa Rady 90/667 EEC z 27 listopada 1990 ustalająca zarządzenie weterynaryjne dla **usuwania** i **przetwarzania** odpadów zwierzęcych, wprowadzenia ich na rynek i dla zapobiegania obecności patogenów w paszach pochodzenia zwierzęcego lub z ryb i zmieniające Dyrektywę 90/425 EEC.
 - b) pierwszy wiersz Aneksu B jest usunięty.

‘2. W celu zapewnienia kontroli przewidzianych w paragrafie 1:

- (b) produkty przetworzone otrzymane z materiałów niskiego lub wysokiego ryzyka muszą spełniać wymogi określone w rozdziale 6 Aneksu I Dyrektywy 92/118/EEC (15);
- (c) materiały niskiego i wysokiego ryzyka przeznaczone do przetwarzania w zakładzie wyznaczonym w innym Państwie Członkowskim zgodnie z drugim zdaniem artykułu 4 (1) i produkty przetworzone otrzymane z materiałów wysokiego lub niskiego ryzyka muszą być zaopatrzone w:
 - jeśli pochodzą z zakładu zatwierdzonego zgodnie z artykułem 4 lub 5, w dokument handlowy wyszczególniający:
 - jeśli zachodzi taka potrzeba, rodzaj obróbki,
 - czy produkt zawiera białka ruminant,
 - jeśli pochodzą z innego zakładu, w świadectwo wydane i podpisane przez urzędowego lekarza weterynarii wskazujące:
 - metody obróbki jakim poddana została ta dostawa,
 - wyniki testu w kierunku Salmonelli,
 - czy produkt zawiera ruminant.

Artykuł 14

Pierwszy ustęp usunięty przez Dyrektywę 92/118

Zgodnie z procedurą ustanowioną w Artykule 18 Komisja ustala kryteria pobierania prób i kontroli mikrobiologicznej.

ROZDZIAŁ V

Postanowienia końcowe

Artykuł 15

1. Komisja działając zgodnie z procedurą ustanowioną w Artykule 19 ustali szczegółowe zalecenia dotyczące kontroli i ich częstotliwości określonych w Artykułach 9 i 10 (1).
2. Komisja działając zgodnie z tą procedurą ustali metody [referencyjne](#) dla analiz mikrobiologicznych.

Artykuł 16

Aneksy do tej Dyrektywy a szczególnie uwzględniając rozwój wiedzy naukowej nad kontrolą gąbczastego mózgowego schorzenia bydła (BSE), oraz postanowienia odnoszące się do [przetwarzania](#) określone w Rozdziale II punkt 6 (a) i (c), są zmieniane przez Radę kwalifikowaną większością na wniosek Komisji.

Artykuł 17

Do czasu wprowadzenia uregulowań Wspólnoty dotyczących importu odpadów zwierzęcych z krajów trzecich i [karmy dla zwierząt domowych wytwarzanej z odpadów zwierzęcych](#), Państwa Członkowskie zastosują do tych importów warunki co najmniej równe do określonych w tej Dyrektywie, z wyjątkiem tych, które dotyczą warunków uznania.

W szczególności nie przyjmują materiałów niskiego ryzyka i wysokiego ryzyka przedstawionych w Artykule 3 (1) (g) do (i), które zostały uprzednio przetworzone chyba że kraj trzeci jest zdolny zagwarantować, że materiał ten był poddany odpowiedniemu działaniu i odpowiada mikrobiologicznym standardom ujętym w Aneksie II Rozdział III.

Import materiału wysokiego ryzyka wykazanego w Artykule 3 (1) (a) do (f) jest zakazany.

Państwa Członkowskie zapewniają, że to minimum wymogów jest dokonane przez kontrole importu.

Artykuł 18

2. Kiedy postępowanie ustalone w tym Artykule jest wprowadzone, sprawy powinny być przedłożone bezzwłocznie Stałemu Komitetowi Weterynaryjnemu ustanowionemu Decyzją

68/361 EEC (nazywanego następnie Komitetem) przez jego Przewodniczącego z jego własnej inicjatywy bądź na żądanie Państwa Członkowskiego.

3. Głosy przedstawicieli Państw Członkowskich w Komitecie są **ważone** w sposób określony w Artykule 148 (2) Traktatu. Przewodniczący nie głosuje.
4. Przedstawiciel Komisji przedstawia Komitetowi sprawozdanie o środkach, które mają być podjęte. Komitet wydaje swoją opinię o tym sprawozdaniu w ciągu dwóch dni. Opinia jest ustalana większością **(Traktat Akcesyjny) 62** głosów.
5. Komisja przyjmuje środki przewidziane i wprowadza je natychmiast, jeśli są zgodne z opinią Komitetu.
6. Jeśli środki **przewidziane** nie są zgodne z opinią Komitetu lub jeśli nie została wydana opinia Komisja bezzwłocznie przedstawi Radzie propozycje odnośnie środków do podjęcia. Rada **podejmuje decyzje** kwalifikowaną większością. Jeśli po upływie 15 dni od daty przedstawienia Radzie, Rada nie zadecydowała, środki proponowane przez Komisję są przyjęte, z wyjątkiem kiedy Rada decydowała przeciw tym środkom zwykłą większością.

Artykuł 19

1. Kiedy postępowanie ustalone w tym Artykule jest wprowadzone, sprawy są przedstawione bezzwłocznie Komitetowi przez jego przewodniczącego z jego własnej inicjatywy bądź na żądanie Państwa Członkowskiego.
2. Głosy przedstawicieli Państw Członkowskich **w ramach Komitetu** są **ważone** w sposób określony w Artykule 148 (2) Traktatu. Przewodniczący nie głosuje.
3. Przedstawiciel Komisji przedstawia Komitetowi sprawozdanie o środkach, które mają być podjęte. Komitet wydaje swoją opinię o tym sprawozdaniu w granicach czasu, który przewodniczący może ustalić stosownie do pilności sprawy. Opinia jest wydana większością **(Traktat Akcesyjny) 62** głosów.
4. Komisja przyjmuje **przewidziane** środki i wprowadza je natychmiast, jeśli są zgodne z opinią Komitetu.
5. Jeśli środki **przewidziane** nie są zgodne z opinią Komitetu lub jeśli nie została wydana opinia, Komisja przedstawia bezzwłocznie Radzie propozycje odnośnie środków do podjęcia. Rada **podejmuje decyzje** kwalifikowaną większością.

Jeśli po upływie **okresu** 3 miesięcy od daty przedstawienia Radzie, Rada nie **podjęła decyzji**, proponowane środki są przyjęte przez Komisję, z wyjątkiem kiedy Rada sprzeciwiła się tym środkom zwykłą większością.

Artykuł 20

Rada, **podejmując decyzję** kwalifikowaną większością **na wniosek** Komisji nie później niż 31 grudnia 1992 przyjmuje uregulowania dotyczące zdrowia zwierząt, **które mają być stosowane przy wytwarzaniu pasz** zawierających produkty zwierzęce i roślinne jako składniki, i uregulowania dotyczące higieny, **które mają być stosowane przy wytwarzaniu pasz**, których **składniki** są wyłącznie pochodzenia roślinnego.

Artykuł 21

1. Państwa Członkowskie wprowadzą w moc nie później niż 31 grudnia 1991 ustawy, zarządzenia i ustalenia administracyjne niezbędne dla zgodności z tą Dyrektywą.
2. Jednakże, dla terenów **krajów związkowych** Meklemburgii **Przedpomorza**, Brandenburgii, **Saksonii-Anhalt**, Saksonii i Turyngii, Republika Federalna Niemiec uzyskuje dodatkowy rok **w celu dostosowania się do tej** Dyrektywy. Republika Federalna Niemiec przedstawi Radzie i innym Państwom Członkowskim nie później niż 30 czerwca 1992 w połączeniu ze Stałym Komitetem Weterynaryjnym sprawozdanie o sytuacji w użytkowaniu odpadów zwierzęcych w tych **krajach związkowych**.

Zgodnie z procedurą określoną w artykule 19 Komisja decyduje o wszelkich dalszych środkach tymczasowych dla pewnych zakładów znajdujących się na obszarze tych krajów związkowych.

5. **W przypadku gdy** Państwa Członkowskie **przyjmują** środki wykazane w paragrafie 1, **powinny zawrzeć** odnośniki do tej Dyrektywy lub **odnośniki te powinny być zamieszczone** w urzędowych publikacjach. Sposoby przedstawienia tych odnośników ustalone są przez Państwa Członkowskie.

Artykuł 22

Dyrektywa jest adresowana do Państw Członkowskich.

Czyniono w Brukseli 27 listopada 1990

Za Radę Przewodniczący

Aneks I

WYMAGANIA HIGIENICZNE DLA ODBIORU I TRANSPORTU ODPADÓW
ZWIERZĘCYCH

4. Odpady zwierzęce muszą być zbierane i przewożone do **zatwierdzonych** przedsiębiorstw lub zakładów przetwórczych wysokiego lub niskiego ryzyka w odpowiednich zbiornikach lub pojazdach w **taki** sposób by uniknąć **wyciekania**. Zbiorniki lub pojazdy muszą być odpowiednio przykryte.
5. Pojazdy, plandeki i zbiorniki **wielokrotnego użytku** muszą być utrzymane w czystości.
6. Kompetentne władze podejmują konieczne środki dla kontrolowania przemieszczenia materiałów wysokiego ryzyka żądając prowadzenia zapisów i dokumentów, które dołączone są do tych materiałów w czasie transportu do miejsca ich przyjęcia lub jeśli to konieczne przez ich **opieczutowanie**.
7. Jeśli niektóre produkty **mięsne**, mleczne i rybne nie przeznaczone do spożycia dla ludzi a pochodzące od zwierząt lub ryb, których mięso lub mleko było uznane do spożycia dla ludzi są przewożone bezpośrednio w dużej masie do zakładu przetwórczego, informacje o pochodzeniu, nazwa i rodzaj odpadów zwierzęcych i określenie „nie do spożycia **dla** ludzi” musi być także wskazane na zapisie dołączonym do zbiornika, pudeł lub innych opakowań literami o wielkości co najmniej 2 cm.

Aneks II

WYMAGANIA HIGIENICZNE DLA ZAKŁADÓW PRZETWARZAJĄCYCH ODPADY
ZWIERZĘCE

ROZDZIAŁ I

Wymogi dla uznania Zakładów przetwarzających odpady zwierzęce:

1. Pomieszczenia i urządzenia muszą spełniać przynajmniej następujące wymogi:

- c) Pomieszczenia zakładu przetwarzającego muszą być odpowiednio oddzielone od dróg publicznych i innych obiektów takich jak rzeźnie. Pomieszczenia dla przetwarzania materiałów wysokiego ryzyka nie mogą być w tym samym miejscu co ubojnie, o ile nie są

w zupełnie oddzielnej części budynku; nieupoważnione osoby i zwierzęta nie mają dostępu do zakładu.

d) Zakład musi mieć wyraźnie oddzielone działy czyste i nieczyste. Dział nie czysty musi mieć pomieszczenia przykryte dla odbioru odpadów zwierzęcych i musi być zbudowany tak, by była łatwość czyszczenia i dezynfekcji. Podłogi muszą być ułożone w sposób ułatwiający odprowadzenie płynów. Zakład musi mieć odpowiednie sanitariaty, przebieralnie i umywalnie dla personelu;

w dziale nieczystym, jeśli zachodzi taka potrzeba, muszą znajdować się odpowiednie urządzenia do oddzielania skóry i sierści zwierząt oraz pomieszczenia do przechowywania skór;

m) Zakład musi mieć odpowiednią zdolność produkcji gorącej wody i pary dla przetworzenia odpadów zwierzęcych odpowiednio do zaleceń Rozdziału II

n) Dział nie czysty musi, jeśli zachodzi taka potrzeba, posiadać wyposażenie dla rozdrobnienia odpadów zwierzęcych i wyposażenie do przeniesienia rozdrobnionych odpadów zwierzęcych do jednostki przetwarzającej.

o) Wymagana jest zamknięta instalacja przetwórcza, w której odpady zwierzęce muszą być przetwarzane zgodnie z ustaleniami Rozdziału II. Tam gdzie wymagana jest obróbka cieplna instalacja musi być wyposażona w:

- urządzenia pomiarowe do kontroli temperatury i w miarę konieczności ciśnienia w miejscach krytycznych,
- urządzenia rejestrujące dla ciągłej rejestracji wyników pomiarów,
- odpowiedni system bezpieczeństwa zapobiegający niedostatecznemu ogrzewaniu,

f) dla zapobiegania wtórnemu zakażeniu ukończonego przetworzonego materiału przez wprowadzone surowce musi być wyraźne oddzielenie między przestrzenią zakładu, do którego surowiec jest przeniesiony i przetwarzany a przestrzenią oddzieloną dla dalszego przetwarzania ogrzanego materiału i magazynowania końcowych przetworzonych produktów.

2. Zakład przetwórczy musi mieć odpowiednie urządzenia do czyszczenia i odkażania pojemników lub zbiorników, do których odpady zwierzęce są odbierane i pojazdów - innych niż statki - którymi jest to przewożone.

3. Odpowiednie urządzenia muszą być **zapewnione** dla odkażania kół, bezpośrednio przed ich odjazdem, pojazdów transportujących materiały wysokiego ryzyka lub opuszczających oddział nieczysty zakładu przetwórczego.

4. Wymagany jest dla zakładu przetwórczego dostosowany system traktowania ścieków wodnych odpowiadający wymogom higieny.
5. Zakład przetwórczy musi mieć własne laboratorium [korzystać z usług laboratorium odpowiednio wyposażonego](#) do zasadniczych analiz a w szczególności do stwierdzenia zgodności z Rozdziałem III.

ROZDZIAŁ II

WYMAGANIA HIGIENICZNE W ODNIESIENIU DO CZYNNOŚCI W ZAKŁADZIE PRZETWARZAJĄCYM ODPADY ZWIERZĘCE.

3. Odpady zwierzęce muszą być przetwarzane możliwie jak najwcześniej po ich przyjęciu. Muszą być właściwie magazynowane do czasu ich przetworzenia.
4. Pojemniki, zbiorniki i pojazdy używane do transportu odpadów zwierzęcych muszą być czyszczone, przemyte i odkażone po każdym użytkowaniu.
5. Osoby pracujące w dziale nie czystym nie mogą wejść do działu czystego jeśli nie zmieniły odzieży roboczej i obuwia ochronnego lub ich nie odkażały. Wyposażenia i narzędzia nie mogą być przenoszone z działu nie czystego do działu czystego.
6. Wody ściekowe powstałe w dziale nie czystym muszą być traktowane dla zapewnienia, że nie pozostały w nich patogeny.
7. Podejmowane muszą być systematycznie środki ochronne przed ptakami, gryzoniami, owadami i innymi szkodnikami.
8. Odpady zwierzęce muszą być przetwarzane w następujących warunkach:
 - d) Materiały wysokiego ryzyka muszą być ogrzewane do wewnętrznej temperatury co najmniej 133°C przez 20 minut przy ciśnieniu 3 barów. Wielkość cząstek surowca przed przetworzeniem musi być zredukowana do co najmniej 50 mm w odpowiednich rozdrabniaczach.
 - e) rejestrujące termografy muszą być ustawione na krytyczne punkty procesu ogrzewania dla kierowania działaniem cieplnym,
 - f) inne systemy działania cieplnego mogą być stosowane pod warunkiem, że są uznane jako zgodne z postępowaniem określonym w Artykule 19 jako dające równoważne gwarancje względem bezpieczeństwa mikrobiologicznego.

Takie alternatywne systemy działania cieplnego mogą być uznane tylko jeśli końcowy produkt jest poddany próbom codziennie w ciągu jednego miesiąca dla upewnienia się o zgodności ze standardami mikrobiologicznymi określonymi w Rozdziale III (1) i (2). Wykonane muszą być ponadto następne rutynowe próby produktów ustalone w Artykułach 9 (1) i 10 (1).

7. Instalacje i wyposażenie muszą być utrzymane w dobrym stanie, urządzenia pomiarowe muszą być kalibrowane w regularnych przedziałach czasu.
8. Końcowy produkt musi być odbierany i składowany w zakładzie przetwórczym w taki sposób, żeby zapobiec powtórnemu zakażeniu.
9. Skóry muszą być solone chlorkiem sodu.

ROZDZIAŁ III

WYMAGANIA DOTYCZĄCE PRODUKTÓW PO PRZETWORZENIU.

2. W przypadku materiałów wysokiego ryzyka próbki końcowych produktów, pobrane bezpośrednio po działaniu cieplnym, muszą być wolne od cieplno odpornych zarodników bakterii patogennych (*Clostridium perfringens* - nieobecne w 1 g produktu).
3. Próbkę końcowych produktów z materiałów zarówno niskiego ryzyka jak i wysokiego ryzyka pobrane w toku lub po ustalonym okresie składowania [w zakładzie przetwórczym](#) muszą odpowiadać następującym standardom:

Salmonelle - nieobecność w 25 g: $n=5, c=0, m=0, M=0$;

Enterobacteriaceae: $n=5, c=2, m=10, M=3 \times 10^2$ w 1 g

gdzie

n = liczba próbek

m = wielkość progowa dla liczby bakterii; wynik uznany jest jako zadowalający jeśli liczba bakterii we wszystkich próbkach jednostkowych nie przekroczy liczby m .

M = wartość maksymalna liczby bakterii; wynik uznany jest jako niezadowalający jeśli liczba bakterii w jednej lub więcej prób jednostkowych wynosi M lub więcej.

C = liczba prób jednostkowych, w których liczba bakterii może wynosić między m a M , próba jest nadal uznana do przyjęcia, jeśli liczba bakterii w pozostałych próbkach jednostkowych wynosi m lub mniej od m .

